

Giới thiệu Yêu Kiều Đùa Lang Quân

Yêu Kiều Đùa Lang Quân của tác giả Tần Phương Ngọc là câu chuyện về tình yêu giữa hần và nàng cũng như hôn ước đã định sẵn...

Một trong ngũ hoàng tử phong như hần mà lại chấp nhận cái hôn ước từ nhỏ đó sao ? Không cần biết nàng là ai, tuy chưa gặp mặt nhưng nhất định hần sẽ không bao giờ cưới nàng, trong lòng hần bây giờ đã có Ca Kỳ. Hần nhất định phải hai nàng đi xuất gia để có thể tự do bên người hần yêu...

Nhưng vạn lần không ngờ được, Ca kỳ mà hần yêu thương chính là người đã được định sẵn trong hôn ước với hần từ bấy lâu!!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Kiều Đùa Lang Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Giang Nam rực rỡ, nhiều loại hoa nở rộ, sau giờ Ngọ ánh mặt trời ấm áp chiếu vào mọi người.

Trong biển hoa hồng màu tím, một đôi vợ chồng trung niên mặc hoa phục, khí chất cao quý ngồi xuống đất nghỉ ngơi, cử chỉ vô cùng âu yếm.

Ở chung quanh hai người tuy có rất nhiều dân chúng bình thường, nhưng nếu cẩn thận quan sát, là có thể phát hiện được tất cả những người này đều là cải trang, mà mục đích bọn họ chính là bảo vệ đôi vợ chồng này.

Thì ra đôi vợ chồng này không phải ai khác, chính là đương kim hoàng thượng cùng hoàng hậu; mà cách chỗ bọn họ ngồi một chút xíu, năm vị tiểu hoàng tử đang chơi đùa vui vẻ.

Bất chợt, phương xa truyền đến một giọng cười nói trong trẻo, giống như rót không gian vào một hơi thở dịu dàng.

Năm vị tiểu hoàng tử dừng động tác đá cầu lại, đối với cô gái nhỏ vừa chạy vừa cười rất hứng thú, không chớp mắt chăm chú nhìn đôi lúm đồng tiền hiện ra khi cười của nàng.

Bên cạnh Tô Ngữ Nhu có một con chó khổng lồ bám sát theo, đây là lần đầu tiên nàng được cha mẹ chấp thuận cho nuôi sủng vật, mặc dù thời gian nuôi chỉ mới được hơn một tháng, nhưng một người một thú lại rất ăn ý.

“Cầu Nhi. . . . Cầu Nhi, chờ một chút! Ta chạy hết nổi rồi!” Dù sao Tô Ngữ Nhu vẫn là một cô gái nhỏ, sau khi chơi đùa không ngừng một sức đều không còn, nàng mệt mỏi phải ngồi xuống đất, hai mắt ngẩng lên khẩn cầu, muốn Cầu Nhi nghỉ ngơi chốc lát.

Con Cầu Nhi kia tuy tuổi tuy nhỏ, nhưng cũng thuộc loại chó lớn, nó quay đầu lại, dường như oán giận tiểu chủ nhân sao lại vô dụng như thế, mới chạy một đoạn đường mà mệt!

Chỉ tiếc Cầu Nhi không cam lòng nhìn về mặt thờ hỗn hển của Tô Ngữ Nhu, cho nên nó không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn trở lại ngồi bên cạnh tiểu chủ nhân, chờ tiểu chủ nhân khôi phục thể lực.

Năm vị hoàng tử nhìn một màn trước mắt, nhất thời bị tiểu cô nương cùng tiểu cầu này làm cho mê hoặc. Ngũ hoàng tử dẫn đầu bước ra đi từng bước tới sờ tiểu Cầu, “Thật là một con chó đáng yêu.”

“Làm gì đấy? Đây là Cầu Nhi của ta!” Tô Ngữ Nhu bị sự xuất hiện đột ngột của năm người xa lạ dọa cho sợ, chỉ sợ bọn họ cướp đi sủng vật của nàng, vội vàng ôm chặt lấy Cầu Nhi trong tích tắc.

Thăng thẩn mà nói, vóc người của nàng nhỏ, Cầu Nhi thì lại to lớn, căn bản là nàng ôm không được nó, nhưng mà Cầu Nhi vẫn theo ý của nàng không gây giũa, nó đảo cặp mắt, vô tội nhìn tiểu chủ nhân đang canh chừng tiểu nam tử kia.

“Có thể cho chúng ta mượn vui đùa được không?” Ngũ hoàng tử cảm thấy hứng thú hỏi. Lần đầu tiên hần nhìn thấy Cầu Nhi đáng yêu như vậy, thật sự là thích ngay.

“Không muốn! Ta không cho người mượn chơi, Cầu Nhi là người của ta.” Nàng chu cái miệng nhỏ nhắn, đôi mắt đen láy nhanh chóng đề phòng, chỉ sợ những người xa lạ này thừa dịp nàng không chú ý len lén cướp tiểu bảo bối của nàng đi.

“Một chút thôi mà.” Ngũ hoàng tử dụ dỗ nàng, đôi mắt nhanh chóng chứa đầy sự chân thành. Trong lòng hần âm thầm nghĩ ngợi, chỉ dựa vào công phu hần lừa gạt các thiên kim tiểu thư cùng cung nữ lớn nhỏ trong cung; hần cũng không tin tiểu cô nương trước mắt sẽ không ngoan ngoãn đem Cầu Nhi dâng lên.

“Không muốn! Ta không biết các người, nếu như các người cướp chó của ta thì phải làm sao bây giờ?” Trên khuôn mặt nhỏ nhắn Tô Ngữ Nhu vẫn tràn ngập sự phòng bị như cũ. Cầu Nhi là thứ đầu tiên hoàn toàn thuộc về nàng, nàng xem nó là bảo bối; mặc dù lời nói của tiểu ca ca trước mắt, khiến cho

nàng hơi mơ mơ màng màng , muốn thuận theo cảm giác của hấn, nhưng trong cái đầu nho nhỏ của nàng còn nhớ là phải bảo vệ tiểu bảo bối của mình .

Ngũ hoàng tử kinh ngạc nhìn tiểu cô nương trước mắt, không tin nàng lại có thể đứng trước mặt của hấn, nhìn thẳng ánh mắt chân thành tha thiết của hấn, sau đó không do dự chút nào từ chối thỉnh cầu của hấn! Chuyện như vậy làm sao có thể xảy ra với hấn được?

Từ khi chui ra từ trong bụng mẹ, hấn đã có sẵn mị hoặc với phái nữ, bất luận là tiểu nữ oa nhi hoặc là lão phụ nhân, chỉ cần vừa thấy hấn sẽ nói gì nghe nấy, tìm mọi cách lấy lòng; cho nên chỉ cần hấn muốn lấy được gì đó, nhất định phái nữ sẽ ủng hộ nhiệt liệt, tranh nhau đưa cho hấn trước, chỉ muốn có một nụ cười của hấn.

Tại sao nàng lại là ngoại lệ?

Không được! Hấn tuyệt đối không thể để cho sự nghiệp to lớn có một nét bút hồng. Ngũ hoàng tử tăng gấp đôi sự dục dăng nói: “Sẽ không ,chúng ta chỉ muốn cùng nó chơi một lát mà thôi.”

“Tại sao ta phải đồng ý chứ?” Nàng cãi lại, ánh mắt nghi ngờ nhìn hấn.

Ngũ hoàng tử ngây ngẩn cả người. Nàng lại nói không lần nữa!

Sau lưng vang lên một trận cười kinh thiên động địa, dĩ nhiên Ngũ hoàng tử hiểu đó là do các huynh trưởng đang chọc hấn. Ủng công hấn được gọi là sát thủ của phái nữ, lại bị té nhào trên tay tiểu cô nương này lần nữa, hôm nay nếu không dạy dỗ nàng đến nơi đến chốn, thanh danh một đời của hấn chẳng phải sẽ bị hủy hết sao? Vì vậy lần đầu tiên trong đời, hấn không hề dựa vào mị lực đi lừa gạt tiểu oa nhi trước mắt, mà là lợi dụng những thứ đồ khác tiến hành dụ dỗ.

“Nếu không thì như vậy đi, năm huynh đệ chúng ta đang chơi bóng, ngươi chỉ cần đem Cầu Nhi cho chúng ta mượn chơi một lát, chúng ta sẽ để cho ngươi cùng chơi bóng, thế nào?” Hấn chỉ chỉ bốn vị huynh trưởng sau lưng, nói lên điều kiện trao đổi. Lần này mà không được nữa, hấn thật sự sẽ phải trở về cung tu luyện lần nữa, kiểm điểm thật tốt lý do tại sao mình lại thất bại, thua trên tay một tiểu nữ oa.

“Bóng?” Hai mắt Tô Ngữ Nhu sáng quắc nhìn về món đồ chơi xa lạ đó.

“Thế nào?” Ngũ hoàng tử nhìn thấy nàng tương đối có hứng thú, liền mở miệng.

“Ta sẽ không chơi bóng!” Nàng có chút tiếc nuối từ chối lần nữa.

Ngũ hoàng tử nghe vậy chỉ cảm thấy tê liệt, thiếu chút nữa muốn tìm cái vực sâu nào đó nhảy xuống ngã chết đi. Hấn tung hoành mười hai năm trời, chưa bao giờ có bất kỳ thất bại nào, không ngờ hôm nay lại thua trên tay một tiểu quý chưa dứt sữa, làm sao mà hấn cam tâm được?

Cố nén sự tức giận trong lòng, hấn chỉ bốn vị hoàng huynh ở một bên cười đến ngã trái ngã phải lần nữa nói: “Chúng ta sẽ dạy ngươi.”

“Chơi như thế nào nha?” Khuôn mặt nhỏ nhắn Tô Ngữ Nhu tràn đầy khát vọng.

“Chính là đá tới đá lui quả bóng, ngươi chỉ cần đá bóng đi, hoặc là dùng chân cướp bóng là được rồi.”

Nàng có chút chần chờ nhìn năm nam hài.”Nhưng mà. . . . . Nhưng mà các ngươi ai cũng cao như vậy, ta. . . . .”

“Chúng ta sẽ giúp ngươi.” Bọn họ trăm miệng một lời nói, biểu hiện rất có phong độ.

“Ta biết! Ta có thể muốn Cầu Nhi giúp ta, Cầu Nhi giúp ta giành bóng, sau đó ta đá bóng.” Nàng cao hứng nhảy dựng lên, nhưng là ngay sau đó lại có chút khôn khô nói: “Nhưng ta chỉ có Cầu Nhi, các ngươi có nhiều người như vậy. . . . .”

” Năm người chúng ta để cho ngươi chọn hai người, chia làm hai đội tranh tài, ngươi nghĩ xem được hay không?” Ngũ hoàng tử cười rất đắc ý. Hấn cũng không tin trong năm vị hoàng tử, tiểu nha đầu sẽ không chọn hấn, hấn là một trong năm vị hoàng tử có duyên với phái nữ nhất, chỉ bằng gương mặt tuấn tú của hấn, cộng thêm quan hệ vừa mới thiết lập với nàng, hấn không tin tiểu nha đầu không để ý đến hấn.

“Chọn hai ca ca. . . . .” Khuôn mặt của nàng hiện đầy sự mê hoặc.

“Đúng nha, chọn hai ngươi cho là ca ca tốt nhất, giống như ta như vậy ——” Ngũ hoàng tử vội vàng chỉ mình.

“Ta muốn ca ca đẹp trai đó!”

Hấn theo bản năng mỉm cười, đang muốn khen ngợi tiểu oa nhi có tốt ánh mắt, chọn trúng Ngũ hoàng tử anh tuấn tiêu sái là hấn thì không ngờ phát hiện ngón tay nho nhỏ kia lại chỉ Tam hoàng huynh! Không để ý tới hoàng huynh của căn rễ cười to, hấn cố nén học mấu xung động lần nữa xác nhận: ” Ca ca đẹp trai đó không phải là ta?”

Nàng thành thật trả lời: “Ca ca đó tương đối đẹp trai!”

Nhìn! Phải nhìn, hấn còn có biện pháp gì sao? Ngũ hoàng tử ôm hi vọng, cẩn thận hỏi: “Ngươi còn muốn ca ca nào nữa?” Ông trời phù hộ, đây chính là cơ hội cuối cùng để hấn rửa sạch sỉ nhục !

“Ta muốn ca ca thông minh đó.”

Nhìn! Ngón tay của nàng không có chỉ hướng ba hoàng huynh khác, như vậy chắc chắn là hấn rồi! Ngũ hoàng tử đang chuẩn bị lớn tiếng hoan hô, lại thấy đầu ngón tay chậm rãi di động. . . . . Hấn không dám tin nhìn đầu ngón tay dừng lại ở đại hoàng huynh, thiếu chút nữa tuyệt khí bỏ mình.

Đại hoàng tử cùng Tam hoàng tử đồng tình nhìn đệ đệ một cái, sau đó cũng rất không có nghĩa khí kéo Tô Ngữ Nhu đến một bên tiến hành đặc huấn, để lại Ngũ hoàng tử đang đứng hình tại chỗ.

Đặc huấn đã xong, năm bé trai cùng một bé gái, cộng thêm một con chó, cùng nhau chơi đùa. Bọn họ chơi rất vui vẻ, quả nhiên là Cầu Nhi rất cố gắng thay tiểu chủ nhân giành bóng, nhưng tiểu chủ nhân của nó dường như không có thiên phú đối với đá bóng, ba trên năm lần đều trật, ngã nhào trên đất.

Nhưng mỗi một lần nàng ngã nhào thì không đợi Cầu Nhi chạy tới bên cạnh người nàng, Ngũ hoàng tử đã cười đỡ nàng dậy, khắp người dính đầy cỏ xanh.

Tiếng cười vui cứ vang vọng như khắp vùng quê.

*****

“Xem ra, năm hoàng nhi của chúng ta dường như thích con chó kia.” Hoàng hậu nhìn năm con trai bảo bối, thấy bọn họ chơi như vậy, nàng cũng không khỏi khoái trá đứng lên.

“Đúng nha, rất khó được lúc thấy năm hoàng nhi cùng thích một cô bé.” Hoàng thượng nói.

“Thích cô gái nhỏ đó? ! Không thể nào!” Hoàng hậu không tin được.

“Hoàng hậu, nàng đã thấy bao nhiêu tiểu thư thiên kim nhà các đại thần hay bọn cung nữ nhỏ trong cung hợp với năm đứa nó rồi?”

“Nhưng nàng còn nhỏ như vậy. . . . .”

“Nhưng rất ngây thơ lãng mạn khiến người ta yêu mến, không phải sao?” Hoàng thượng cười hỏi.

“Hoàng thượng nói phải.” Hoàng hậu không nói thêm lời, âu yếm rúc vào lòng hoàng thượng. Kiếp này nàng may mắn gả cho hoàng thượng, có được sủng ái của hoàng thượng, chỉ hy vọng năm nhi tử của mình cũng có thể có hạnh phúc như vậy, vui vẻ cả đời.

Cảm nhận được ý nghĩ trong lòng ái thiếp, hoàng thượng dịu dàng nói: “Sẽ, bọn hấn sẽ có.” Hấn nhìn cô bé kia lần nữa.

Cách đó không xa, Ngũ hoàng tử lại đỡ Tô Ngữ Nhu dậy lần nữa, triu mến lau đi nước bùn trên mặt nàng. Ánh sáng mặt trời chiếu vào cặp đôi nhỏ bé này, rất hợp đôi.

Đôi nhỏ này sẽ thành sao? Hoàng thượng vê nhẹ râu, âm thầm tự đánh giá.

*****

Chín năm sau, hoàng cung, ngự thư phòng.

Hoàng hậu kinh ngạc hỏi: “Hoàng thượng, vì sao gả đứa thứ 5 đi vậy? Bốn vị hoàng tử trước đều chưa có hôn phối, nếu phải theo thứ tự, sắp xếp như vậy không ổn cho lắm.”

Hoàng thượng nghe vậy khẽ mỉm cười. “Hoàng hậu, người cũng biết năm hoàng nhi đều là mầm móng phong lưu, nếu không thừa dịp gả bọn hấn, đợi đến thêm mấy năm nữa hấn càng thêm phóng đảng không kềm chế được thì ngay cả trẫm cùng nàng cũng sẽ không thể làm gì đâu! Trẫm suy nghĩ nhiều rồi, bây giờ chỉ còn cách này thôi.”

Gần hai năm qua, cá tính Ngũ hoàng tử càng ngày càng cuồng, đối với nữ nhân càng thêm rõ ràng, ai đến cũng không – từ chối, khiến cho ngay cả hoàng thượng cũng không nhịn được nữa, lo lắng rằng con trai bảo bối sẽ bỏ lỡ hạnh phúc chung thân của mình.

Ai, cũng phải trách trời sanh tên tiểu tử này luôn có cách dụ dỗ nữ nhân bám quanh nó, cung trong từ Hoàng thái hậu, cho tới cung nữ, ai lại không biết Ngũ hoàng tử nổi danh là sát thủ phái nữ? Chỉ cần Ngũ hoàng tử muốn một nữ nhân hoặc là hi vọng nữ nhân làm cho hấn cái gì, thường thì chỉ cần mỉm cười một cái là xong rồi. Đã từng có người nói đùa, nếu quốc gia đối địch do nữ nhân nắm quyền, chỉ cần phái Ngũ hoàng tử ra tay, không cần làm gì cũng có thể làm đối phương vui lòng phục tùng phục thủ xưng thần.

Cũng không biết đây là may mắn, hay là bất hạnh nữa!

Nghĩ tới đây, hoàng thượng cũng phải nhíu mày. Năm hoàng tử của hấn thông minh hơn người, trí dũng song toàn, nhưng cả năm đứa đều không có chung một vấn đề, thật khiến hấn chịu không nổi.

Tam hoàng tử chỉ nhớ nhưng tiểu nữ oa chỉ thấy mặt một lần, nhiều năm qua ngoại trừ chánh sự, toàn bộ sức lực dung vào việc tìm tung tích bé gái đó — thật si tình!

Thái tử cùng Nhị hoàng tử cả ngày chỉ biết sửa văn tập võ, đối với tình cảm và duyên phận thì toàn bàn lùi, cho nên đến nay một cái cọc nhân duyên cũng chưa từng có —— thật là đáng buồn cho tuổi thanh xuân.

Về phần Tứ hoàng tử còn lại thì mất cao hơn đầu, một lòng muốn tìm tuyệt sắc giai nhân cùng hấn xứng đôi.

Bốn hoàng tử này có cuồng dại, có lạnh nhạt, nhưng cũng còn an phận thủ thường. Tại sao Ngũ hoàng tử lại khác hoàn toàn vậy? Năm nay hắn đã hai mươi một tuổi nhưng vẫn dạo chơi nhân gian, hành vi phóng đảng, mấy năm tới thì sẽ thế nào nữa!

Thật may là hắn còn nhớ lại chuyện cũ chín năm trước. Cô bé nhỏ năm đó đã bị song thân mang về nhà, hắn từng phải thuộc hạ âm thầm điều tra nghe ngóng, biết được nàng là hòn ngọc quý trên tay Tô gia; Tô gia tuy không phải quan trọng triều, nhưng cũng phú giáp một phương, vừa là Giang Nam vọng tộc, làm thông gia với hoàng gia cũng coi như xứng đôi vừa lứa.

Quan trọng nhất là, trong lòng hắn vẫn nhớ khi đó Ngũ hoàng tử cùng Tô Ngũ Nhu có một cảm giác đặc thù, hắn biết hôn sự này tuyệt đối không sai.

“Ngũ hoàng nhi chịu thuận phục sao? Nhất là khi các huynh trưởng của hắn không có hôn ước.” Hoàng hậu nhíu mày lại, trong lòng khó xử. Nàng tuy là mẫu thân của Ngũ hoàng tử, nhưng cũng chạy không thoát mị lực của con trai bảo bối, không thể nào để cho hắn bị tí xú uý khuất náo.

Huống chi chuyện cách chín năm, Ngũ hoàng tử còn có thể nhớ cô bé đó sao?

Năm đó hắn cũng chỉ mới mười hai tuổi thôi mà!

“Thánh chỉ đã hạ, hắn không phục cũng phải chịu. Hơn nữa Tô cô nương tuổi còn nhỏ quá, gả cho đám hoàng tử còn lại không thích hợp, chỉ có Ngũ hoàng nhi hơn nàng bảy tuổi là thích hợp nhất.” Hoàng thượng nhìn thấu ý định của hoàng hậu, cười tiếp tục nói: “Năm hoàng nhi là ruột thịt của hoàng hậu, nàng là mẫu thân sao có thể bỏ con giữa chợ? Huống chi thế lấy phu là trời, hoàng hậu không nên lấy mọi chuyện của năm hoàng nhi làm trọng, mà phải nghe lời trăm mối đúng chứ!”

“Hoàng thượng, rốt cuộc là người muốn nói gì?” Bị nhìn thấu ý định, khuôn mặt hoàng hậu hơi đỏ lên.

“Trẫm nghĩ rằng Ngũ hoàng nhi cùng Tô gia cô nương là do ông trời tác hợp, nếu trẫm không liệu một phen, chỉ sợ Ngũ hoàng nhi sẽ làm mối trời lương duyên ban bị lỡ hẹn mất.” Hoàng thượng dừng lại một chút, lại trêu ghẹo nói: “Hoàng hậu cũng còn nhớ rõ, Ngũ hoàng nhi vốn trăm trận trăm thắng, nhưng lại bị Tô gia cô nương đánh bại kỷ lục, cho nên trẫm nghĩ người đặc biệt của Ngũ hoàng nhi sẽ là Tô gia cô nương.”

Hoàng hậu nghe vậy cũng mỉm cười. “Hoàng thượng nói phải. Mấy năm qua chưa từng thấy Ngũ hoàng nhi có chú ý đặc biệt tới cô nương nhà nào, chỉ có Tô cô nương thôi. Nhưng mà năm nay nàng vừa mới mười bốn, sợ rằng qua hai, ba năm nữa vào cửa; như vậy cũng tốt, có thể cho Ngũ hoàng nhi một ít thời gian để thích nghi.” Nếu hoàng thượng đã muốn nàng không nhúng tay vào, vậy nàng đành nói lời xin lỗi với hoàng nhi thân yêu.

“Hai, ba năm?” Hoàng thượng dương dương tự đắc nói.

“Có vấn đề sao? Cô gái mười sáu xuất giá là bình thường, nhiều lắm là kéo dài tới mười tám, qua mười chín chỉ sợ không ai thèm lấy. Chẳng lẽ hoàng thượng quên thiếp thân vào cung lúc còn chưa tròn mười bảy sao?”

“Trẫm biết, dĩ nhiên là trẫm phải nhớ rõ ràng.” Hoàng thượng thâm tình đưa mắt nhìn ái thiếp, trong đầu hiện lên nàng năm đó thẹn thùng nhưng lại, sắc bén tròn mắt không khỏi thêm thượng mấy phần ôn nhu. “Ý của trẫm là hoàng hậu xác định năm hoàng nhi sẽ ở hai, ba năm sau lấy vợ sao?”

“Chẳng lẽ không nên như thế?” Hoàng hậu hỏi ngược lại.

“Với tính tình phong lưu của Ngũ hoàng nhi, muốn hai năm sau hắn cưới vợ, chỉ sợ là mơ mộng quá rồi.” Đối với cá tính của ái tử nắm chắc mười phần, Ngũ hoàng tử không thể lấy vợ trong vòng hai năm.

“Kia. . . . .”

“Hoàng hậu ở trong cung cũng có chút buồn chán, không bằng cùng trẫm đánh cuộc đi.”

“Hoàng thượng muốn đánh cuộc gì?”

“Đánh cuộc khi nào Ngũ hoàng nhi của chúng ta sẽ đào hôn!” Hoàng thượng cười ranh mãnh, giống như đã nhìn thấy quá trình đào hôn tương lai của Ngũ hoàng tử.

Hoàng hậu nghe vậy giật mình. “Chuyện đại sự này, Ngũ hoàng nhi có lá gan làm sao?”

“Ngũ hoàng nhi có chuyện gì không dám làm? Hoàng hậu đừng quên, lá gan của hắn là do nàng cùng Hoàng thái hậu cùng chiều mà ra. Tóm lại, trẫm đánh cuộc hắn sẽ không ngoan ngoãn chịu thành thân sau hai năm, nhưng chậm nhất cũng không vượt quá sáu năm, hắn chắc chắn sẽ cùng Tô gia cô nương bái đường thành hôn.” Trong mắt Hoàng thượng lóe lên một tia giao hoạt.

“Vì sao Hoàng thượng lại chắc chắn như vậy?” Hoàng hậu nhướn đôi mi thanh tú, trừng người đã kết hôn hơn hai mươi năm bên gối.

Hoàng thượng không đáp hỏi ngược lại: “Hoàng hậu dám đánh cuộc không?”

“Xin hỏi hoàng thượng tiền đánh cược là cái gì?”

“Nếu như trăm nói, sau khi Ngũ hoàng nhi thành thân, nàng phải theo trăm vi phục xuất tuần, xuống Giang Nam đi.”

“Nếu thiếp thân thắng thì sao?”

“Trăm cùng nàng hồi hương.” Nói tóm lại, bất luận thắng thua như thế nào, bọn họ cũng ra khỏi cung đi chơi!

“Hoàng thượng nắm chắc như vậy?”

“Nếu nàng không tin, có thể thử một chút.”

“Hào, một lời đã định.”

*****

Năm năm sau Tô gia

“Tiểu thư.” Nha hoàn Thái Nhi cung kính dâng lên trà sâm.

Tô Ngừ Nhu khẽ gật đầu, cặp mắt vẫn chuyên chú nhìn phía trước, dường như đang suy nghĩ gì đó.

“Tiểu thư, bộ Phúc Sơn Thủy này, làm người ta cảm nhận được núi non dòng sông thật đẹp và hài hòa. Thái Nhi tuy là nha hoàn nhưng ở bên cạnh Tô Ngừ Nhu đã lâu, đối với cảm kỹ thư họa cũng hiểu sơ một phần.

“Phải không? Ta vẫn cảm thấy có cái gì không đúng, người giúp ta nhìn một chút, xem nơi nào phải bổ sung.” Nàng đã nhìn thật lâu, vẫn cảm thấy có chút không đúng lắm, nhưng lại không tìm ra là nơi nào. Lời của Thái Nhi tuy ngọt, nhưng vẫn không thay đổi được cách nhìn của nàng.

Đây là không phải là “Người trong cuộc thường mơ hồ” sao?

Đột nhiên sự buồn rầu xâm chiếm trái tim nàng. Tuy không tỏ thái độ gì nhưng tâm tình về tranh đã không còn.

“Người vẽ tốt rồi, tiểu thư. Người là tài nữ danh chấn Giang Nam, làm sao người có thể vẽ xấu được?” Đối với tài hoa của chủ tử, từ trước đến nay Thái Nhi luôn kính nể vạn phần.

” Cái miệng nhỏ nhắn của người thật đúng là ngọt.” Tô Ngừ Nhu hơi mỉm cười nhìn Thái Nhi.

“Tiểu thư, hãy uống trà sâm lúc còn nóng.”

Tô Ngừ Nhu nhận lấy trà sâm dâng lên nàng, nhấp nhẹ một hớp.”Cha mẹ ta đâu?”

“Lão gia cùng phu nhân sáng sớm đã lên đường đi kinh thăm Đại thiếu gia , tiểu thư quên sao?” Thái Nhi nhớ ngày hôm qua phu nhân còn đặc biệt thông báo tới tiểu thư.

“Chưa, ta chỉ là muốn xác định cha mẹ đã lên đường hay chưa.” Trên mặt Tô Ngừ Nhu như có điều suy nghĩ.”Ngũ hoàng tử hôm nay đang ở phương nào?”

“Thái Nhi mới vừa đi hỏi T Mạnh, hắn nói . . . . . Ngũ hoàng tử đã ở sông Tần Hoài một tháng, nghe nói là. . . . .” Thái Nhi nói một nửa đã im lặng. Dầu gì tiểu thư là thê tử chưa xuất giá của Ngũ hoàng tử, bây giờ nàng không muốn để cho tiểu thư biết tin của Ngũ hoàng tử, sợ tiểu thư sẽ được cảm thấy uất ức khó chịu.

Nàng thật sự không hiểu trong lòng tiểu thư đang suy nghĩ gì, biết rất rõ ràng nghe rồi sẽ chỉ làm mình đau khổ, nhưng những năm gần đây tiểu thư vẫn còn phải người dò xét hành tung của Ngũ hoàng tử . Ai! Thật sự thì các nàng chỉ muốn đến trước mặt hắn mắng chửi hoặc cầu xin hắn bỏ thánh chỉ quách cho rồi, biết những tin tức này có ích lợi gì?

” Không phải là hắn lại si mê ca kỹ đó chứ?” Tô Ngừ Nhu làm như vô tình hỏi. Nhìn thấy vẻ mặt bất an của Thái Nhi, nàng đã biết suy đoán của mình không sai.

“Tiểu thư. . . . .” Nếu như có thể, Thái Nhi thật không muốn nói ra. Nàng cảm thấy ủy khuất thay cho tiểu thư!

“Nói đi!”

“Ngũ hoàng tử đang cùng . . . . . hoa khôi Giang Nam Vưu Mộng Tiên ở cùng một chỗ.”

“Vưu Mộng Tiên?”

Thấy chủ tử hơi hốt lên tiếng, ngược lại Thái Nhi không nén được tức giận.”Tiểu thư! Người có tài, dung mạo của người có điểm nào thua những nữ tử phong trần kia, tại sao Ngũ hoàng tử có thể chẳng quan tâm tới người? Thái Nhi không hiểu, qua nhiều năm như vậy tiểu thư vẫn không ngừng dò xét

hành tung của Ngũ hoàng tử, tại sao hắn không tôn trọng người một chút, hay là dứt khoát xin hắn tới hỏi cưới, tiểu thư đã bị hắn làm trễ nãi hơn năm năm!” Nàng không muốn phê bình, nhưng Ngũ hoàng tử không nên làm nhục tiểu thư như vậy.

Tô Ngừ Nhu than nhẹ một tiếng, “Thái Nhi, người khác không hiểu cũng không xong, vì sao ngay cả người cũng không hiểu rõ ta? Từ năm mười bốn tuổi được ban hôn sự đến nay, suốt năm năm triều đình chưa từng có bất kỳ chỉ thị nào, nếu thánh ý như thế, loại người bình thường như chúng ta nào dám nói thêm câu gì? Theo tuổi, ta có thể xác định Ngũ hoàng tử tuyệt đối không phải một phu quân tốt, mà ta cũng đã sớm bỏ ý định làm hoàng tử phi. Ta hỏi tung tích của hắn, chẳng qua là để suy nghĩ xem có nên giáo huấn hắn một trận không, để báo đáp hắn những năm gần đây đã làm nhục ta.”

Nàng cũng không phải là người thù dai, nhưng năm năm rồi Ngũ hoàng tử chẳng quan tâm tới vị hôn thê là nàng, để cho thân hữu Tô gia lúc ban đầu nịnh nọt chuyển thành chê cười, khiến cho nàng bức mình không dứt.

Chẳng lẽ trong cảm nhận của Ngũ hoàng tử, một chút địa vị nàng cũng không có sao?

Tại sao hắn muốn ngay cả ở ca thính sân khấu tình yêu cũng như vậy tuyển nhiên?

Hắn chưa từng quan tâm đến nàng, chưa từng quan tâm đến cảm nhận của nàng?

Chẳng lẽ đối với Ngũ hoàng tử mà nói, ngay cả kỹ nữ nàng cũng không bằng sao?

Nàng không cam lòng, thật không cam lòng!

Tại sao nàng lại phải chịu nhục?

“Ngũ hoàng tử thật là quá đáng, tiểu thư nên cho hắn bài học khó quên, để cho hắn không tiếp tục xem con gái là đồ chơi nữa.” Thái Nhi tán thành kế hoạch trả thù của tiểu thư. Nàng đã sớm hi vọng có người đánh thức Ngũ hoàng tử, để cho hắn hiểu “Đang ở trong phúc mà không biết hưởng phúc”; giống như tiểu thư nhà nàng là cô gái tốt như vậy, phải được Ngũ hoàng tử quý trọng thương yêu.

“Người cho là có thể được?” Tô Ngừ Nhu hỏi, ánh mắt nhu hòa từ trước đến nay nhanh chóng trở nên kiên định. Năm năm phải đợi, nàng trả thù cũng không phải quá đáng chứ!

Đây là do bạc tình lang thiếu nàng.

“Ngũ hoàng tử thiếu tiểu thư quá nhiều, tiểu thư đi dạy dỗ hắn cũng phải. Tiểu thư, người tính toán sẽ dạy dỗ Ngũ hoàng tử như thế nào đây.”

“Người ghé lỗ tai vào đây.”

Nghe lời của tiểu thư, trong mắt Thái Nhi dần dần lộ ra vẻ sung bái, trên mặt cũng lộ ra vẻ đội chung kẻ thù với tiểu thư.

“Ta làm như vậy, người cho là thích hợp sao?” Tô Ngừ Nhu hỏi ý Thái Nhi. Nàng đã tính kế hoạch toán hão này ở trong lòng đầu một thời gian, nhưng vẫn do dự có nên tiến hành hay không.

Thái Nhi liên tục gật đầu.” Chiêu này của tiểu thư thật là cao minh! Không bằng thừa dịp lão gia cùng phu nhân không có trong phủ, chúng ta lập tức lên đường đi cho Ngũ hoàng tử một bài học.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Kiều Đùa Lang Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Nếu hỏi vật báu quý giá nhất thanh lâu là ai, đáp án không ai khác ngoài Vu Mộng Tiên.

Nàng lớn lên ở thanh lâu từ bé, năm mười bốn tuổi thanh danh đã lan truyền rộng, trở thành kỹ nữ đệ nhất Giang Nam, chỗ ở của nàng – Nghênh Xuân Lâu luôn nhộn nhịp khách phương xa tìm đến.

Năm Vu Mộng Tiên mười sáu tuổi, Giang Nam cự phú Uông Đại Hải dùng mười vạn lượng mua đêm đầu tiên của nàng. Sau này người may mắn trở thành khách quen, nếu không phải bá chủ một phương cũng là vương công đại thần, cũng bởi vì phẩm phu tục tử dù có tiền cũng khó mua được cho nên giá trị của Vu Mộng Tiên đến giờ không đổi, vẫn ngồi vững trên chiếc ghế hoa khôi Giang Nam, được đông đảo khách quen xưng tụng là trân bảo trong tay.

Lăn lộn trong chốn phong trần nhiều năm, Vu Mộng Tiên hôm nay đã sớm am hiểu chuyện nam nữ, lại càng am hiểu về việc làm nũng, nàng dùng điểm này để khiến cho Lý Duy Hiếu si mê nàng.

”Lý công tử,” Vu Mộng Tiên nâng chén rượu, cơ thể mảnh mai tiến sát vào lồng ngực của Lý Duy Hiếu, chân mày người sâu quá, có phải là có tâm sự

khó giải quyết hay không? Nếu là như vậy, Mộng Tiên nguyện vì công tử chia sẻ một phần.”

Mặc dù là dùng giọng điệu những nhẽo quen thuộc, nhưng lời nói này cũng xuất phát từ tâm của nàng. Không vì cái gì khác, chỉ bởi vì nàng thật lòng với hắn.

Thật ra thì, có khối người tốt với nàng hơn hắn, nhưng không biết vì sao, nàng chỉ thật lòng với một mình hắn. Hắn không chỉ có khuôn mặt anh tuấn phi phàm, mà toàn thân còn tỏa ra sự quyến rũ, phảng phất như khiến nữ nhân đều say vì hắn. Một lời nói, một tiếng cười, giọng tay, nhấc chân, tất cả đều khiến ánh mắt nàng chú ý, từ khoảnh khắc mới gặp gỡ, lòng của nàng đã bị hắn trộm mất.

Vậy mà hắn biết sao?

Hắn sẽ quý trọng nó sao?

Chỉ cần một câu nói của hắn, nàng có thể bỏ ngay lập tức danh hiệu hoa khôi Giang nam này, không để ý tới những người nguyện ý là phòng núi vàng núi bạc hay quan to cao quý, theo hắn rời khỏi nơi này.

Nàng không muốn danh cũng không muốn lợi, chỉ cần có thể làm bạn bên cạnh hắn cả đời, đã hài lòng rồi.

Lý Duy Hiếu trưng ra một nụ cười làm người ta mất hồn, trấn an bàn tay nhỏ bé của Vu Mộng Tiên: “Vu cô nương không cần lo lắng. Lý mỗ có mỹ nữ trong lòng, còn có thể nghĩ gì đây?”

Miệng hắn nói như vậy, nhưng thật ra đúng là có chuyện.

Hành vi phóng đảng như thế này, có phải là nên kết thúc không?

Bởi vì việc suy tư cái vấn đề này, hắn mới có thể dừng lại ở chỗ này hai tháng, người ngoài cho là vì bị Vu Mộng Tiên mê hoặc. Vu Mộng Tiên thân là hoa khôi Giang Nam, dung mạo cùng tài tình quả thật không phải là cô gái có thể so sánh được, nhưng là hắn là Ngũ hoàng tử, cái dạng gì mỹ nữ chưa từng thấy? Cho dù là cô gái xinh đẹp hơn nữa, Lý Duy Hiếu hắn cũng có thể nói ném liền ném, bởi vì tâm hắn chưa bao giờ động tới.

Nói thật ra, hắn cũng không hiểu mình muốn là cái gì. Nhiều năm qua lưu luyến buổi hoa, hoa thơm cỏ lạ, lại chỉ đổi được tâm cảnh càng ngày càng tịch mịch.

Có một tình cảm chân chính thật đúng là khó khăn như thế sao?

Giai nhân của hắn đến tột cùng là ở phương nào, vì sao hắn càng tìm càng không thể thấy?

“Xin hỏi khi nào Lý công tử muốn trở lại kinh thành?” Vu Mộng Tiên nũng nịu hỏi thăm. Nàng biết Lý Duy Hiếu dừng lại nơi này đã hai tháng rồi, trở lại kinh thành là chuyện sớm hay muộn thôi, vậy mà đến nay hắn chưa có bất kỳ âm hiệu nào chứng tỏ muốn dẫn nàng đi cùng, cho nên nàng chỉ có thể đi trước mở miệng, thăm dò một chút tâm ý của hắn.

Lý Duy Hiếu sớm biết tính toán trong lòng Vu Mộng Tiên, lại cố làm không biết nhướn mày cười nói: “Nếu Lý mỗ quyết định phải về nhà, chắc chắn sẽ thông báo trước cho tiểu mỹ nhân nàng.”

“Hai tháng qua sớm chiều chung sống, chẳng lẽ công tử chưa từng nghĩ tới mang Mộng Tiên cùng nhau rời đi sao?” Âm hiệu không được, Vu Mộng Tiên không thể làm gì khác hơn là thẳng thắn nói. Nàng sớm biết nơi bướm hoa này không thích hợp ở lâu, chỉ có thể gỡ từ sự nghiệp khi đang trên đỉnh vinh quang, tìm cách thích hợp để hoàn lương, mới là thượng sách.

Hai tháng nay, Lý Duy Hiếu ra tay hào phóng, cho dù vùng tiền như rác mặt cũng không đổi sắc, mặc dù hắn nói mình chẳng qua là thương nhân đến từ kinh thành, nhưng với người có vô số kinh nghiệm như nàng, sớm nhìn ra hắn tuyệt không phải là hạng người hơi hợt. Nếu có thể theo hắn đi, đời này của nàng tuyệt đối hưởng thụ vô tận.

Hãy nói. . . . . Lòng của nàng đã cho hắn, cho dù hắn chẳng qua chỉ là thương nhân, nàng cũng nguyện cùng theo một đời!

Lý Duy Hiếu mặt không đổi sắc đẩy thân thể mềm mại dán chặt mình ra, đứng dậy đi ra khoang thuyền bố trí hoa lệ, bày tỏ thái độ không muốn thảo luận cái đề tài này.

Hắn nhẹ lay động quạt giấy, đưa mắt nhìn ra xa nơi xa.

Trong lúc bất chợt, một trận tiếng đàn hấp dẫn sự chú ý của hắn.

Ở nơi gió trăng này, nghe tiếng đàn là chuyện bình thường, chẳng qua là tiếng đàn người này đánh rất ưu mỹ cao nhã, khúc điệu thanh bình, hoàn toàn khác với tà âm hắn nghe thường ngày ở thanh lâu.

Tiếng đàn thoát tục như vậy, sao lại xuất hiện ở nơi đây?

Ánh mắt sắc bén Lý Duy Hiếu lướt qua các thuyền bè gần đó, cố gắng tìm ra nguồn gốc tiếng đàn. Khi hắn xác định tiếng đàn là từ chiếc thuyền nhỏ màu trắng phía trước cách đó không xa thì không khỏi than thở ở trong lòng một tiếng. Tiếng nhạc tuyệt vời như vậy, thuyền bè trang nhã như vậy, đủ thấy nhân phẩm người đánh đàn là bất phàm.

Hắn đột nhiên hết sức khát vọng muốn gặp mặt một lần người trong thuyền nhỏ.

Vưu Mộng Tiên nhẹ nhàng bước ra, tiêu sái bước đến bên cạnh Lý Duy Hiếu, dựa vào thân thể hắn. "Lý công tử, người cảm thấy tò mò với tiếng đàn vô danh tiểu tốt khảy đàn đó sao? Chẳng lẽ là cho rằng tài đánh đàn của Mộng Tiên chưa đủ tốt?"

"Vưu cô nương nói quá lời, Lý mỗ chỉ là thấy chiếc thuyền nhỏ màu trắng này rất khác biệt, muốn biết lai lịch của nó thôi." Lý Duy Hiếu vội đáp, đồng thời dò xét lại lịch sử của thuyền nhỏ.

Chiếc thuyền nhỏ màu trắng đã làm dậy lên lòng hiếu kỳ, trong lòng hắn không tự chủ được muốn dò thám biết hết mọi chuyện bên trong thuyền. Thật ra thì chung quanh có thể nghe tiếng đàn, mà tài đánh đàn của Vưu Mộng Tiên càng thêm siêu quần, vậy mà tài đánh đàn của nàng không cách nào khiến cho hắn cảm nhận được sự rung động.

"Chiếc thuyền kia xuất từ Mai viện." Vưu Mộng Tiên nói ra đáp án như hắn mong muốn. Quen biết bao người, nàng đã nhìn ra được tâm Lý Duy Hiếu đang dần dần cách xa, nếu vào thời khắc này đồ binh dấm chua, sẽ chỉ làm hắn đi nhanh hơn.

"Mai viện?"

"Một tiểu tử lâu không xuất sắc thôi."

"Vậy sao?" Lý Duy Hiếu có chút kinh ngạc. Hắn không ngờ rằng người trong chiếc thuyền màu trắng cũng là cô gái thanh lâu, nhưng là dạng cô gái thanh lâu gì mà có thể làm rung động tim của hắn như thế, để cho hắn ngỡ ngàng, đã bị nàng hấp dẫn rất mạnh?

Hắn phải tìm cơ hội đi gặp vị cô nương này.

Đang lúc hắn trầm ngâm, tiếng đàn đã ngừng, Vưu Mộng Tiên thừa cơ đề nghị: "Lý công tử vừa có nhã hứng nghe cầm, không bằng vào khoang thuyền đi, để cho Mộng Tiên vì công tử rót rượu, gây hồ cầm."

"Cũng tốt." Hắn mỉm cười đáp ứng, thầm nghĩ đây có lẽ là lần cuối cùng cùng nàng như thế này.

Vưu Mộng Tiên đắc ý mời hắn tiến vào khoang thuyền.

*****

Thuyền vừa cập bờ, thuyền nhỏ màu trắng đến trước, vậy mà Vưu Mộng Tiên đến sau lại dám bắt thuyền trắng nhường đường, cho thuyền của nàng cập bờ trước.

Vốn là không hứng thú về việc người nào trước người nào sau, chẳng qua là Vưu Mộng Tiên đối với chuyện Lý Duy Hiếu hứng thú với thuyền nhỏ màu trắng nên ghi hận trong lòng, cộng thêm nàng ý mình là Giang Nam hoa khôi, người trong thanh lâu ai cũng phải nhường nàng ba phần, cho nên mới mượn đề tài để nói chuyện của mình, thừa cơ trả thù.

Nha hoàn trên thuyền thấy thế thở phì phò bẩm báo với chủ nhân trong khoang thuyền: "Tiểu thư, cái cô nương họ Vưu thật là quá đáng! Rõ ràng chính là thuyền chúng ta đi ở phía trước, cho nên để cho ta lên trước, tại sao nàng ta lại cứng rắn muốn chúng ta nhường đường!"

Nàng lời vừa mới dứt, trong khoang thuyền liền truyền ra một thanh âm ôn nhu: "Thái nhi, xin người chèo thuyền nhường đường, để cho Vưu cô nương đi trước."

"Tiểu thư, người tại sao có thể dung túng nàng như vậy? Nói thế nào đi nữa, tiểu thư cũng là ——" Thái nhi thấy tiểu thư nhà mình bị Vưu Mộng Tiên lấn áp, suýt nữa đã phải tiết lộ thân phận của nàng.

Tô Ngừ Nhu kịp thời chặn lại lời của nàng, "Không cần nói nhiều, nghe lời ta phân phó đi." Thân phận của nàng không thể bị người ngoài biết, hơn nữa nàng cũng không muốn bởi vì loại chuyện nhỏ này cùng Vưu Mộng Tiên không chấp nhất.

"Vâng!" Thái nhi cung kính lên tiếng. Nàng ném cho Vưu Mộng Tiên một ánh mắt khinh thường, sau đó giao phó người chèo thuyền đem thuyền dời đi.

Vưu Mộng Tiên cắn răng mắng: "Nha hoàn Mai viện không hiểu quy củ, ta không phải cho nàng chút bài học là không thể được mà."

Lý Duy Hiếu phẩy nhẹ quạt trắng, thần thái tiêu sái nhìn thuyền trắng phía trước. Từ biết người đánh đàn là một vị cô nương, hắn đã sớm ở ảo tưởng nàng chính là thiên tư quốc sắc, hôm nay lại nghe thấy giọng nói âm áp của nàng, làm khao khát trong lòng hắn lại tăng thêm mấy phần.

Hắn liếc Vưu Mộng Tiên đang cầm gậy bắt bình một cái, lại nghĩ tới ngữ điệu dịu dàng mới vừa rồi, không khỏi nhủ thầm: "Người ta đã nhường đường, người còn không hài lòng?"

Vưu Mộng Tiên nghe được khẩu khí hắn hơi chỉ trích, không khỏi hơi bị nổi khùng, nàng tức giận hừ một tiếng, sau khi từ biệt không thèm nhìn Lý Duy Hiếu. Từ trước đến nay được đông đảo các vị lão gia, công tử nâng niu nàng trong lòng bàn tay, chưa bao giờ bị như vậy? Coi như là trái tim thâm cho phép, khẩu khí này nói gì nàng cũng nuốt không trôi, chờ thuyền cập bờ nàng liền lập tức trở về Nghênh Xuân lâu, để cho hắn cũng nếm thử một chút tư vị bị người coi thường.

Hừ! Cứ nhiên ra vẻ hứng thú đối với những cô gái khác trước mặt nàng! Nàng cũng không tin nữ nhân của Mai viện không có danh tiếng gì sẽ thắng được Vu Mộ Tiên nàng. Nàng chờ nhìn về mặt thất vọng của Lý Duy Hiếu sau khi thấy vị cô nương kia, chờ thời điểm hắn quay đầu lại tìm nàng, nàng sẽ làm bộ làm tịch không thể!

Lý Duy Hiếu nhìn ánh mắt của nàng cũng biết nàng đang suy nghĩ gì, hắn nhẹ nhõm phẩy phẩy cây quạt, lười để ý tới nữ nhân này. Bằng điểm này của nàng mà cũng muốn cùng hắn bên nhau trọn đời? Mơ sớm đây!

Thuyền cập bờ, Vu Mộ Tiên lập tức đi về phía thường ngày đỗ kiệu của mình, khi nàng phát hiện kiệu còn chưa tới thì mặt đẹp không khỏi bao phủ một tầng sương lạnh.

Lý Duy Hiếu biết rõ Vu Mộ Tiên đã tức điên, định trấn an mỹ nhân, chẳng qua là ánh mắt khinh bạc của nàng ta lại nhìn thuyền nhỏ màu trắng đang chậm rãi cập bờ. Dù sao nhiệt tình của hắn đối với Vu Mộ Tiên đã biến mất, nàng càng tức giận càng tốt, hắn đỡ phải phí tâm tìm lý do rồi nàng ta.

Đang lúc hắn tính toán, thuyền nhỏ màu trắng cũng đã cập bến.

Trong thuyền, người lục tục lên bờ, đi phía sau bốn gã khôi ngô cao lớn, là một nha hoàn nhanh nhẹn miệng đỡ bạch y nữ tử đi ra khỏi khoang thuyền.

Khoảnh khắc Lý Duy Hiếu nhìn thấy nàng liền trở nên ngu ngốc. Ánh mắt của hắn từ khinh bạc chuyển thành không tin được, tiếp theo lại biến thành sự ái mộ.

Cô gái trước mắt tựa như một đóa Bạch Liên (sen trắng) thanh thuần nhu mỹ, chạm tới tận đáy tâm hắn. Lý Duy Hiếu nhìn dung nhan lạnh như nước kia, không thể tin được chuyện vừa thấy đã yêu sẽ xảy ra ở trên người mình.

Thẳng thắn mà nói, nàng không hơn một mỹ nữ tuyệt sắc, dung mạo thậm chí còn phải nhường Vu Mộ Tiên ba phần, nhưng mà nàng có một phong tư ý vị, là thứ mà Vu Mộ Tiên không cách nào bằng được.

Hai tháng chung sống, Vu Mộ Tiên xinh đẹp không có cách nào làm hắn động tâm, mà nàng. . . . . Cũng chỉ mới gặp gỡ lần đầu tiên đã dễ dàng làm được.

Tô Ngừ Nhu nhìn tấm ván trước mắt, trong lòng hốt hoảng khó có thể hình dung. Từ nhỏ nàng đã sợ độ cao, muốn nàng đi qua tấm ván gỗ vừa nhỏ vừa cao như vậy thì thật, thật sự là. . . . . Nàng lấy hết dũng khí, sợ hãi bước hai bước, không nghĩ tới bước chân mất thăng bằng ngã xuống. . . . .

Sự việc phát sinh quá đột ngột, Thái nhi sợ hãi kêu to, hộ vệ trên bờ không kịp cứu, Lý Duy Hiếu thấy thế vội vuron người ra, kịp thời ôm thân thể mềm mại của Tô Ngừ Nhu, thi triển khinh công trở về trên bờ.

Đúng lúc hắn làm anh hùng cứu mỹ nhân, được mọi người nhiệt liệt vỗ tay.

Lý Duy Hiếu lặng nhìn chăm chú giai nhân trong ngực, cảm giác được nàng nhẹ nhàng run rẩy, trên mặt không khỏi lộ ra sự thương tiếc.

Tô Ngừ Nhu nhắm chặt mắt không dám mở ra. Ngay từ lúc bị rơi khỏi tấm ván gỗ, nàng liền bị dọa cho sợ đến mức hồn phi phách tán, vốn nghĩ nghênh đón mình sẽ là nước sông lạnh như băng, không nghĩ tới lại lạc vào một vòng tay ấm áp.

Nàng được cứu sao?

“Tiểu thư!” Thái nhi vội vàng chạy vội tới, “Đa tạ công tử cứu tiểu thư nhà ta! Đa tạ ân cứu mạng!” Nàng cảm kích khôn cùng quỳ xuống liêu mạng dập đầu.

“Việc rất nhỏ, không đáng nhắc đến. Chẳng qua là đường như tiểu thư nhà ngươi bị sợ hãi.” Lý Duy Hiếu đưa mắt nhìn Tô Ngừ Nhu không dám mở mắt, cười nói.

“Tiểu thư, tiểu thư! Ta là Thái nhi nha! Không sao, không sao.” Thái nhi đứng dậy khẽ kéo tay của Tô Ngừ Nhu, âm thầm cảm tạ trời xanh đã cho nàng bình an vô sự.

“Thái. . . . . nhi. . . . .” Tô Ngừ Nhu nhẹ nhàng chớp mi mắt, không phải là nhìn thấy ánh mắt tràn ngập lo lắng của Thái nhi, mà là ánh mắt nóng rực của một nam tử xa lạ, sự quan tâm không che giấu trong mắt khiến cho nàng từ từ chủ trở nên hoảng hốt. . . . .

Khi đón nhận ánh mắt đó, Lý Duy Hiếu cảm giác hồn phách mình giống như bị lấy mất. Hắn chưa từng nhìn thấy ánh mắt trong suốt như vậy, ánh mắt trắng đen rõ ràng như vậy. . . . .

“Tiểu thư, ngươi không có sao là tốt.” Giọng nói của Thái nhi đột nhiên phá vỡ ma lực giữa hai người.

Tô Ngừ Nhu then thưng tránh ánh mắt của Lý Duy Hiếu. Khi nàng phát hiện mình vẫn bị hắn ôm ở trước ngực thì trên mặt không khỏi ửng đỏ. “Đa tạ ân cứu mạng, xin phiền công tử đem ta đặt xuống.”

Thái nhi nghe vậy mới ý thức được rằng tiểu thư còn nằm ở trong ngực công tử xa lạ, vội vàng nói: “Công tử, làm ơn đem tiểu thư nhà ta đặt xuống.”

“Vội tình huống của trước mắt tiểu thư nhà ngươi, đại khái đứng cũng đứng không vững, không bằng từ ta ôm nàng còn an toàn hơn.” Lý Duy Hiếu cảm

thấy cảm giác ôm của nàng thật sự quá tốt, hắn không muốn kết thúc sự tiếp xúc giữa hai người nhanh như vậy.

Trên mặt Tô Ngừ Nhu ửng đỏ hơn.”Công tử, như vậy không hợp với lễ, xin công tử . . . . .” Khi nhìn thấy trong mắt hắn sự không thỏa hiệp cùng khinh cuồng, nàng sửa lời nói: “Xin công tử đem ta đặt ở bên kiệu đi.” Nàng chưa từng thấy qua nam tử nào giống như hắn vậy, nhìn như ôn hòa lại có ý chí kiên cường, tựa như là hằng định, cũng không cho bất luận kẻ nào cự tuyệt.

“Không, ta muốn tự mình đưa cô nương trở về. Xin hỏi cô nương ở nơi nào?”

“Tiểu thư?” Thái nhi cũng cảm giác được rằng ẩn dưới vẻ bề ngoài ôn văn của Lý Duy Hiếu là sự cường ngạnh, không khỏi lo lắng.

Tô Ngừ Nhu gửi cho nàng một ánh mắt trấn an, ngay sau đó lại nhìn thẳng Lý Duy Hiếu nói: “Công tử, thật không cần.”

“Ta kiên trì.” Hắn mỉm cười, trong giọng nói mang khí thế không chấp nhận sự từ chối.

Tô Ngừ Nhu lấy hết dũng khí, từ chối lần nữa.”Ta cũng rất kiên trì.” Mặc dù nàng cảm tạ vị công tử này là ân cứu mạng, nhưng nam nữ thụ thụ bất thân, huống chi. . . . . Nàng đã có hôn ước trong người, cho dù Ngũ hoàng tử bạc tình thế nào đi nữa, nàng cũng không thể làm trái lễ nghĩa luân thường.

“Nga?” Hắn mỉm cười ứng tiếng, nhưng không có bất kỳ động tác.

“Người đâu!” Tô Ngừ Nhu bắt đầu đi, không thể làm gì khác hơn là kêu bốn gã cận vệ tiến lên.

“Tiểu thư!” Bốn người theo tiếng mà đến, đứng ở bên cạnh Tô Ngừ Nhu chờ ra lệnh.

“Công tử, xin tự trọng một chút.” Bây giờ nàng không muốn cùng ân nhân cứu mạng xung đột trực tiếp.

“Cô nương quên là ta cứu nàng một mạng sao? Hơn nữa, ta không yên lòng, muốn tự mình hộ tống cô nương trở về phủ, chẳng lẽ sai lầm rồi sao?”

“Công tử là ân cứu mạng, tiểu nữ ngày sau nhất định báo đáp, về chuyện trở về phủ, ta tự sẽ xử lý.”

Lý Duy Hiếu cố ý trêu chọc nàng, giọng nói tràn đầy sự khinh bạc hỏi: “Nếu ta muốn nàng ở lại đây hôm nay?”

“Không!” hai gò má Tô Ngừ Nhu ửng hồng thờ nhẹ. Cho tới bây giờ nàng không nghĩ mình sẽ người ta đùa giỡn ngoài đường phố, ghê tởm hơn chính là, nàng lại vì sẽ bởi vì lời khinh bạc của hắn mà trong lòng xao xuyến!

Nhìn thấy bộ dáng tiểu thư vừa lúng túng lại xấu hổ, một gã hộ vệ lấy hết dũng khí mở miệng: “Công tử, xin buông cô nương ấy đi, cổ kiệu của Vưu cô nương đã đi, công tử không đuổi theo sao?”

Lý Duy Hiếu liếc hắn một cái, cười nói: “Nàng đi vừa đúng lúc.”

Trong lòng Tô Ngừ Nhu tràn đầy sự không hiểu nhìn bốn gã hộ vệ. Bọn họ từ trước đến nay tận trung cương vị công tác, hôm nay như thế nào lại để mặc cho một gã nam tử khinh bạc nàng mà không dám hành động?

Khoan đã ! Mới vừa rồi tên hộ vệ kia nhắc tới Vưu cô nương, mà hai tháng qua ở bên cạnh Vưu Mộng Tiên chỉ có. . . . .

Tô Ngừ Nhu nhìn Lý Duy Hiếu có chút sợ hãi.

Hắn nhìn như thư sinh hào hoa phong nhã, cũng có cử chỉ toát ra sự thành thực, nam tử xuất sắc như vậy, sẽ là vị hôn phu làm nàng vừa oán vừa hận sao?

Tô Ngừ Nhu dùng ánh mắt hỏi thăm hộ vệ đứng trước một tiếng, khi nhận được ánh mắt xác nhận của hắn, lòng nàng chùng xuống.

Trong quá khứ, nàng chưa bao giờ đem lời tán dương của người bên cạnh về nhân phẩm xuất chúng, phong lưu phóng khoáng của Ngũ hoàng tử đặt ở trong tâm khảm, chẳng qua là toàn tâm toàn ý oán hận hắn vô tình, cũng ở trong lòng không ngừng nói xấu hình tượng của hắn.

Không nghĩ rằng hôm nay lại thấy, nàng cũng đang không có chút chuẩn bị nào dưới tình huống động tâm đối với hắn. . . . .

Không! Không được!

Nàng không thể như vậy, nàng không thể yêu Ngũ hoàng tử, hắn chỉ biết mang cho nàng nhục nhã vô cùng tận, không thể nào cho nàng đầy đủ yêu thương cùng cam kết cả đời, nhất định nàng phải nhận rõ sự thật này!

Hắn không thể nào. . . . .

Tô Ngừ Nhu thương tâm khép hai mắt lại, mặc cho Lý Duy Hiếu ôm nàng trở về Mai viện. Nàng nhắc nhở mình lần nữa ở trong lòng, phải nhớ là vì sao mình đến, vì sao mà đến nha!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Kiều Đùa Lang Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 3

Màn đêm buông xuống, sao treo cao phía chân trời.

Ngày tốt cảnh đẹp như thế, Tô Ngữ Nhu cũng không thể thương thức hăng hái. Nàng lẳng lặng ngồi ở góc Tiểu Lâu, suy nghĩ về những việc đã phát sinh.

Một tháng trước, nàng thừa dịp cha mẹ lên kinh trốn đến đây, vì chính mình đòi lại công đạo từ lang quân phụ tâm kia.

Nàng mang theo Thái nhi cùng bốn gã hộ vệ, theo kế hoạch đi tới đối thủ của Nghênh Xuân lâu – Mai viện, cùng mama ở Mai viện thương lượng, chỉ cần để cho nàng ở lại Mai viện mở chiêu bài bán nghệ không bán thân, hơn nữa do chính nàng chọn lựa khách, như vậy toàn bộ tiền kiếm được sẽ cho Quy mama tất cả, nàng không lấy chút nào.

Hôm nay là nàng chính thức mở chiêu bài ngày thứ năm, không nghĩ tới lại phát sinh vụ trượt chân ở bên sông, lại vô tình gặp gỡ Ngũ hoàng tử, khiến cho hoảng hồn, bị rung động.

Ngũ hoàng tử, vị hôn phu của nàng.

Cũng có thể có thể là vị hôn phu vô duyên kiếp này.

Trên đời tại sao có nhiều sự trùng hợp như vậy?

Nàng chưa chuẩn bị tâm lý thật tốt đã thấy hắn, mà hắn lại giống như anh hùng xuất hiện cứu nàng, đồng thời đoạt lấy trái tim nàng. Đây hết thảy. . . . . Là duyên? Là nghiệp?

“Tiểu thư.” Thái nhi lẳng lặng đợi ở bên cạnh hồi lâu, giờ phút này cuối cùng cũng không kềm chế được mở miệng.

“Đi xuống đi! Để cho ta yên lặng một chút.”

“Tiểu thư, ta nghĩ chúng ta nên đi trở về phủ tốt, nếu như tiểu thư xảy ra điều gì sai lầm, bảo Thái nhi làm thế nào đối mặt với lão gia, phu nhân và thiếu gia đây?” Hôm nay ngoài ý muốn dọa sợ Thái nhi, nếu là tiểu thư có mệnh hệ gì, cho dù nàng có ba cái đầu cũng không đủ chém nha!

“Thái nhi, chuyện này chẳng qua là ngoài ý muốn, người không cần đặt ở trong lòng, huống chi ta cũng không phát sinh chuyện gì.”

“Tiểu thư ——” Thái nhi đang muốn mở miệng khuyên nữa, lại bị nàng cắt đứt.

“Thái nhi, người quên sao? Người là người đầu tiên tán thành ta, vì sao khi kế hoạch mới bắt đầu, người liền muốn rút lui? Nếu là người không muốn giúp ta, liền tự mình đi về trước, chuyện còn lại ta có thể tự mình xử lý.”

Kế hoạch đã bắt đầu, nàng không có thể nào bỏ lỡ nửa chừng. Ban đầu hạ quyết tâm tự mình rời nhà, hôm nay há có thể bởi vì một cái cọc ngoài ý muốn mà bỏ cả kế hoạch? Huống chi Lý Duy Hiểu không biết thân phận của nàng, mọi chuyện đều đang nằm trong lòng bàn tay của nàng.

Nghĩ đến tình cảnh lúc hai người gặp nhau, ánh mắt nàng nhất chừa đựng sự uất ức. Mặc dù hắn cứu nàng một mạng, nhưng không cách nào để làm biến mất năm năm nàng bị làm nhục cùng khó chịu; hơn nữa. . . . . Nàng còn có chuyện quan trọng hơn nhất định phải hoàn thành.

Nàng không muốn chờ đợi nữa.

“Thái nhi không dám. Chẳng qua là Thái nhi cảm thấy mặc dù Ngũ hoàng tử nên bị dạy dỗ, nhưng là tiểu thư là thiên kim cũng không thể xuất đầu lộ diện. Chuyện ngày hôm nay khiến cho Thái nhi cảm thấy bất an.”

“Ta đã nói rồi, chuyện ngày hôm nay chẳng qua là ngoài ý muốn, không cần phải để ở trong lòng. Hơn nữa chúng ta có thể nói là trong họa gặp phúc, không cần tốn nhiều sức liền gặp mặt hắn.”

“Đừng nha! Hơn nữa từ thái độ của Ngũ hoàng tử, xem ra hắn đã bị tiểu thư mê hoặc.” Thái nhi đã sớm nhận định Ngũ hoàng tử chỉ cần ra mắt Tô Ngữ Nhu một mặt, nhất định sẽ bị nàng hấp dẫn.

“Phải không? Khi đó ta sợ choáng váng, cái gì cũng không có chú ý đến. . . . . Thái nhi, người nghĩ hắn có thể tái xuất hiện hay không?”

“Tiểu thư, hôm nay hắn nói gì đều phải ôm người trở về Mai viện, bộ dáng như vậy biểu hiện còn chưa đủ rõ ràng sao? Ta đảm bảo Ngũ hoàng tử nhất định sẽ trở lại !”

“Người thật sự cho là như vậy?” Chợt nghe Thái nhi trả lời, nàng không khỏi tâm thần nhộn nhạo, hai gò má cũng hơi đỏ lên.

“Tiểu thư, người là không phải là mềm lòng, không muốn dạy dỗ Ngũ hoàng tử nữa chứ?” Thái nhi nhìn thấy nàng thẹn thùng, không nhìn được mở miệng trên choker nàng.

Tô Ngừ Nhu chợt dạ, lập tức mở miệng bác bỏ: “Ta làm sao có thể mềm lòng được? ! Hẳn làm nhục ta, ta đây cả đời cũng không thể quên, huống chi đây là mục đích thực sự ta đi chuyển này.”

Thái nhi nghe vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời sụp xuống. “Tiểu thư, chúng ta có thể từ từ dạy dỗ hần, nhưng là nhất định phải giải trừ hôn ước sao?”

“Không giải trừ hôn ước, chẳng lẽ người muốn ta gả cho mầm móng phong lưu đó sao? Thái nhi, bình tĩnh mà xem xét, Giang Nam hoa khôi Vu Mộ Tiên tài hoa đây mình, xinh đẹp tuyệt luân, chẳng lẽ hình dáng dung mạo này của ta có thể so sánh? Cho nên Ngũ hoàng tử sẽ bị dung mạo hơn người của nàng ta mê hoặc, một chút kỳ quái cũng không có đâu.”

“Tiểu thư! Tại sao người có thể nói thay cho Ngũ hoàng tử như thế?”

“Người đừng kích động như thế, hãy nghe ta nói đi. Hôm nay hần ở trước mặt Vu Mộ Tiên ôm ta không thả, thậm chí ngay cả khi Vu Mộ Tiên rời đi cũng không đuổi theo, hần làm như vậy chẳng phải là tôn thương Vu Mộ Tiên hay sao? Hôm nay hần có thể đối đãi Vu Mộ Tiên như vậy, không thể đảm bảo rằng ngày khác sẽ không đối xử với ta như vậy!” Cũng bởi vì thấy rõ điểm này, cho nên cho dù động tâm với Lý Duy Hiếu, nàng cũng chỉ có thể tính toán, làm nàng chuyện nên làm, còn lại. . . . . Nàng không thể muốn, cũng không dám muốn.

“Tiểu thư, nhưng mà chuyện người cùng Ngũ hoàng tử có hôn ước đã sớm công bố thiên hạ, nếu giải trừ hôn ước, người. . . . . Năm tháng về sau của người nên làm thế nào cho phải?” Thái nhi cảm thấy sợ hãi thay chủ tử về tương lai.

Tô Ngừ Nhu than nhẹ một tiếng, “Ta cũng không biết, chờ giải trừ hôn ước rồi coi lại đi!”

Thay vì có một phu quân cũng như không, chẳng thà cô đơn cả đời. Định ước đã năm năm năm tháng, nàng đã bị Lý Duy Hiếu chẳng quan tâm hành hạ đến mức khó chịu vạn phần, thế nào còn chịu được lui về phía sau mấy chục năm gạt bỏ đây?

Mà cho dù nàng có thể đạt được sự sủng ái ngắn ngủi, nhưng đáng phải hy sinh cả đời sao?

Không! Nàng không muốn nàng phải trải qua những ngày chua cay như vậy, thống khổ như vậy.

Nhìn thấy bộ dáng đầy tâm sự nặng nề của tiểu thư, Thái nhi cũng trầm mặc không nói thêm gì nữa. Nàng biết sự đau khổ của tiểu thư, nhưng khi nàng thấy Ngũ hoàng tử cứu tiểu thư thì liền thật sự cảm giác được tiểu thư cùng Ngũ hoàng tử là trời đất tạo nên một đôi.

Coi như Ngũ hoàng tử có lỗi, nhưng biết sai có thể thay đổi không phải tốt lắm sao?

Chỉ cần Ngũ hoàng tử thật tâm hối cải, hơn nữa toàn tâm toàn ý với tiểu thư, như vậy nàng nhất định sẽ giúp Ngũ hoàng tử giúp một tay.

Điều quan trọng là hạnh phúc cả đời.

*****

Ngày kế tiếp, quả nhiên Lý Duy Hiếu đến Mai viện.

Vừa nghe đến kim chủ đến cửa, ma ma của Mai viện vội vàng bước ra, không dám chậm trễ.

“Ai da! Là làn gió nào đem Lý công tử thổi tới Mai viện đây? Ngồi chờ một chút, Tiểu Thúy, vội vàng dâng trà cho Lý công tử.” Hai tháng này, Lý Duy Hiếu ở Ngênh Xuân lâu vùng tiền như rác đã sớm truyền khắp nơi, hôm nay tài thân đưa tới cửa, làm sao nàng có thể không nắm chặt đây?

“Không cần, hôm nay ta là muốn gặp. . . . . vị cô nương ta cứu ngày hôm qua.” Lúc này Lý Duy Hiếu mới chợt nhớ ra ngày hôm qua quên hỏi tên của giai nhân.

“Công tử muốn gặp Phù Vân sao?” Mama tươi cười hỏi.

Từ lúc Phù Vân ra chiêu bài tới nay, hà bao của nàng đúng là đầy đặn không ít, phiền toái duy nhất là Phù Vân yêu cầu tự mình chọn khách, khiến cho nàng kiếm tiền rất ngân lượng từ nhiều đại gia. Nhưng mà như đã nói qua, vẫn chưa từ bỏ ý nói giúp các vị khách quý khác, cho nên nàng cũng không mất mát gì cả!

Chẳng qua là trong lòng nàng vẫn rất buồn bực, nhìn lời nói cử chỉ của Phù Vân cùng bốn gã hộ vệ bên cạnh kia, cũng biết nàng không phải là cô nương bình thường, hơn nữa không lấy chút tiền tài nào, không khỏi làm nàng càng thêm hoài nghi vì sao cô bé này lại đến đây? Mặc dù rất thắc mắc, nhưng thân là Mama của Mai viện, nàng tự nhiên hiểu cái gì nên hỏi, cái gì không nên hỏi, tránh cho việc làm mất phương tiện kiếm tiền của mình.

“Phù Vân?”

“Phù trong từ Phù Dung, Vân trong từ áng mây.” Mama che miệng cười lớn.

“Có thể gặp nàng không?” Lý Duy Hiếu vừa nói vừa từ lấy trong ngực ra một thỏi vàng trong bảo khối.

Thôi vang chói sang kia khiến chút nữa mắt của Mama cũng rơi ra.”Điều này. . . . . Phù vân có quy định của nàng ấy, ta phải hỏi trước ý của nàng, xem nàng có nguyện ý gặp Lý công tử hay không.”

Lý Duy Hiếu nhìn ra được mama thêm thường thời vang này, liền nhét vào trong tay của nàng nói : “Vậy thì nhờ mama vì ta nói một chút lời hay!”

“Đó là dĩ nhiên, dĩ nhiên. Công tử xin ngồi chốc lát, ta đi một chút sẽ về.” Mama cất thời vang vào trong người, nhanh chóng đi về hậu viện.

Đến Tiểu Lâu Tô Ngữ Nhu ở, mama cười hi hi lên tiếng gọi: “Phù vân a! Lý công tử tới gặp nàng.”

Thái nhi ngăn ở ngoài cửa không để cho nàng vào.”Vị kia là Lý công tử?”

“Chính là vị Lý công tử cứu Phù Vân hôm qua đó! Bây giờ hắn đang ngồi ở đại sảnh đấy!” Mama hớn hờ nói rõ .

” Hôm nay tiểu thư không thoải mái, không tiếp khách.” Thái nhi trung thực chuyển đạt ý của tiểu thư.

“Nhưng mà. . . . . Lý công tử là ân nhân cứu mạng của Phù Vân, nếu từ chối hắn chẳng phải là có chút gì đó được?” Mama muốn dùng cái lý do này thay đổi tâm ý của Tô Ngữ Nhu.

Thái nhi kiên quyết tỏ rõ lập trường, “Tiểu thư đã phân phó, bất cứ kẻ nào đều không gặp.”

“Vậy. . . . . Vậy cũng tốt!” Mama nhìn cửa phòng đóng chặt một cái, mới bắt đầu đi rồi đi.

Mama bước vào trong sảnh đường, Lý Duy Hiếu không thể chờ đợi đứng dậy hỏi ngay.”Mama, thế nào rồi?”

“Thật có lỗi, ngày hôm nay Phù Vân không tiếp khách.” Mama có chút luyến tiếc lấy thời vang trong người ra.

“Không sao, ngày mai ta sẽ trở lại, chút lòng thành này mama cứ giữ đi! Đúng rồi, Phù Vân không sao chứ?” Hắn còn nhớ rõ hôm qua nàng hoảng sợ đến mức nào.

“Nhìn vẻ mặt nha hoàn thiếp thân của nàng, chắc không có gì đáng ngại.”

“Vậy thì tốt, cáo từ.”

Mama nhìn Lý Duy Hiếu, trong đầu đột nhiên xuất hiện một ý nghĩ. Lý công tử cùng Phù Vân thật đúng là một đôi tình nhân nha!

Chẳng qua là, có thể sao?

*****

“Tiểu thư, thật sự không muốn nhìn Ngũ hoàng tử sao?” Thái nhi bưng tỏ yến cho Tô Ngữ Nhu, hỏi.

Tô Ngữ Nhu uống một hớp, chậm rãi trả lời: “Đối với hắn mà nói, nữ nhân tới tay quá dễ dàng không đáng quý trọng, càng khó lấy được, lại càng được hắn coi trọng. Đây chính là tư tưởng nông cạn của hắn.”

“Tiểu thư định làm gì?” Thái nhi nghe chưa hiểu rõ được hết, không thể làm gì khác hơn là trực tiếp hỏi ý của nàng.

“Trong năm ngày, ai ta cũng không gặp.”

“Dạ!” Mặc dù không biết rõ tại sao nhưng Thái nhi vẫn là nghe theo lời phân phó của nàng để làm.

Những ngày kế tiếp, mỗi ngày Lý Duy Hiếu đều tới, mỗi ngày bị sập cửa vào mặt, nhưng cho dù như vậy, hắn vẫn ung dung tự đắc, một chút không thoải mái cũng không cảm thấy.

Đến ngày thứ sáu, hắn vừa vào cửa mama liền chào hỏi: “Tiểu Hồng, đưa Lý công tử lên trên.”

Lý Duy Hiếu nghe vậy cười ôn hòa một tiếng, “Phù Vân chịu gặp ta sao?” Hắn cũng không tin Phù Vân chạy thoát được lòng bàn tay của hắn.

“Lý công tử, tính khí Phù Vân nhà ta rất quái, nàng nói ngày hôm nay ở đại đường trình diễn tài nghệ, sau đó muốn chọn một vị khách tới hậu viện nghe nàng khảy đàn.”

“Sao?” Hứng thú của Lý Duy Hiếu nổi lên. Cô gái nào mà hắn đã gặp qua đều phải xuất tất cả vốn liếng để lấy lòng hắn, chưa từng có người nào giống như Phù Vân, liên tục từ chối hắn.

Rất có ý tứ.

“Lý công tử, ta đã cho người giữ ghế bên trên, hi vọng Phù Vân sẽ chọn trúng người. Nhưng nếu như không có. . . . . Người cũng đừng trách móc nha! Phù Vân nhà chúng ta tuổi còn nhỏ, không hiểu chuyện lắm.”

“Ta hiểu.” Hần mỉm cười gật đầu, ngay sau đó theo Tiểu Hồng đi về ghé phía trên.

Màn đêm chậm rãi hạ xuống, khách trong Mai viện cũng giống như như thủy triều tràn vào, mặc dù Phù Vân ra chiêu bài không lâu, nhưng danh tiếng đã ngang bằng Vưu Mộng Tiên.

Chỉ chốc lát sau, Mai viện đã không còn chỗ ngồi, mà bên ngoài cũng chật ních rất nhiều người muốn nhìn Phù Vân. Đang lúc mọi người nghèn cổ chờ đợi, lầu hai của sảnh đường đột nhiên có động tĩnh.

Bình thường ca kỹ tấu khúc hát địa phương, hôm nay có sự khác biệt với một dải lụa mỏng màu trắng, thấp thoáng ở bên trong dải lụa trắng, chỉ thấy một thân ảnh thướt tha được nhả hoàn toàn xuất hiện, đi theo sau lưng hai nàng là bốn gã hộ vệ, nhanh chóng chia làm bốn đến đứng bốn góc, canh phòng nghiêm ngặt không cho người khác xông vào.

Tô Ngừ Nhu nhẹ nhàng bước đến ngồi ở phía sau dải lụa trắng, mọi người chỉ có thể loáng thoáng nhìn thấy thân ảnh mềm mại của nàng, vô hình tạo ra một loại cảm giác thần bí mê hoặc, trong lòng mọi người càng thêm xôn xao.

Năm ngón tay nàng nhẹ dạo, nhất thời tiếng đàn thanh thúy dễ nghe truyền tới bên tai đông đảo nam tử, khiến cho bọn họ không uống mà say.

Sau ba khúc đàn, Thái nhi đi ra từ sau màn che, đưa một tờ giấy cho một tiểu nha hoàn bên cạnh. Tờ giấy đưa đến tay mama, mama xem xong, quay về phía Lý Duy Hiếu ngồi khom người tạ tội, sau đó mới tuyên bố người đoạt huy chương hôm nay chính là một vị tài tử Giang Nam.

Lý Duy Hiếu hứng thú nhìn Tô Ngừ Nhu rời đi, trên mặt tràn đầy nụ cười. Sáu ngày không thấy, nàng vẫn thuần khiết và khác lạ như vậy, dường như nàng muốn đấu cùng hắn. Không cần gấp gáp, hắn có rất nhiều thời gian để chơi cùng nàng.

Tiết mục này trình diễn liên tiếp chừng mấy ngày, mỗi ngày Tô Ngừ Nhu đều cố ý lựa chọn những người khác trước mặt Lý Duy Hiếu. Nhưng mà thật may là nàng đã chọn lựa rất đúng, tất cả đều là văn nhân nhã sĩ, cho nên Lý Duy Hiếu còn chưa có phát tác, chẳng qua là hắn nghiêm túc suy nghĩ nên như thế nào để kết thúc trò chơi này.

Một ngày kia, Tô Ngừ Nhu theo thường lệ tiến vào khay đàn, nhưng khi nhìn thấy cảnh tượng ở sảnh đường thì sững sờ —— từ trước đến nay sảnh đường không còn chỗ trống, hôm nay nhưng chỉ có một mình Lý Duy Hiếu!

“Đây là ý gì?” Tô Ngừ Nhu có chút phẫn nộ cất giọng hỏi.

Lý Duy Hiếu làm như thể không quan tâm nâng chén kính nàng: “Vì muốn chiếm được lòng của giai nhân thôi! Bao cả Mai viện để được nàng chọn một lần, không tốt sao?”

Tô Ngừ Nhu cố gắng giữ bình tĩnh, trong lòng không tức giận. Hắn dám can đảm như vậy, xa hoa lãng phí như vậy, làm sao nàng có thể không giận? Cho dù giờ phút này hắn làm hết thảy là vì nàng, cũng không đáng giá tha thứ! Nàng hừ lạnh một tiếng, sau khi từ biệt liền không nhìn hắn nữa.

“Tức giận sao? Cũng đừng để thân thể bị chọc tức, ta sẽ đau lòng.” Hắn cười có chút ngông cuồng, giọng nói càng thêm không đứng đắn.

Người này lại còn dùng loại giọng khinh bạc này nói chuyện cùng nàng! Tô Ngừ Nhu tức giận trong lòng hơn, đột nhiên đứng lên đi, không muốn để ý tới cái tên đáng ghét từ này nữa.

Lý Duy Hiếu cất giọng nói: “Khoan đã! Nàng còn chưa khay đàn đã muốn đi sao?”

“Ta ngày hôm nay không có hứng thú, công tử muốn nghe có thể mời cao minh khác đi!” Nàng ngao ngễ trả lời, tiếp tục đi phía trước.

Trong nháy mắt, vốn là đang ngồi ở dưới lầu, không ngờ Lý Duy Hiếu đã đứng ở trước mặt của nàng. Hắn cười đắc ý nói:

“Đó không phải nàng, Phù Vân cô nương. Bỏ công tử hôm nay chỉ muốn nghe nàng đánh đàn, hướng chỉ đã chỉ cho cả Mai viện, tổn hao không nhỏ, người cũng không thể để cho ta vào rồi lại tay không mà quay về chứ?”

Tô Ngừ Nhu lạnh lùng nhìn hắn. “Đây là chuyện của công tử, Phù Vân cũng không có yêu cầu công tử chi tiền cho Mai viện.”

“Nhưng mà nàng ra ám hiệu cho ta nha!”

“Ta ra ám hiệu cho người?” Tô Ngừ Nhu đối cảm thấy tức giận với khẩu khí lên án của hắn, bất ngờ hoa mắt, đứng không vững té xuống.

Lý Duy Hiếu kịp thời đem nàng ôm vào trong ngực, mặt cười mờ ám nói: “Nàng xem, như vậy không phải là ám hiệu thì là cái gì đây?”

Tô Ngừ Nhu bị hoa mắt mới bình phục được tí, liền nghe thấy giọng điệu khinh bạc của hắn, nàng giận đến mức liều chết giãy giụa, nhưng không cách nào thoát khỏi cánh tay sắt của hắn. “Buông tay!”

“Xem ra thân thể của nàng không tốt lắm, dường như không thích hợp làm chuyện đi này.” Lý Duy Hiếu tiếp tục nhạo báng nàng.

Nàng không nhịn được cất cao giọng, “Đây là chuyện của ta! Xin công tử buông ta ra, sau đó lập tức rời khỏi nơi đây.”

“Lý công tử, tiểu thư nhà ta không muốn gặp người, mời rời đi.” Thái nhi thấy hai người dây dưa không ngừng, liền dẫn bốn gã hộ vệ vây quanh Lý Duy

Hiếu.

“Muốn cùng ta động thủ phải không?” Hần cười nhạt một tiếng, không đem bốn gã hộ vệ để ở trong mắt.

“Ngươi . . . .” Tô Ngữ Nhu biết này bốn gã hộ vệ cùng xông lên cũng không thể thắng được Lý Duy Hiếu, hơn nữa hẳn là đương kim Ngũ hoàng tử, bốn gã hộ vệ cũng không muốn phạm thượng.

“Ngươi rốt cuộc muốn như thế nào?” Nàng vừa tức vừa vội, không khỏi hoa mắt.

“Ta đưa ngươi trở về phòng.” Thấy nàng lao đảo như muốn ngã, Lý Duy Hiếu chỉ cảm thấy đau lòng vạn phần, cũng không nỡ giằng vò thân thể nhu nhược của nàng.

“Trở về phòng?” Tô Ngữ Nhu nhẹ ho một tiếng, không thể tin được hẳn lại vô liêm sỉ như thế.

Lý Duy Hiếu nhìn thấy thần sắc của nàng, biết nàng hiểu lầm dụng ý của mình. “Thân thể ngươi khó chịu, ta đưa ngươi trở về phòng chẳng lẽ không đúng?” Hần mở miệng giải thích, đồng thời bắt đầu đi tới hậu viện.

Thái nhi không biết làm sao nhìn bốn gã hộ vệ, bốn gã hộ vệ cũng không biết làm như thế nào cho phải đành nhìn nàng, tiếp theo năm người liền im lặng đi sau lưng Lý Duy Hiếu. Bọn họ nhất trí, nếu là Ngũ hoàng tử có bất kỳ hành động bất chính nào, cho dù bọn họ có liều mạng cũng sẽ bảo vệ tiểu thư.

“Ngươi rốt cuộc muốn làm cái gì? Tại sao ngươi có thể cả gan làm loạn như vậy?!” Tô Ngữ Nhu kêu lên, không ngăn cản hành động của hẳn.

Thân thể của nàng từ trước đến nay cũng không khỏe mạnh, lúc bình thường thì không sao, chẳng qua là hơi yếu ớt so với người bình thường, chỉ cần gặp lạnh, sẽ bị tình trạng hoa mắt như vậy.

“Ta đã nói rồi, đưa nàng trở về phòng nghỉ ngơi.” Hần nói xong, tự giác hướng về phía gian phòng của nàng đi tới. Phù Vân không ngờ dưới thái độ cường ngạnh của hẳn, là sự lo lắng tốt cùng; nàng không đành lòng thấy hẳn như vậy, thậm chí còn cảm thấy hơi hoảng hốt.

Nàng đâm yếu ớt vào lồng ngực ấm áp của hẳn, phát ra lời kháng nghị: “Không cần làm phiền, chỉ cần ngươi rời đi, ta sẽ không có sao.”

“Phải không? Vậy thì thật là xin lỗi, bởi vì bây giờ ta còn không muốn rời khỏi nơi này.” Hần dám ôm chặt lấy thân thể mềm mại của nàng, đồng thời vì cảm thấy kinh ngạc vì nàng rất yếu.

“Ngươi . . . . Ngươi là đồ vô lại! Tại sao có thể chiếm tiện nghi của ta?” Tô Ngữ Nhu cảm giận tố cáo.

“Tại sao cố ý không thấy ta?” Lý Duy Hiếu đột nhiên ném ra cái vấn đề này. Hần rõ ràng có thể cảm giác được Phù Vân có hảo cảm với hẳn, nhưng tại sao nàng lại muốn hẳn tránh xa ra, khiến cho hẳn không có cách nào gặp được?

Hần không tin có bất kỳ phái nữ nào có thể thoát khỏi mị lực của hẳn, cho dù là Phù Vân cũng giống vậy.

“Ta. . . . Ta không có!” Tô Ngữ Nhu vội vàng phủ nhận, trong lòng bị hẳn đoán được mà có chút thẹn thùng.

Hần nhướn mày hỏi tới: “Không có sao? Sau khi ta cứu nàng một mạng, cách một ngày nàng liền tránh không gặp mặt, đây là vì cái gì? Phù Vân, nàng sợ cái gì? Là sợ ta ăn nàng sao?” Câu nói sau cùng, hẳn ghé sát vào bên tai nàng nói.

Hai máng đỏ ửng lập tức hiện lên trên mặt nàng. “Ngươi. . . . Ngươi đừng nói hươu nói vượn! Ta bị bệnh mà, huống chi. . . . Đại ân không lời nào cảm ơn hết được, nếu ngay cả ta ơn đều không dùng, thì nên gặp mặt lại sao?” Nàng chu cái miệng nhỏ nhắn, không thêm nói lý.

Thấy nàng bộ dáng lúc ăn vạ rất xinh đẹp lại đáng yêu, Lý Duy Hiếu không khỏi mỉm cười. “Có ý tứ, có ý tứ.”

Đến gian phòng của nàng, Lý Duy Hiếu tự đẩy cửa vào, đem nàng đặt ở trên giường. Hần cúi đầu đưa mắt nhìn nàng, chậm rãi nói: “Không cho tránh ta nữa, nghe chưa?”

Tô Ngữ Nhu nhướn mày, “Ngươi có tư cách gì ra lệnh cho ta?”

“Nói thế nào ta cũng là ân nhân cứu mạng của nàng mà!”

“Ngươi muốn ta trở thành nhân tình của ngươi?”

“Ta chỉ không muốn thấy nàng dùng phương thức không văn nhã này lần nữa, mạo phạm giai nhân cũng không phải là tác phong của Lý mẫu.” Hần lộ ra nụ cười lúm đồng tiền tràn đầy sức hút.

“Ngươi có tác phong của ngươi, ta cũng có nguyên tắc của ta, cho nên tốt nhất chúng ta không nên quấy nhiễu lẫn nhau. Lý công tử, mời đi cho!” Nàng rõ ràng là đang tiễn khách.

Lý Duy Hiếu nhìn nàng thật sâu, nói giọng điệu muốn kẻ khác phải phục tùng: “Ngày mai đi du hồ với ta.”

“Không!” Nhắc tới du hồ liền nhớ lại ngày đó bị trượt chân suýt ngã xuống sông, làm trong lòng nàng thoáng chốc dâng lên sự sợ hãi.

“Không?” Đột nhiên hần nở nụ cười, “Phù Vân à, ta không cho là nàng có lựa chọn khác.”

Tô Ngữ Nhu không phục hỏi vặn lại: “Tại sao nếu người muốn ta đi, ta lại không thể không đi?”

“Nếu ta có thể ôm nàng trở về Mai viện, tự nhiên cũng có thể ôm nàng một lần nữa đi ra ngoài, có phải hay không?” Hần dùng khẩu khí uy hiếp nói, trên mặt lại treo nụ cười như cũ.

“Người . . . .” Nàng không nghĩ tới hần sẽ ra chiều này, nhất thời giận đến nói không ra lời.

“Nghe lời, hôm nay nghỉ ngơi tốt, ngày mai ta sẽ phái kiệu tới đón nàng.”

Đối với năm người canh giữ, hần chỉ cười cười, ngay sau đó nhẹ lướt đi, như thể sự tồn tại của bọn họ không tạo thành uy hiếp chút nào.

“Tiểu thư?” Thái nhi bắt an gọi, trực giác cho biết mọi chuyện đã chệch khỏi đường ray.

“Không quan hệ, ta cũng không tin ta đâu không lại hần!” Tô Ngữ Nhu dùng sức đập xuống giường một cái.

Nàng tức giận rất nhiều song cũng có một tia bàng hoàng, dường như mọi chuyện từ từ mất đi sự không chắc.

*****

Gần trưa, Lý Duy Hiếu đúng hẹn xuất hiện ở bên ngoài phòng Tô Ngữ Nhu.

Bốn gã hộ vệ của nàng đã sớm phụng mệnh ngăn ở trước cửa phòng, bộ dạng như thể nếu Lý Duy Hiếu có hành động thiếu suy nghĩ, bọn họ sẽ liều mạng bảo hộ.

“Ta đã cùng Phù Vân cô nương ước hẹn, chẳng lẽ nàng muốn lỡ hẹn?” Khẩu khí Lý Duy Hiếu nhẹ nhàng tự nhiên, phảng phất như đã sớm ngờ rằng sẽ phát sinh chuyện như vậy.

Bên trong phòng Tô Ngữ Nhu giận đến mếu máo. Cái gì đã hẹn! Hần dùng thủ đoạn uy hiếp thì có! Nàng cũng không tin hần thật sự sẽ ép buộc nàng.

“Tiểu thư hôm nay không thoải mái, không thể cùng công tử du hồ.” Một hộ vệ mở miệng nói.

“Không thoải mái?” Lý Duy Hiếu mờ ra cây quạt nhẹ nhàng phe phẩy, đồng thời nhếch mép nói: “Ai, khó trách có người nói, ngàn vạn lần chớ cùng một cô gái có điều ước định, chỉ vì từ trước đến nay các nàng không hiểu được cái gì gọi là tuân thủ ước định.”

Tô Ngữ Nhu bỗng nhiên đứng dậy, Thái nhi liên tục khuyên giải mới chịu ngồi xuống lại.

“Lý công tử, tóm lại tiểu thư nhà ta hôm nay không thể gặp người được.”

“Không sao. Thật ra thì ta chỉ là muốn xem thử Phù Vân cô nương có dám đến gần nước lần nữa không thôi, chuyện hôm nay đã cho ta biết Phù Vân cô nương cũng chỉ là hạng người nhất gan. Sợ ta sẽ nói thẳng làm người khác khó chịu sao?”

“Ai nói ta sợ?” Tô Ngữ Nhu không nhịn được lên tiếng.

“Núp ở trong phòng không dám ra ngoài, thậm chí giả bộ bệnh trốn tránh ước định, đây không phải sợ thì là cái gì đây? Phù Vân cô nương sao lại không dám thừa nhận, Lý công tử trước đến nay hiểu được cái gì gọi là thương hoa tiếc ngọc, chỉ cần nàng nói một tiếng, sao ta để cho nàng chịu khổ được?”

Tô Ngữ Nhu giận đến mức thiếu chút nữa xông ra, hoàn hảo là Thái nhi lạnh tay lẹ mắt kéo nàng lại. “Tiểu thư, nhỏ không nhẫn sẽ loạn kế lớn!”

“Thái nhi, ta. . . .” Tô Ngữ Nhu tức giận, như thể không kềm chế được.

Thái nhi ghé vào bên tai nàng nói: “Tiểu thư, Ngũ hoàng tử cố ý kích người, người ngàn vạn lần chớ trúng kế.”

Tô Ngữ Nhu hít một hơi thật sâu, ép buộc mình tỉnh táo lại. Vốn là nàng định dùng phương pháp lay mềm buộc chặt để chiếm lấy khẩu vị của Lý Duy Hiếu, sau đó đưa bốn hần trong tay mình. Nhưng mà theo tình thế trước mắt xem ra, nàng phải sử dụng một chiến thuật khác, nếu không kế hoạch có thể không thuận lợi tiến hành được.

Như đã tính trước, nàng cố ý dùng giọng suy yếu nói: “Lý công tử nếu như không ngại bộ dáng bệnh yếu của Phù Vân, Phù Vân sao dám từ chối đây?”

“Nói như vậy Phù Vân cô nương đồng ý theo ta du hồ?”

“Xin công tử chờ ở đại đường một chút chốc lát, ta sẽ đến liền.”

*****

Kể từ Lý Duy Hiếu hạ bút ở Mai viện, danh tiếng của Phù Vân càng thêm vang dội, thậm chí khuynh hướng bao trùm Vụ Mộng Tiên. Cũng bởi vì như

thế, rất nhiều khách quen của thanh lâu bắt đầu đặc biệt chú ý đến Phù Vân, hai ngày trước, có tin đồn cự phú Giang Nam Ưông Đại Hải ra giá một vạn lượng mua đêm đầu tiên của Phù Vân.

Vừa mới truyền ra không bao lâu, Lý Duy Hiếu lập tức kêu giá gấp đôi; cuối cùng biến thành cục diện hai người so tài với nhau, khiến cho giá đêm đầu tiên của Phù Vân lên ào ào, càng ngày càng cao.

Tô Ngừ Nhu nghe được chuyện này, phản ứng đầu tiên là vừa xấu hổ vừa giận, nhưng sau khi tỉnh táo lại sau lại bắt đầu cảm thấy lo lắng. Tất cả mọi việc trước mắt cùng kế hoạch ban đầu của nàng không phù hợp, cho tới bây giờ nàng nên làm thế nào cho phải?

Sau khi du hồ, nàng cùng Lý Duy Hiếu không có tiếp xúc thêm bước nữa, nguyên nhân chủ yếu đương nhiên là tại nàng luôn luôn tránh né. Nàng phát hiện tâm mình đã bị hấn chiếm cứ hoàn toàn, nếu như thêm một chút thời gian ở bên hấn, nàng không dám bảo đảm mình còn có thể hoàn thành mục đích ban đầu.

Nàng rút cuộc nên làm cái gì bây giờ?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Kiều Đùa Lang Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

Tô Minh ra roi thúc ngựa đi Giang Nam, bốn gã thuộc hạ theo sát sau lưng.

Một tháng trước vợ chồng cách phủ Tô Thu Lâm tới kinh thành thăm hấn, không ngờ tới mới đến liền nhận được tin tức trong phủ đưa tới, nói tiểu thư tự mình rời nhà, hành tung không rõ; hai lão Đại vội vàng bảo Tô Minh xuôi nam tìm.

Tô Minh ưu tâm lo lắng, tiểu muội Tô Ngừ Nhu cá tính ôn hòa, cộng thêm thân thể cũng không phải là rất khỏe mạnh, sao lại đột nhiên rời nhà trốn đi như thế?

Tin tức trong phủ truyền tới kinh thành cũng không đầy đủ, chỉ nói là tiểu thư để thư lại nói phải ra bên ngoài làm việc, về phần nàng đi nơi nào, làm chuyện gì, hoàn toàn không nói tới, cho nên bọn họ cũng không biết.

Vì muốn mau chóng tìm được muội muội, hấn thông qua quan hệ với Tam hoàng tử xin Đường Vân Bằng giúp đỡ, bây giờ hấn đang đuổi theo hướng Đường Vân Bằng đã chỉ.

Tô Minh ghim ngựa trước nhà trọ, nhanh chóng xuống ngựa đi vào, bốn gã thuộc hạ cũng theo đuôi hấn tiến vào.

Tiểu nhị gặp khách, lập tức tới chào hỏi: “Khách quan cần gì?”

”Rượu Vân Lộ Cam.” Tô Minh nói ra mật mã.

Tiểu nhị nghe vậy lập tức cung kính nói: “Khách quan xin chờ, lập tức đưa qua.”

Hấn bước nhanh về phía chường quý, ghé vào tai nói mấy câu, chường quý lập tức tới ngay khom người nói: “Đại gia, rượu Vân Lộ Cam để ở trong Mai viện.”

“Mai viện?” Trong lòng Tô Minh hiện lên dự cảm bất thường.

“Hiện tại là một trong những tử lâu náo nhiệt nhất Giang Nam.”

Tô Minh nghe vậy sắc mặt thay đổi, đột nhiên hấn đứng dậy, chấp tay chào chường quý sau đó nhanh chóng rời đi.

*****

Trước cửa Mai viện yết thị, hôm nay Phù Vân lại biểu diễn ở đại đường.

Lý Duy Hiếu tính toán, hấn rời kinh đã lâu, cũng nên đi về, chẳng qua là hấn không muốn rời đi như vậy, lại càng không muốn quan hệ giữa hấn và Phù Vân tiếp tục như hiện tại.

Hấn đã cho Phù Vân không ít ngày giờ để suy nghĩ, hôm nay cũng nên kết thúc tình huống ái muội này. Hấn muốn mang nàng hồi kinh, đây là lần đầu tiên trong đời hấn không bỏ được một cô gái.

Chẳng qua là. . . . . Nàng sẽ cam tâm tình nguyện đi cùng hấn sao?

Trải qua mấy ngày nay, hần từng nhiều lần phái người dò xét lai lịch của Phù Vân , nhưng ngay cả một chút dấu vết cũng không phát hiện được.

Hần biết thân phận Phù Vân không đơn giản, bởi vì cô gái tầm thường sẽ không mang theo bốn gã cận vệ. Chẳng qua là hần không hiểu, tại sao nàng phải ở Mai viện ra chiêu bài? Điều duy nhất có thể xác định chính là, trong đó tất có ý gì đó.

Hần âm thầm hạ quyết tâm, mặc kệ sau lưng Phù Vân có bí mật gì, hần chắc chắn sẽ tra được, không để cho nàng có điều giấu giếm ở trước mặt hần.

Sau khi quyết định, Lý Duy hiếu khôi phục vẻ nhẹ nhõm, miễn cưỡng quan sát tình huống quanh mình. Bất chợt, một thân ảnh giống như đã từng quen biết lọt vào tầm mắt của hần.

Là tô mình! Hần thế nào cũng đến Giang Nam?

Hần nhớ Tô Minh không phải là bởi vì chức quan của hần, mà là bởi vì hần là bằng hữu tốt của Tam hoàng huynh, cũng là biểu ca của Tam Hoàng tẩu, ngoài ra còn giống như có chút gì đó, chẳng qua là hần nhất thời không nghĩ ra. (Thiên Di: Là anh vợ của ngài đó =.=)

“Tô huynh!”

Tô Minh theo tiếng nhìn thấy Lý Duy Hiếu, liền vội vàng tiến lên bái kiến. “Ra mắt Ngũ Gia.” Sự bất thường trong lòng hần từ từ sâu hơn, Ngũ hoàng tử đang ở nơi này, chẳng lẽ việc tiêu muội rời nhà có liên quan đến hần?

“Tô huynh sao lại đến chỗ này?” Lý Duy Hiếu mời Tô Minh ngồi, cười hỏi.

Tô Minh sợ vô ý nói ra sự thật, đáp: “Đi ra ngoài tìm người.”

Mặc dù Tô gia cùng Ngũ hoàng tử có hôn ước, nhưng là việc Thánh thượng gả dù sao cũng đã là chuyện của năm năm trước, nếu Ngũ hoàng tử không vô ý hỏi, hần cần gì phải nhắc tới? Huống chi. . . . . Hần đoán Ngũ hoàng tử tám phần đã quên mình có một vị hôn thê, mà Tô Minh hần chính là huynh trưởng của vị hôn thê đó.

Lý Duy hiếu có chút kinh ngạc hỏi: “Người nào mất tích?”

“Việc rất nhỏ, không nhọc Ngũ Gia quan tâm. Chẳng qua là Ngũ Gia rời kinh đã lâu, tất cả mọi người hy vọng Ngũ Gia có thể mau sớm hồi kinh.” Tô Minh chuyển đề tài về Lý Duy Hiếu, giục hần hồi kinh.

Lý Duy Hiếu nghe được giọng miễn cưỡng của Tô Minh, cũng không miễn cưỡng nữa. “Tô huynh cứ yên tâm đi, ta cũng sắp hồi kinh.” Hần chú ý tới việc Tô Ngừ Nhu đã xuất phát hiện, cười tủm tỉm nhìn Tô Minh nói: “Người tới đúng lúc lắm, nhìn kia! Vị kia là thanh quan nổi danh nhất Giang Nam bây giờ Phù Vân.”

Tô Minh nhìn theo phương hướng hần chỉ, thiếu chút nữa tức đến ngất đi; cũng trong lúc đó, Tô Ngừ Nhu cũng đã thấy Tô Minh, cả người cứng lại.

Lý Duy Hiếu phát giác tình huống giữa hai người không đúng lắm, hần đang muốn mở miệng hỏi thăm Tô Minh, nhưng lại thấy Phù Vân vội vội vàng vàng xoay người lui lại.

Chẳng qua là mặc dù nàng thoát được quá mau, Tô Minh vẫn đuổi theo nhanh hơn, hần phi thân ngăn cản của đường lui Phù Vân , trừng mắt nhìn nàng. Hần không biết nói chút, chỉ thấy đầu Phù Vân càng lúc càng thấp, mà bốn gã hộ vệ cùng nha hoàn tùy thân của nàng cảm như hén, không dám nói nửa câu.

Kế tiếp, Phù Vân nhào cả người vào lòng Tô Minh khóc thút thít, rồi theo hần rời khỏi đại đường.

Bởi vì khoảng cách khá xa, Lý Duy Hiếu không nghe được bọn họ nói cái gì, nhưng mà thấy tình cảnh trước mắt đã đủ khiến hần trở nên giận dữ.

Người Tô Minh muốn tìm là Phù Vân sao?

Mà bí mật sau lưng Phù Vân chính là Tô Minh?

Đây chính là lý do hần vẫn bị từ chối?

Lý Duy Hiếu nắm chặt chén rượu, lòng tràn đầy khổ sở cùng thất bại, liều mạng đem một chén chén rượu đưa vào trong miệng.

Thừa dịp say rượu, hần quyết định, bất kể có trở ngại đều phải có được Phù Vân.

Ai cũng không cản được quyết tâm của hần.

Nàng nhất định là của hần.

Ai cũng không cản được.

*****

Tô Minh trợn mắt nhìn muội muội mềm mại trước mắt, muốn mắng lại mắng không được. Từ lúc ở đại đường nhìn thấy nàng lần đầu tiên, đến khi bị nàng dụ dỗ vào Tiểu Lâu này, lửa giận của hắn vẫn chưa giảm xuống.

Đối với cái này tiểu muội muội duy nhất của hắn, từ trước đến nay sủng ái có thừa, so với Nhị lão trong nhà chỉ có hơn chứ không kém, nhưng chính là bởi vì quá mức thương yêu, cho nên nàng phạm phải sai lầm hoang đường như vậy, hắn cũng không biết nên mắng từ đâu.

Ngay cả lớn tiếng nói với nàng hắn cũng không nói được, huống chi là lên tiếng trách mắng?

Chuyện này thật muốn truy cứu tới cùng, nhưng chỉ có thể trách hắn và cha mẹ cùng làm hư Nhu nhi mà thôi!

Tô Ngừ Nhu nhẹ giọng nói: “Đại ca, thật xin lỗi.”

Nàng vừa mở miệng, tính khí đề nén đã lâu của Tô Minh cũng bộc phát ra. “Muội nói rõ ràng cho ta! Tại sao lại rời nhà trốn đi? Tại sao lại đi tới nơi gió trăng này?” Hắn còn không thể nào tin nổi, muội muội bảo bối của hắn lại xuất hiện ở nơi này, hơn nữa còn ra chiêu bài gặp khách!

Đây đối với Tô gia mà nói là đại sỉ nhục! Nếu bị người khác phát hiện, sau này nàng phải làm thế nào? Hơn nữa thân thể của nàng yếu ớt như vậy, nàng lại dám không đề ý tới sự sống chết mà rời nhà trốn đi, chẳng lẽ nàng không sợ bệnh cũ tái phát, đi đòi nhà ma sao?

“Đại ca, ta biết mình đang làm những gì.” Tô Ngừ Nhu nhìn hắn, ngữ khí kiên định nói.

“Nhu nhi, cùng ca ca về nhà đi, tất cả mọi chuyện ta coi như không có xảy ra.” Tô Minh không muốn suy nghĩ sâu xa dụng tâm của muội muội làm gì, ra lệnh như chém đinh chặt sắt.

“Không! Ta thật vất vả mới đến tới đây, ta sẽ không buông ra dễ dàng như vậy!” Cũng đã đi tới bước này, nàng sẽ không để cho cùi ba năm thiếu một giờ.

“Nhu nhi, đừng làm việc ngốc nữa, cùng ca ca trở về, tất cả mọi chuyện ca ca sẽ thay ngươi làm chủ.” Hắn biết muội muội khổ, biết cửa hôn sự này khiến cho nàng bị ủy khuất, nhưng là đủ loại cố kỵ khiến cho hắn và cha mẹ không dám động thủ, chỉ có thể trơ mắt nhìn nàng bị tổn thương.

Chuyện ngày hôm nay khiến cho hắn hiểu, muội muội trong cứng ngoài mềm này cuối cùng cũng quyết tâm không chờ đợi nữa.

Hắn cũng không nên im lặng nữa.

“Đại ca, ngươi không làm chủ được.”

“Cùng ta trở về, ta sẽ đi tìm Tam hoàng tử, xin hắn thay muội làm chủ.”

“Đại ca ——”

Tô Minh cắt đứt lời của nàng. “Đừng tưởng rằng ta không hiểu. Nhiều năm qua muội vẫn phái người dò xét tung tích Ngũ hoàng tử, tâm tư như thế ta còn không hiểu sao? Ta sẽ xin Tam hoàng tử nắm rõ hoàng thượng, xin hoàng thượng hạ chỉ thành hôn.”

“Đại ca! Ngươi không hiểu, ta giận hắn đối xử với ta như vậy, nhưng ta cũng không có ý định sống cùng hắn cả đời! Bộ dáng hắn như vậy không đáng giá để ta phó thác chung thân, ta sẽ không gả cho hắn!” Tô Ngừ Nhu ngoài đau lòng cũng chỉ còn là đau lòng. Nàng hiểu rõ mình đã động tâm với Lý Duy Hiếu, hơn nữa lại hiểu sự tan nát cõi lòng lại bắt đầu.

“Nhu nhi! Đừng nói nói thế.”

“Ta nói nghiêm túc. Không cần phải phiền toái Tam hoàng tử cùng hoàng thượng, tính tình ta cùng Ngũ hoàng tử không hợp, cho dù miễn cưỡng lập gia đình, ta có thể chịu được hắn phong lưu bao lâu? Không, ta không muốn cùng hắn kết làm vợ chồng, ta chỉ muốn lấy lại công bằng, chẳng qua ta chỉ còn một hơi, còn có thể làm cái gì! Đại ca, người hiểu chưa?”

“Cho dù là vì lấy lại công bằng, làm như vậy đáng giá không?”

“Ta không quan tâm! Năm năm thanh xuân lãng phí giao cho một người không không đáng giá, ta không thể nào chịu thương hơn nữa.” Trên mặt của nàng toát ra sự đau đớn.

Tô Minh trầm mặc. Hắn làm ca mà tới hôm nay mới nhìn rõ Nhu nhi bị tổn thương sâu như vậy. . . . .

Tô Ngừ Nhu chợt nhớ tới một chuyện, khẩn trương hỏi: “Đại ca, ta nhìn thấy Ngũ hoàng tử nói chuyện cùng người, người không có nói ra ta là ai đi?”

“Không có cơ hội nói.”

“Đại ca, ta cầu xin ngươi đừng phơi bày thân phận của ta, đừng nói cho hắn mọi chuyện, ta cầu xin ngươi.” Nàng đột nhiên quỳ gối xuống đất, khổ sở cầu khẩn.

Tô Minh đau lòng nhìn nàng. “Nói cho đại ca biết muội định làm gì.”

“Đại ca, đừng hỏi ta.” Nếu để cho đại ca biết kế hoạch của nàng, tất cả liền vô vọng.

“Nhu nhi, ta là ca ca của muội, chẳng lẽ ngay cả ca ca muội cũng không tin sao?”

Nàng bị hỏi khiến cho mắt đỏ lên, nước mắt rớt xuống.”Đại ca, van cầu người.”

Tô Minh thấy thế, hiểu được rằng hỏi nữa cũng không ra cái gì, hần bắt đầu đi thở dài một cái.”Nhu nhi, muội thật là khờ!”

“Chỉ cầu đại ca thành toàn tâm nguyện của ta.”

“Ngay cả danh tiếng của mình muội cũng không để ý sao? Chuyện này nếu lan truyền ra ngoài, muội phải làm như thế nào?”

Tô Ngữ Nhu không trả lời, chỉ đáng thương nhìn hần.

Tô Minh không nhìn nàng.”Muội đang làm khó ta.”

Tô Ngữ Nhu cắn răng, nói: “Đại ca, người coi như là hoàn thành tâm nguyện cuối cùng của Nhu nhi đi, chẳng lẽ người nhẫn tâm để cho Nhu nhi ôm hận mà ——”

“Im miệng!” Tô Minh lên tiếng quát bắt nàng ngừng lại, lòng rất đau.

Nhu nhi vốn hoạt bát khỏe mạnh, ai biết vừa qua sáu tuổi liền bị bệnh triền miên, biến thành bộ dạng ốm yếu này. Mười mấy năm qua, bệnh của nàng vẫn chưa được trừ tận gốc, chẳng qua chỉ có thể nhờ được vật áp chế, năm ngoái đại phu đã kết luận nàng không sống được quá hai mươi tuổi. Đây cũng là nguyên nhân Tô gia không dám thỉnh cầu Ngũ hoàng tử sớm ngày thành hôn.

Tô Minh hít sâu một hơi, làm ra vẻ nhượng bộ.”Bảy ngày, ta sẽ cho muội thời gian bảy ngày, đến lúc đó bất kể chuyện có trở nên như thế nào, ta muốn muội phải theo ta về nhà. Chính muội cũng hiểu, thân thể của muội cần phải tĩnh dưỡng.”

“Bảy ngày? Ta ——”

“Không cho phép cò kè mặc cả.”

“Được” nàng biết thời gian bảy ngày không đủ để nàng hoàn thành tất cả kế hoạch, nhưng mà đi bước nào hay bước đấy, nàng sẽ dùng hết tất cả biện pháp hoàn thành mục đích.

Đây là tâm nguyện cuối cùng của nàng ở kiếp này.

Nàng nhất định phải hoàn thành.

*****

Phu canh đánh thức Lý Duy Hiếu đang ngủ mê.

Canh ba? Không ngờ giờ phút này đã là canh ba!

Nhớ tới cảnh tượng trước khi uống rượu say, nụ cười luôn nở trên gương mặt hần cũng phải tắt ngúm, nhường chỗ cho lửa giận cùng ghen tức trong lòng trào lên không ngừng.

Phù Vân dám thân mật với Tô Minh trước mặt hần, cùng hần ta rồi đi, thậm chí hủy bỏ cả buổi diễn tối nay.

Dường như trong lòng nàng, tầm quan trọng của Tô Minh hơn tất cả mọi người tối nay—— bao gồm hần.

Nhận thấy tâm tình của mình đang không bình thường, hần uống rượu giải sầu như điên, sau đó. . . . . Hần say.

Lý Duy Hiếu đứng dậy xuống giường, đẩy cửa phòng ra đi ra ngoài. Nhìn bộ dạng hần lúc còn trong Mai viện, mama thấy hần còn đang rối loạn, cho nên tìm một phòng trống cho hần!

Hần lặng lẽ đến gần Tiểu Lâu nàng ở, phát hiện bên trong nhà vẫn còn sáng đèn.

Đêm đã khuya cũng không nghỉ ngơi, điều này có nghĩa là gì?

Chẳng lẽ Tô Minh còn chưa đi? !

Chỉ mới nghĩ như vậy, liền thấy ánh đèn bên trong đột nhiên tắt đi, hần nghiêng người ẩn giấu mình, cẩn thận quan sát động tĩnh trong Tiểu Lâu. Chỉ chốc lát sau liền nhìn thấy Tô Minh đẩy cửa ra.

Lý Duy Hiếu liều mạng muốn giết người. Tô Minh đáng chết! Dám cùng Phù Vân. . . . . Món nợ này sớm muộn gì hần cũng sẽ đòi lại!

Hắn nhỏ giọng lên vào Tiểu Lâu, muốn biết nàng bây giờ như thế nào. Khi nhìn thấy miệng nàng đang lộ ra một nụ cười trong lúc ngủ thì hắn cảm thấy như bị người khác đánh một cái.

Từ lúc hắn biết Phù Vân cho đến bây giờ, chưa bao giờ thấy nàng cười tươi đến như vậy.

Đây là chỉ vì một nụ cười của Tô Minh sao?

Không! Hắn không cho phép!

Hắn tuyệt đối không cho phép bất luận kẻ nào cướp đi Phù Vân của hắn!

Từ lúc hai người mới gặp gỡ, tim của hắn đã bị nàng lấy được, hắn tuyệt đối không cho phép nàng rời khỏi hắn.

Cho dù nàng đã từng thuộc về Tô Minh, từ nay về sau này cũng chỉ có thể là của một mình hắn.

Hắn sẽ không để cho nữ nhân đã trộm tim của hắn chạy ra khỏi lòng bàn tay của hắn như vậy.

Hắn nhẹ nhàng đụng chạm khuôn mặt mềm mại của nàng, không kìm hãm được cúi đầu chạm môi anh đào của nàng, tràn đầy triu mến hôn nàng.

Tô Ngừ Nhu bị hành động thân mật bất thành linh khiến cho tỉnh giấc, nàng giật mình trừng mắt nhìn Lý Duy Hiếu, muốn gọi lại không thể lên tiếng, chỉ có thể mặc cho hắn đoạt hơi thở của mình.

Một lúc lâu sau, hắn mới buông nàng đang thở hổn hển ra, đổi hướng tấn công đến mi, mắt, lỗ mũi, gương mặt của nàng.

Hắn thở ra một hơi nồng nặc mùi rượu, muốn tra hỏi nàng cũng có hơi men say.

“Buông ta ra!” Nàng dùng sức muốn đẩy ra hắn, nhưng lực bất tòng tâm.

Hắn cao ngạo yêu cầu nàng.”Nói cho ta biết, giữa nàng cùng Tô Minh không có gì cả.”

Tô Ngừ Nhu từ chối mong muốn của hắn, nàng mở miệng nói: “Nếu ngươi không đi, ta sẽ gọi người tới.” Đường đường là Ngũ hoàng tử lại làm ra chuyện đêm khuya xông vào phòng khuê nữ, thật là ghê tởm!

“Nói! Nàng với Tô Minh có quan hệ gì?” Hắn lại tiến tới gần một chút nữa, khiến cho hai thân thể nóng bỏng dán chặt hơn.

” Chuyện giữa ta với hắn không cần ngươi quản !” Tô Ngừ Nhu xấu hổ dùng tay đánh hắn. Tại sao hắn lại tự tiện xông vào phòng của nàng, tại sao ép hỏi nàng như vậy? Tại sao!

Ngay sau khi hắn đối xử với nàng như vậy, thì không có tư cách yêu cầu nàng nữa.

“Chỉ cần ta muốn biết, thì ta có quyền biết!”

“Tại sao?” Nàng không phục hỏi ngược lại.

“Chỉ bằng cái này!” Không có báo động trước, hắn che đôi môi anh đào của nàng lại.

Lý trí của hắn thoáng chốc tan thành mây khói, hắn bị dục vọng còn sót không chế được, chỉ muốn chiếm được người con gái của mình.

Một phòng sắc xuân, đang chậm rãi triển khai.

*****

Nước mắt rơi đầy trên khuôn mặt Tô Ngừ Nhu. Nàng không thể nào tin nổi chuyện như vậy sẽ xảy ra với nàng —— nàng lại bị vị hôn phu mình không muốn cưỡng đoạt sự trong sạch!

Lúc này Lý Duy Hiếu cũng đã tỉnh rượu, đối mặt với người yêu đang rơi nước mắt như mưa, hắn cảm thấy hốt hoảng phải không biết làm sao. Ý vào men say cưỡng chiếm trong sạch cô nương nhà người ta, loại hành vi này thật đúng là không thể tha thứ được! Hắn quá lỗ mãng.

Bình tĩnh mà xem xét, hắn thấy không hối hận cho lắm về hành động của mình.

Ít nhất Phù Vân cũng đã thành người của hắn, còn lạc hồng trên giường chứng minh nàng cùng Tô Minh trong sạch.

“Phù Vân, cùng ta hồi kinh đi, ta sẽ đối xử thật tốt với nàng.” Hắn không để ý Tô Ngừ Nhu đang giãy giụa và kháng nghị, ôm nàng.

“Tại sao muốn ta hồi kinh với ngươi?” Nước mắt tràn đầy, nàng hỏi hắn.

“Chúng ta đã là vợ chồng thực sự, dĩ nhiên là ta muốn nàng đi cùng ta.”

Nàng lạnh lùng nói: “Như vậy dọc theo đường đi ta sẽ có thêm bao nhiêu vị tỷ tỷ để làm bạn?”

Hắn sững sốt một lát mới hiểu được ý của nàng.”Cho tới bây giờ, người ta muốn mang về kinh chi có một.”

Cho tới bây giờ? Tâm nàng nhói đau quá. Nàng cũng biết, trong lòng hắn chẳng qua nàng cũng chỉ là một trong đông đảo các nữ nhân khác, không có bất kỳ địa vị gì.

“Phù Vân?” Thấy nàng buồn bực không lên tiếng, tim của hắn giống như bị ai đó nhéo, đau đớn vô cùng.

“Phù Vân có tài đức gì, có thể có may mắn cùng Lý công tử lên kinh.”

“Nàng không muốn đi cùng ta?”

“Phải!”

Tinh thần của hắn đột nhiên phát tác, giận dữ hét: “Tại sao? !”

“Lý công tử không hiểu sao? Ngươi xông vào phòng của ta, làm mất sự trong sạch của ta, chẳng lẽ ta đã chịu hết ủy khuất còn phải nghe lời ngươi sao? Không! Ta không đi theo ngươi, tuyệt đối không!” Nàng không dễ dàng nghe theo hắn.

“Sự trong sạch của nàng đã thuộc về ta, không đi theo ta, chẳng lẽ còn muốn theo Tô Minh sao?” Hắn nheo mắt để lộ sự nguy hiểm, không tin rằng chuyện đã tới mức này mà nàng còn từ chối hắn.

“Muốn theo người nào sẽ do ta làm chủ, không liên quan đến ngươi.”

“Phải không?” Hắn cắn nha hỏi.

“Ngươi chớ quên, nơi này là địa bàn của ta, ta có thể gọi người tới bất cứ lúc nào.” Nàng uy hiếp hắn, mở miệng cảnh cáo hắn không được làm loạn.

“Nàng thật sự không muốn đi cùng ta?”

“Đúng, ta tuyệt đối không đi theo ngươi.”

“Cho dù ta là người đàn ông đầu tiên của nàng?”

“Đúng.” Nàng trả lời chắc như chém đinh chặt sắt.

Hắn đột nhiên cười khẽ một tiếng.”Được, ta xem nàng có bản lĩnh gì ngăn cản bọn công tử dẫn nàng đi.” Hắn mặc thêm áo khoác, dù bận vẫn ung dung mặc áo lót ngay ngắn cho nàng, không tin nàng có can đảm gọi người đến.

Nếu như cùng hắn rời đi, chẳng phải là nàng sẽ mất hết tất cả? Tô Ngữ Nhu cắn răng một cái, há mồm hô: “Tới ——”

Lý Duy Hiếu điểm thật nhanh huyết đạo của nàng : huyết cam. Vào giờ phút này hắn mới hiểu được nàng không giống vẻ bề ngoài nhu nhược như vậy.

Xem ra sau khi hồi kinh, chắc chắn hắn sẽ không cảm thấy nhàm chán.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Kiều Đùa Lang Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Tô Ngữ Nhu ngồi ở trong xe ngựa, lại một lần nữa hối hận vì hành động mình.

Hôm đó Lý Duy Hiếu mạnh mẽ mang nàng từ Mai viện đi, để tránh nhiều chuyện phát sinh, lập tức giao phó cho người hầu cùng hộ vệ lên đường hồi kinh. Nàng vốn còn kỳ vọng bốn gã hộ vệ của mình có thể chạy tới cứu nàng, nhưng ngày lại ngày trôi qua, rốt cục nàng bỏ qua cái hy vọng mong manh đó, bắt đầu tự trách cứ mình đã vội vàng.

Thê thảm hơn chính là, bởi vì hành trình quá vội vàng, từ ngày thứ ba trở đi, thân thể của nàng bắt đầu không chịu nổi, nhưng nàng quật cường không chịu yếu thế, hiện tại đã suy yếu không chịu nổi.

Ngồi trên lưng ngựa Lý Duy Hiếu luôn nhíu mày, phảng phất như có tâm sự nặng nề. Hơn mười ngày qua bất kể hắn nói thế nào, cho dù là mặt, Phù Vân cũng không chịu cho hắn nhìn.

Hắn thật sự là không có cách nào.

Nếu như tới phủ của hắn rồi, Phủ Văn vẫn quyết định hờ hững đối với hắn, hắn nên làm cái gì bây giờ?

Nếu như hắn không phải là quan tâm nàng như vậy, nếu như nàng luôn mong muốn để nàng đi, thì sẽ thế nào. Nhưng hắn quá quan tâm, quan tâm nàng hết thảy, sợ nàng bị người khác cướp đi, hắn không có cách nào cứ rời khỏi nàng.

Đây là báo ứng! Là trời cao đối với khư đạo chơi nhân gian, hành vi phóng đảng của hắn mà trừng phạt.

Xe ngựa dừng lại trước đại môn của phủ Ngũ hoàng tử, tỳ nữ đã sớm chờ ở cửa liền vội vàng tiến lên vén rèm lên, định đỡ Phủ Văn xuống xe. Lý Duy Hiếu dịu dàng nhìn người trước mặt, phát hiện sắc mặt của nàng trắng bệch dị thường, trong lòng xẹt qua cảm giác xấu.

Tô Ngừ Nhu cười khỏ, cảm thấy hồn phách như đã bị hút ra khỏi thân thể, nàng thống khổ chậm rãi xuống khỏi xe ngựa, đập vào mắt là khuôn mặt lo lắng của Lý Duy Hiếu.

Nàng quay đầu đi chỗ khác, không muốn gặp lại nam nhân làm nàng vừa yêu vừa hận này. Nàng cứng rắn chống đỡ thân thể suy yếu không chịu nổi đi về phía trước hai bước, nhưng cổ nữa cũng không còn được, cảm giác như rơi vào trong bóng tối.

Lý Duy Hiếu phi thân kịp thời ôm lấy nàng, đồng thời hét lớn: “Nhanh đi mời ngự y!”

Hắn ôm Tô Ngừ Nhu chạy như bay vào bên trong phủ, đem nàng an trí ở trong phòng mình, thấy trên mặt nàng không có tí máu nào, hắn cảm thấy đau lòng.

Ngự y vội vã chạy tới, đang muốn hướng Lý Duy Hiếu hành lễ liền bị hắn giơ tay lên ngăn cản, ý bảo xem cho người bệnh trước quan trọng hơn.

Thời gian trôi qua, sắc mặt ngự y càng ngày càng nghiêm trọng, trong lòng Lý Duy Hiếu cũng không tốt hơn chút nào. Sẽ không, Phủ Văn sẽ không có việc gì, nàng nhất định không có việc gì. . . . .

Qua hồi lâu, cuối cùng ngự y cũng kết thúc việc bắt mạch, đứng dậy hướng Lý Duy Hiếu khom người nói: “Ngũ hoàng tử.”

“Ngự y miễn lễ. Rốt cuộc thì nàng thế nào?”

“Vị cô nương này bệnh lâu năm, thể chất vốn suy yếu, hơn nữa mấy ngày liên tiếp tàu xe mệt nhọc, đã thương nguyên khí, tâm mạch vô cùng yếu ớt, còn có ——”

Lý Duy Hiếu không có cách nào nghe nữa, “Chớ nói nữa ! Chỉ cần nói cho ta biết nàng có còn cứu được hay không?” Chỉ cần có thể cứu Phủ Văn, bất luận là muốn hắn lên núi đao xuống chảo dầu cũng không ngại.

“Cứu thì cứu được, chi cần. . . . .” Thái y lộ vẻ khó khăn chần chờ một chút, “Chỉ cần có nhân sâm ngàn năm trân quý ở trong cung, có thể tạm thời giữ được mạch của nàng.”

Hắn lời vừa mới dứt, đã không thấy bóng dáng Lý Duy Hiếu.

*****

Ngự thư phòng

“Hoàng thượng, Ngũ hoàng tử cầu kiến.” Lão thái giám vui mừng tiến lên bẩm báo. Mấy ngày nay, hoàng thượng vẫn nhớ Ngũ hoàng tử lưu lại bên ngoài, hôm nay Ngũ hoàng tử tự đi hồi cung, đây không phải là tin tức tốt thì là cái gì?

Hoàng thượng nghe vậy mừng rỡ, “Mau truyền!”

“Tuân chỉ. Truyền —— Ngũ hoàng tử yết kiến.”

Ngay sau đó Lý Duy Hiếu tiến vào bên trong quỳ xuống hành lễ. “Nhi thần tham kiến phụ hoàng, vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!”

“Bình thân. Ngũ hoàng nhi, ngươi thật đúng là một mối mới chịu trở về nha! Mẹ ngươi suốt ngày nhắc đi nhắc lại ở bên tai trẫm, nói ngươi không biết vì vị cô nương nào chậm chạp không chịu hồi cung.” Thấy ái tử rời kinh mấy tháng, hoàng thượng cười đến tí mắt, nhưng vẫn không nhận được nhạo báng hắn.

Nhiều năm đã qua, ban đầu từ một thiếu niên yêu thích phong lưu đã sớm lột xác thành lãng tử. Không có một người nào, không có một cô gái nào giữ được hắn.

Ai! Không biết khi nào hắn mới quyết tâm đi cưới Tô gia nha đầu kia?

Ban đầu thay hắn dàn xếp hôn sự thì có chỗ không đúng, mấy năm qua, bốn huynh trưởng không có đặt hôn sự thì cũng có ba người đã lấy vợ.

Hôn sự của thái tử cùng thiên kim tướng quốc đúng là oanh động cả trong cung, thiếu chút nữa Thái Tử Phi sẽ phải chết để lừa gạt thái tử, thật may là

cuối cùng vẫn là viên mãn, một đôi oan gia thuận lợi kết làm vợ chồng.

Nhị hoàng tử bị nữ trại chủ Tiết lạc trói lên núi làm áp trại lang quân, cũng vì vậy chiêu an Lạc Lĩnh trại, trở thành giai thoại truyền khắp giang hồ.

Tam hoàng tử cuồng dại tìm thấy được người trong mộng nhiều năm, trải qua ba lượt gả, năm đạo thánh chỉ, sau phong ba cuối cùng mưa cũng tạnh, như ý nguyện ôm mỹ nhân về.

Hiện tại chỉ còn sót Tứ hoàng tử cùng Ngũ hoàng tử vẫn còn để cho hấn và hoàng hậu quan tâm. Tứ hoàng tử tìm không được vị cô nương thích hợp, còn Ngũ hoàng tử lại có hồng nhan khắp thiên hạ, quên mất vị hôn thê của mình.

Lý Duy Hiếu quý không chịu đứng dậy, mở miệng cầu xin: “Nhi thần cả gan, muốn hướng phụ hoàng xin một món đồ.”

Hoàng thượng nghe vậy thăm cảm thấy kỳ quái. từ thuở nhỏ đến nay Ngũ hoàng tử chưa bao giờ chủ động yêu cầu bất kỳ thứ gì, chuyện này nhất định là có nguyên do.”Hoàng nhi muốn cái gì đồ?”

” Nhân sâm ngàn năm.”

“Để làm gì?”

“Cứu người.”

“Cứu người nào?”

“Nhi thần ở Giang Nam làm quen . . . . . Thanh quan Phù Vân.” Lý Duy Hiếu hơi do dự, nhưng vẫn nói thật.

Hoàng thượng nhất thời đập bàn giận dữ mắng mỏ: “Hồ nháo!” Ngũ hoàng tử lưu luyến buổi hoa nhiều năm, hấn vẫn chỉ nghĩ Ngũ hoàng tử tuổi còn trẻ, khó đoán, cho nên không có trách tội. Hôm nay hấn lại vì một kỹ nữ vào cung đòi ngàn năm nhân sâm, điều này thật sự là quá hoang đường!

“Phụ hoàng!”

” Nhân sâm ngàn năm trân quý bậc nào, có thể để cho người cầm đi hồ nháo? Đi xuống đi!” Hoàng thượng lãnh lùng không muốn nhắc lại chuyện này, bởi vì hành động hoang đường của nhi tử mà tâm tình không vui. Cát giấu nhân sâm ngàn năm là vì điều dưỡng thân thể Hoàng thái hậu, không phải là để cho cái tên nhóc này mang đi lấy lòng người đẹp .

“Cầu xin phụ hoàng đồng ý.” Lý Duy Hiếu vì cứu người yêu, dập đầu liên tục.

Hoàng thượng thấy thế lửa giận càng tăng lên, đường đường là Ngũ hoàng tử lại vì một cô gái thanh lâu làm ra chuyện này, chẳng phải bôi nhọ hoàng tộc hay sao?” Người đứng lên cho trẫm!”

Lý Duy Hiếu ngẩng đầu lên, nhìn hoàng thượng khẩn cầu.”Phụ hoàng, xin cứu nàng một mạng.”

Hoàng thượng nhìn tình hình, đã hiểu được rằng tầm quan trọng của cô gái ở thanh lâu này trong lòng Ngũ hoàng tử. Xem ra hấn phải tìm kế dự phòng, để tránh cái nhi tử ngu ngốc này làm ra hành động hoang đường hơn nữa, ví dụ như. . . . . Cưới nàng vào cửa.

“Cứu nàng có thể, nhưng người phải cùng vị hôn thê của người thành hôn vào cuối năm.”

Vị hôn thê?

Ba chữ này giống như một đạo sét đánh vào trong đầu hấn. Đúng nha! Hấn còn có một vị hôn thê, chẳng qua là. . . . . Lúc này trong lòng hấn đã có Phù Vân, làm sao có thể khác cưới người khác?

“Phụ hoàng, ta ——”

“Có đáp ứng hay không là ở người.” Hoàng thượng nhàn nhạt cắt đứt lời của hấn.

“Nhi thần tuân chỉ.”

Chỉ cần có thể cứu Phù Vân, cưới người nào làm vợ cũng không quan trọng.

Quan trọng là ... Nàng sẽ sống .

Cái này đủ rồi.

*****

Giang Nam, Mai viện

“Cái gì ? ! Tiểu thư đã mất tích hơn mười ngày !” Tô Minh khiếp sợ nhìn bốn gã hộ vệ, không thể tin được.

Bốn gã hộ vệ chính tề quỹ xuống xin tội: “Công tử, thuộc hạ tội đáng chết vạn lần, xin công tử giáng tội.”

“Các ngươi. . . . . đứng lên đi!” Tô Minh thở dài thật sâu, biết trách cứ bọn hán cũng vô bổ.

Hôm đó sau khi rời khỏi Mai viện, hán nghĩ thầm dù sao đã đáp ứng đề cho Tô Ngữ Nhu thời gian bảy ngày, cho nên trước hết rời khỏi nơi đây, đến nơi khác làm chút chuyện, không nghĩ rằng chuyện kia so với dự liệu lúc trước của hán còn khó giải quyết hơn, khiến hán trì hoãn mấy ngày mới có thể trở về Mai viện, kết quả ngênh đón hán lại là tin tức xấu về việc tung tích muội muội không rõ .

Nàng không thể nào mất tích như vậy được!

“Công tử, thuộc hạ bảo vệ tiểu thư, tung tích tiểu thư cũng không rõ, thuộc hạ không dám đứng dậy.” Bốn gã hộ vệ vẫn quỹ trên mặt đất.

“Tiểu thư mất tích khi nào?”

“Ngay sau ngày thiếu gia tới, tiểu thư đã không thấy bóng dáng.”

Trùng hợp như thế? Hán mới tìm được Nhu nhi, nàng lập tức mất tích, điều này nói lên cái gì?

Hôm đó Tô Ngữ Nhu quyết giữ ý. Chẳng lẽ là bởi vì hán chỉ cho kỳ hạn bảy ngày, cho nên Nhu nhi mới có thể bỏ đi?

Trong lòng Tô Minh loạn lên, hạ lệnh: “Phân phó, sai mọi người cẩn thận tìm thêm một lần, ta không tin nàng sẽ biến mất căn cứ.”

*****

Lý Duy Hiếu không ngủ không nghỉ canh chừng ở trước giường Tô Ngữ Nhu ba ngày ba đêm, rốt cục cũng thấy nàng chậm rãi tỉnh lại. Đây đối với hán mà mới là điều quan trọng, cho dù vì vậy mà hán phải cưới một cô gái hoàn toàn xa lạ, hán cũng cam tâm tình nguyện.

Chỉ cần nàng còn sống, chỉ cần nàng ở bên cạnh hán, trả giá cao nữa hán cũng chấp nhận.

Tô Ngữ Nhu từ trong bóng tối tỉnh lại, lần đầu tiên nhìn thấy là cặp mắt thâm tình của hán. Tình cảm cháy bỏng trong mắt hán khiến nàng giật mình —— cái tên nam nhân phong lưu không kềm chế được bản thân này làm sao có thể dùng ánh mắt chân thành nhìn nàng, làm sao có thể ở trước giường nàng chờ đợi nàng tỉnh dậy chứ?

“Phù Vân!” Lý Duy Hiếu ôn nhu đỡ nàng dậy, trong lòng không ngừng cảm tạ trời cao, đem Phù Vân trả lại cho hán.

Ba ngày này, thấy nàng hôn mê bất tỉnh, hơi thở mong manh, lòng hán như đao cắt, giống như sống ở trong nước sôi lửa bỏng; hán không dám ngủ, không dám rời đi, chỉ sợ nàng sẽ bỏ hán mà đi.

Tô Ngữ Nhu quay mặt qua chỗ khác, không muốn đối mặt hán.

“Phù vân.” Hán nhẹ nhàng ôm nàng, chỉ sợ một sợi tóc đã thương của nàng.

“Buông ta ra.” Nàng lạnh lùng nói, không muốn để cho tình cảm của hán len lỏi vào tim, mềm lòng đối với hán. Phong lưu như hán, sao có thể thật lòng đợi nàng? Đây chỉ là một loại trò chơi khác của hán thôi.

Đối với sự lãnh đạm nàng, Lý Duy Hiếu sớm có chuẩn bị. Là hán làm sai trước, thiếu chút nữa hại Phù Vân mất mạng, cho dù nàng lãnh đạm thế nào đi nữa hay không tha thứ, đều là do hán gieo gió gặt bão.

“Được được, nàng đừng tức giận.” Hán nghe lời buông nàng ra, quay đầu phân phó tỳ nữ đi phòng bếp chuẩn bị một ít thức ăn cho nàng.

Đợi tỳ nữ đi, hán đứng dậy tự mình rót một chén trà đi về phía nàng, “Uống hớp trà, làm trơn cổ họng.”

Tô Ngữ Nhu hờ hững đối với hán, ngay cả mở miệng cũng không muốn.

Lý Duy Hiếu thấy thế cũng không tức giận, chẳng qua là ôn nhu đem trà đặt bên cạnh miệng nàng, ai biết nàng không cảm kích lại còn hắt chén trà rơi, nước trà đầy đất, mà cái ly cũng rớt bể.

“Phù Vân, nàng làm cái gì vậy?” Hán có chút tức giận. Hơn hai mươi năm qua, hán toàn được trà đưa tới tay, cơm há mồm, chưa bao giờ thay người nào bưng trà rót nước? Hán toàn tâm toàn ý đợi nàng như vậy, lại đối lấy hồi báo như thế này.

“Để cho ta đi.” Đột nhiên Tô Ngữ Nhu cảm thấy rất mệt mỏi. Nàng không muốn như thế này, nàng chỉ muốn rời đi, vĩnh viễn không nữa nhìn thấy nam nhân khiến cho nàng vừa yêu vừa hận này .

“Không! Nàng không thể đi! Thân thể của nàng còn rất yếu, tốt hơn là nên tĩnh dưỡng.” Vừa nghĩ tới việc nàng muốn rời đi, đã khiến cho hán đứng ngồi không yên.

“Thân thể là của ta, ta muốn đi.” Nàng kiên trì, cố ý muốn xuống giường.

Lý Duy Hiếu vội vàng ngăn lại hành động của nàng, hấn tình nguyện đợi vì nàng , nhưng không nguyện ý cho nàng rời đi. "Không! Không được! Nàng phải ở lại đây dưỡng thương, không được đi đâu cả!"

"Tại sao ngươi lại ép dân nữ?" Nàng đề nén tức giận, nhìn chăm chăm hấn.

"Vì. . . . ." Hấn phát hiện mình không có bất kỳ lý do gì lưu nàng lại.

Một trận đau nhức đột nhiên xuất hiện làm nàng vô lực ngồi phịch ở trên giường, nhưng nàng vẫn như cũ, nói đứt quãng: "Ta. . . . . Muốn. . . . . Đi. . . . . Tìm Tô Minh. . . . ."

Lý Duy Hiếu thấy thế vội vàng phân phó tỷ nữ đi thỉnh ngự y, trong lòng hấn run sợ đỡ Tô Ngữ Nhu nằm xuống, nhìn nàng bởi vì đau đớn mà sắc mặt trắng bệch, cảm thấy đau lòng vạn phần.

"Tìm. . . . . Tô Minh tới." Nàng cố nén đau đớn, miễn cưỡng nói những lời này.

"Không! Không cho phép nàng tìm Tô Minh, nàng đã là người của ta, ta tuyệt đối không cho nàng tìm Tô Minh, ta sẽ không cho phép !" Hấn nắm thật chặt tay của nàng, chỉ mong có thể thay nàng chịu đựng tất cả đau đớn.

Nàng đau đớn nghe thấy những lời bá đạo biểu thị công khai của hấn, trên mặt nở một nụ cười.

Nếu như hôm nay là ngày nàng lìa đời, nàng cũng cảm thấy an ủi. Ít nhất nàng biết, nam tử khiến nàng chờ nhiều năm vào giờ phút này đối với nàng là thật tâm chân ý.

Nếu như hấn biết thân phận của nàng, có thể hối hận đã từng đối đãi như vậy nàng tận năm năm?

Hấn có thể hối hận hay không?

*****

Làm sao có thể?

Trời cao làm sao có thể tàn nhẫn như vậy?

Lý Duy Hiếu thất hồn lạc phách nhìn Tô Ngữ Nhu trên giường, không muốn tin tưởng kết quả chẩn đoán bệnh của ngự y——Phù Vân của hấn thân thể suy kiệt, một thời gian trước bốn ba đã khiến bệnh tình nhanh chóng trở nặng, cho dù có nhân sâm ngàn năm tạm thời giữ được tánh mạng, cũng sống không qua ba tháng.

Lão Thiên tại sao có thể đùa giỡn với hấn như vậy? Hấn thật vất vả mới tìm thấy được tình yêu, lại phải đối mặt hiện thực tàn nhẫn với như thế, tại sao?

Đây là trời cao trừng phạt hấn sao?

Hấn đau lòng khê vượt khuôn mặt Tô Ngữ Nhu, đau lòng không thôi.

Không, hấn không thể để cho nàng rời khỏi hấn, cho dù làm tất cả, hấn cũng muốn giữ được tánh mạng của nàng!

Tô Ngữ Nhu tỉnh lại lần nữa, dường như đã nhìn hấn mấy lần.

Nam nhân ở trước mắt trong hốc mắt phiếm hồng, mặt đau đớn nhìn nàng. . . . . Đây là Ngũ hoàng tử ngạo nghễ bắt phạm từ trước đến nay sao? Nàng có chút hoài nghi.

"Phù Vân, tại sao không nói cho ta biết nàng có bệnh trong người? Nếu như nàng nói, ta sẽ để ý đến thân thể của nàng, không bắt nàng ngày đêm lên đường liên tục, tại sao nàng không chịu nói?" Hấn chỉ tự trách mình lúc ấy quá mức khinh thường, không có chú ý tới sự khác lạ của nàng, nếu như vừa bắt đầu đã lưu ý thêm, thì mọi chuyện sẽ không diễn biến thành cục diện này.

Hấn biết! Tô Ngữ Nhu mở to hai mắt.

Từ lúc sáu tuổi thân thể của nàng đã không được tốt, cha mẹ sốt ruột, dùng được liệu trân quý vì nàng bồi bổ thân thể, nàng mới có thể chống đỡ được đến ngày hôm nay. Nhưng mà. . . . . Theo sự chẩn đoán bệnh của một gã thân y, nàng sống không qua mùa đông sang năm.

Chịu đựng ốm đau hành hạ lâu dài, nàng sớm có dự cảm mình sống không được lâu, cho nên khi biết tin tức này thì nàng cũng không quan tâm lắm.

Chỉ có thể không thềm để ý sinh tử, mới có thể sống tốt qua hết những ngày còn lại.

Nếu không phải là muốn lợi dụng, muốn kéo Lý Duy Hiếu đã si nhục nàng cùng tiến vào quan tài, nàng sẽ không rời khỏi ngôi nhà coi nàng là trân bảo!

Tô Ngữ Nhu nhắm mắt lại, nhẹ nhàng thở dài. Khi nàng mở mắt lần nữa nhìn hấn thì lại thấy trong đôi mắt hấn một tình ý , làm nàng cảm thấy kinh hãi.

Phong lưu như hân, làm sao có thể thật lòng đợi nàng đây?

Tình ý của hân sau bao lâu sẽ tắt ngấm? Đến lúc đó nàng sẽ giống như Vụ Mộng Tiên bị hân coi như giày cũ vứt đi? Không! Nàng sẽ không để cho mình có cái loại kết quả đó, tuyệt đối không!

Nàng thu hồi cảm động, lạnh lùng nói: “Nếu như ta không nghe lời người nói, người sẽ làm gì?”

“Phù Vân. . . . .”

“Có nhớ không? Ta không phải là cam tâm tình nguyện cùng người rời đi, cho nên người không cần nói thêm nữa, nếu như muốn đền bù, hãy để cho ta rời đi.” Rời đi là phương pháp tốt nhất, nếu tiếp tục lưu lại, lòng của nàng sẽ càng sa lầy.

“Không, ta sẽ không để cho nàng đi.” Hân kiên quyết bày tỏ. Hân sẽ không để cho nàng chết, hân sẽ đem hết toàn lực cứu tính mạng của nàng; nếu không thể. . . . . Hân cũng muốn làm bạn cùng nàng vượt qua những năm tháng cuối cùng.

Ánh mắt sáng như đuốc của nàng trừng hân, cố gắng chống đỡ thân thể suy yếu: “Ta sẽ không lưu lại!”

“Chỉ cần ta nói không, nàng không thể rời khỏi nơi đây.” Giọng nói nhẹ nhàng nhưng lại có phần uy nghiêm.

“Tại sao?”

“Chỉ bằng ta là chủ nhân của nơi này, Ngũ hoàng tử.”

*****

Vì để cho Tô Ngữ Nhu có một nơi có thể nghỉ ngơi thật tốt, Lý Duy Hiếu cố ý đem Trúc hiên hân yêu thích nhất cho nàng ở, lại đặc biệt chọn bốn nha hoàn tỉ mỉ lạnh lợi phụ trách hầu hạ nàng.

Trúc hiên không giống với những tòa nhà khác trong phủ. Nó tọa lạc phía trước một hồ nước hình bán nguyệt, bốn phía đủ loại trúc, cảnh sắc đặc thù như vậy khiến Tô Ngữ Nhu yêu thích, chẳng qua là nàng đem phần tâm tình này giấu ở đáy lòng, chưa từng tiết lộ nửa câu.

Mười ngày tĩnh dưỡng, tinh thần của nàng đã tốt hơn nhiều. Bây giờ, nàng ngồi ở trong Tiểu Lâu nhẹ nhàng gảy cổ cầm, nhưng không nghe ra được chút tâm ý nào, trong đầu chất đầy chuyện về mười ngày gần đây.

Nàng từ chối gặp Lý Duy Hiếu, để tránh suy nghĩ bị xao lãng.

Nếu như nàng không phải là vị hôn thê đó.

Nếu như hân chưa từng làm nhục nàng năm năm.

Nếu như thân thể của nàng không suy yếu như vậy.

Nếu như hân không phong lưu thành tánh.

Như vậy tất cả sẽ thật tốt đẹp!

Đáng tiếc cuộc sống không như ý, cho nên không thể đợi ở bên cạnh hân, nàng phải nghĩ cách bỏ chạy, không thể lưu lại đây.

“Phù Vân!”

Nghe giọng nói quen thuộc, Tô Ngữ Nhu cũng không ngẩng đầu. Nàng biết sớm muộn gì thì Lý Duy Hiếu cũng sẽ tới gặp nàng, chỉ là không nghĩ đến việc đúng lúc nàng đang nghĩ về hân.

“Nàng nghĩ tốt hơn chưa?” Trong giọng nói của hân chứa đầy yêu thương.

“Người biết rõ đáp án của ta, cần gì phải hỏi nhiều?” Nàng đứng dậy định rời đi, không muốn ở trước mặt hân lộ ra tình cảm của mình.

Hân nhanh chóng giữ chặt bàn tay nhỏ bé của nàng, nhét vào bàn tay to của mình. “Trừ việc không thể để cho nàng rời đi, chỉ cần ta có thể làm, ta nhất định sẽ vì nàng làm được.”

“Được! Trong vòng ba ngày, người có thể đem những Thanh Trúc này đổi thành Từ Trúc, ta sẽ tin người.” Nàng nhanh chóng tránh thoát tay của hân, vô tình rời đi.

Lý Duy Hiếu nhìn thân ảnh của nàng, vui vẻ lộ trên môi.

Đem Thanh Trúc đổi thành Từ Trúc có là gì? Chỉ cần nàng mở miệng, cho dù là đem cả tòa phủ này phá hủy, hân cũng sẽ vì nàng làm được.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Kiều Đùa Lang Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 6

Ba ngày sau

Tô Ngừ Nhu đứng ở Tiểu Lâu, kinh ngạc nhìn ra ngoài.

Hắn thật sự biến Thanh Trúc thành Tử Trúc.

Nàng có ý gây khó khăn cho hắn lại không chút do dự hoàn thành cái yêu cầu này.

Nàng nhắm hai mắt lại, cố gắng kiềm chế cảm xúc của mình, nhưng dù làm thế nào cũng không đè nén được sự cảm động.

Hoang phí như vậy, tất cả đều là. . . . . Vì nàng.

“Thích không?” Lý Duy Hiếu lặng lẽ đi tới phía sau nàng, để mặc cho gió đem mùi thơm trên người nàng phả vào mũi hắn, khí tức của nàng làm hắn không uống mà say.

“Ngũ hoàng tử có tiền, làm chuyện như vậy chắc là dễ như trở bàn tay!” Nàng biết rõ tâm ý của hắn, lại cố ý nói như thể không đáng giá một đồng.

Hắn khẽ cười khổ. “Chỉ cần ngươi thích, bất kể chuyện gì ta cũng sẽ đem hết toàn lực đi làm.”

“Không ngờ rằng một cô gái thanh lâu như ta còn có giá trị như vậy, có thể để cho Ngũ hoàng tử vì ta mà hoang phí vô kể.” Trong giọng nói của nàng nồng nặc sự tự giễu.

Lý Duy Hiếu ôm nàng vào ngực, bất đắc dĩ nói: “Không! Không nên hạ thấp mình như vậy. Phù Vân, nàng là đặc biệt, đối với ta mà nói, nàng là ngàn vàng khó mua!”

“Ngàn vàng khó mua, vạn lạng vàng không phải là có thể mua sao? Cho dù như thế nào, ta cũng có thể dùng tiền mua được, có phải hay không?” Tô Ngừ Nhu bị lời của hắn làm thương tâm.

Hắn siết chặt cánh tay, đem gương mặt tuấn tú chôn sâu trong gáy nàng, dịu dàng nói: “Thật xin lỗi, ta không có ý này.”

“Có phải hay không cũng được, dù sao ta xuất từ thanh lâu là chuyện thực.”

“Phù Vân!” Hắn không có cách nào phản bác lời của nàng, chỉ có thể bất đắc dĩ nhìn nàng.

Tô Ngừ Nhu dùng giọng khinh thường nói lên yêu cầu lần nữa. “Ngươi không phải nói có thể thay ta làm bất cứ chuyện gì sao? Được! Chỉ cần ngươi có thể hoàn thành ba điều kiện, ta liền ngoan ngoãn ở lại bên cạnh ngươi, cho đến khi ngươi không còn quan tâm ta mới thôi.”

Lý Duy Hiếu nghe vậy liền cười thật tươi. “Có điều kiện gì nàng cứ việc nói ra, đừng nói ba, cho dù là ba mươi ta cũng có thể đáp ứng.”

“Đừng tự nấn sỏi như vậy Ngươi nghe cho rõ, nếu ngươi không hoàn thành bất kỳ một điều kiện nào trong đó, thì phải cam tâm tình nguyện để cho ta rời đi, hơn nữa không được đòi hỏi gì.” Nàng nói như chém đinh chặt sắt, giống như kết luận rằng khi Lý Duy Hiếu không hoàn thành điều kiện, nàng rời đi là tất nhiên.

“Đồng ý!” Cho dù không chừa thủ đoạn nào hắn cũng sẽ hoàn thành điều kiện của Phù Vân, không để cho nàng rời khỏi hắn.

“Vậy ngươi phải nghe cẩn thận, điều kiện thứ nhất của ta chính là —— giải trừ hôn ước của ngươi cùng Tô gia.” Nàng đè nén chua xót trong lòng, chậm rãi nói ra nguyện vọng nhiều năm qua.

Sau khi nàng được cứu tỉnh bằng nhân sâm ngàn năm, vô tình từ trong miệng nha hoàn biết được Lý Duy Hiếu đã ở chuẩn bị hôn lễ, định cuối năm trước cưới tiểu thư Tô gia.

Tin tức này khiến cho nàng vừa chua xót, vừa mừng rỡ.

Đứng ở lập trường của Tô Ngừ Nhu, nàng cho là cuối cùng thì lương tâm của Lý Duy Hiếu cũng trời dậy, cho nên muốn cưới nàng nhập môn; nhưng đứng ở lập trường

của Phù Vân, nàng lại đau lòng khi hắn sẽ nhanh chóng đem nàng biếm lãnh cung. Loại mâu thuẫn này khiến nàng rất đau đớn.

Nếu như hắn tính toán lạnh nhạt với nàng, cần gì phải hoang phí đem Thanh Trúc đổi thành Tử Trúc?

Nàng không hiểu trong lòng hấn đang suy nghĩ gì, lại càng không hiểu vì sao hấn đột nhiên muốn cưới Tô Ngữ Nhu làm vợ.

Chẳng lẽ chuyện này có nguyên nhân khác?

Thấy Lý Duy Hiếu trầm mặc không nói, chẳng biết tại sao, nhưng nàng lại khấn trương lên. Trong nháy mắt, nàng thậm chí còn hi vọng hấn sẽ vĩnh viễn không nói ra đáp án, bởi vì cho dù là đáp án nào, cũng sẽ làm nàng tổn thương trong lòng.

Nàng cố ý khiêu khích hỏi: “Thế nào, không làm được sao?”

Lý Duy Hiếu khó xử, không biết trả lời như thế nào.

Nếu không phải phụ hoàng lấy thành hôn làm điều kiện trao đổi nhân sâm ngàn năm, chỉ sợ đến bây giờ hấn vẫn không nhớ tới sự tồn tại của vị hôn thê này ;nhưng phụ hoàng đã nhắc nhở nhiều lần, hấn bắt đầu cảm thấy thẹn với vị hôn thê bị hấn lạnh lùng nhiều năm.

Từ trước đến nay hấn chưa từng giấu giếm hành động phong lưu của mình, nếu vậy Tô Ngữ Nhu cũng có nghe thấy, điều này đối với nàng mà nói nhất định là một loại sỉ nhục tương đối lớn, hấn cũng cảm thấy đau lòng.

Sau khi đáp ứng phụ hoàng về việc thành hôn, hấn vẫn mang ý nghĩ chuộc tội.

Tim của hấn chỉ có Phù Vân, mặc dù không thể cho nàng danh phận chánh thất, nhưng nàng có thể có tất cả tình yêu của hấn; về phần Tô Ngữ Nhu. . . . Hấn chỉ có thể dùng danh phận thất chính của Ngũ hoàng tử để đền bù cho nàng.

Thành hôn là chuyện hấn cam kết với phụ hoàng, hơn nữa giữa danh phận hấn và Tô Ngữ Nhu đã sớm định, nếu cố chấp hủy hôn, chẳng phải là cả đời nàng bị phá hủy?

Nhưng nếu không hủy hôn, Phù Vân sẽ phải rời khỏi hấn!

“Người đâu! Chuẩn bị kiệu!” Tô Ngữ Nhu coi sự của trầm mặc hấn không ra gì, ra lệnh cho nha hoàn chuẩn bị kiệu đưa nàng rời đi. Không nghĩ rằng sự nhiệt tình của hấn biến mất nhanh như vậy, nàng vẫn còn ở trước mắt hấn, hấn liền đã nghĩ đến “Những nữ nhân khác”.

Nàng đã sớm nên giác ngộ, khi nàng đoạt lấy hấn từ trong tay Vưu Mộng Tiên thì nàng nên biết sẽ có kết cục như vậy.

“Khoan đã !” Lý Duy Hiếu bị dọa cho sợ hô to, không muốn cùng nàng chia lìa.

“Ngũ hoàng tử, nguyên thua cuộc cơ mà!” Nàng không dám nhìn hấn, không dám bị xao động chuyện thực. Cho dù trong lòng tràn đầy oán hận, nhưng tình ý đối với hấn vẫn không ngớt được.

Có lẽ nàng nên cảm thấy an ủi, bởi vì coi như hấn phụ “Phù Vân”, ít nhất hấn có đem “Tô Ngữ Nhu” để ở trong lòng.

“Ta. . . . . được, nếu như đây là điều nàng muốn, ta sẽ giải trừ hôn ước.” Hấn đáp ứng nàng, cảm giác nặng nề đau lòng đè ở trong tim.

Tô Ngữ Nhu như gặp phải sét đánh, đứng im không nhúc nhích. Hấn lại dám đáp ứng yêu cầu vô lý như vậy! Nàng vì bản thân là Phù Vân nên cảm thấy cao hứng, bởi vì hấn quan tâm nàng.

Nhưng, khi bản thân nàng là Tô Ngữ Nhu lại đau lòng không dứt.

Thì ra là vị hôn thê ở trong lòng hấn chẳng có chút giá trị nào, cho nên hấn có thể vì một cô gái thanh lâu dễ dàng hủy hôn. Nàng nén lửa giận cùng nước mắt nói: “Ngươi phải suy nghĩ cho kỹ, nàng là vị hôn thê của ngươi, năm năm trước đã cùng ngươi ước định, nếu ngươi làm như vậy, không phải là nàng ấy sẽ ... thất vọng sao?”

“Nếu như phải lựa chọn giữa nàng ấy cùng nàng, nhất định ta chọn nàng.” Hấn nói kiên định.

“Phải không?” Cuối cùng nước mắt của Tô Ngữ Nhu cũng rơi xuống. “Không nên nói những lời như vậy, làm được rồi hãy nói!” Nàng xoay người rời đi, không dám lưu lại một khắc, chỉ sợ mình sẽ chịu đựng không nổi sự đau đớn đó.

Lý Duy Hiếu nhìn bóng lưng nàng đi xa, thờ dài thật sâu. Kiếp này hấn đành phụ Tô Ngữ Nhu, chẳng qua là. . . . . cửa ải Phụ hoàng có qua được không?

Phù Vân ơi Phù Vân, nàng có biết mình đã cho ta bao nhiêu vấn đề khó khăn hay không?

Nhưng chỉ cần là vì nàng, cái gì ta cũng có thể.

*****

“Khởi bẩm hoàng thượng, Ngũ hoàng tử. . . . . đã quỳ ở bên ngoài ngự thư phòng ba ngày ba đêm” Lão thái giám lo lắng đề phòng góp lời, lần nữa, chỉ sợ không cẩn thận chọc cho hoàng thượng giận tím mặt.

Ai, lão thái giám hẳn có thể nói là đã ở bên cạnh phục vụ Hoàng thượng từ lâu, hai, ba mươi năm rồi từng có chuyện như vậy!

Mặc dù Ngũ hoàng tử từng phong lưu không kèm chế, nhưng cũng chưa bao giờ từng làm chuyện gì quá đáng, ai biết được rằng lần này lại thật động tâm, vì một cô gái thanh lâu làm hoàng thượng giận, cố ý muốn hủy hôn sự cùng Tô gia.

Hoàng thượng nghe chuyện liền giận dữ, không muốn đáp ứng thỉnh cầu hoàng đường của Ngũ hoàng tử, cho nên từ đó trở đi Ngũ hoàng tử liền quỳ gối bên ngoài ngự thư phòng, cho tới bây giờ.

Ba ngày ba đêm đã qua, đối với cặp phụ tử không có ý định nhường nhau này, khiến cho lão thái giám hẳn cũng cảm thấy sốt ruột. Ngũ hoàng tử đã mấy ngày không ăn uống, nếu tin tức này truyền đến tai Hoàng hậu nương nương, hẳn không biết phải làm sao.

“Cứ để cho hẳn quỳ!” Hoàng thượng vẫn còn tức giận, không đời nào tha thứ cho đứa con dám nói ra lời từ hôn như vậy. Năm năm trước đã ra thánh chỉ gả, trước đó vài ngày lại thông báo rõ cho Tô gia chuẩn bị thành hôn, nếu giờ lại nói bỏ, làm sao ăn nói với Tô gia?

“Hoàng thượng, Ngũ hoàng tử. . . . . đã ba ngày rồi không ăn uống!”

Hoàng thượng nghe vậy không khỏi cau mày. Ngũ hoàng tử bình thường cả lo phát phờ, ở trước mặt bất kỳ người nào cũng trưng một bộ vẻ mặt cợt nhả, chuyện trọng đại cũng không thể khiến hẳn nhăn mặt nhăn mày, cho tới bây giờ chưa từng thấy hẳn nghiêm túc trong bất cứ chuyện gì, hôm nay. . . . Ai, chẳng lẽ hẳn không lo lắng chuyện gì khác?

Cùng hôn sự với Tô gia đã được định từ 5 năm trước, nếu hủy hôn vào lúc này, đối với Tô Ngữ Nhu mà nói tất nhiên là sự vũ nhục, sao hẳn có thể để cho nữ oa nhi có lúm đồng tiền như hoa năm đó bị ủy khuất được!

“Nếu Hoàng hậu nương nương biết được chuyện này ——”

“Truyền ý chỉ của trẫm, nghiêm cấm bất luận kẻ nào để lộ tin tức.”

“Hoàng thượng ——”

“Không phải nhắc lại chuyện này, nếu không đừng trách trẫm không niệm tình cũ.” Hoàng thượng giận tái mặt quát lên, lão thái giám thấy thế chỉ có thể đứng yên ở một bên, không dám nói thêm nửa câu.

Cho dù hoàng thượng phong tỏa tin tức thế nào đi nữa, cũng giấu không được Hoàng hậu nương nương bao lâu!

*****

Đến ngày thứ năm, quả nhiên hoàng hậu đã biết chuyện. Thấy khuôn mặt tươi cười ngênh ngang từ trước đến nay của Ngũ hoàng tử đã gầy đi không ít chỉ trong năm ngày, nàng vừa tức vừa đau lòng: “Đứa nhỏ ngốc, nguoi làm cái gì vậy?”

“Xin mẫu hậu giúp nhi thần.” Lý Duy Hiếu biết chuyện này cũng không dễ dàng. Thứ nhất năm đó là do hoàng thượng chủ động gả, Thứ hai thanh xuân của Tô gia tiểu thư đã bị hẳn làm uống phí mất năm năm, hẳn không có tư cách hủy hôn, nhưng hẳn thật sự không thể để cho Phù Vân rời đi.

Đứa con yêu quý biến thành bộ dáng này, từ đáy lòng hoàng hậu có biết bao khổ sở, nàng dịu dàng hỏi: “Tại sao nguoi lại khẳng khẳng muốn giải trừ hôn ước?”

Lý Duy Hiếu trả lời theo tình hình thực tế: “Mẫu hậu, nhi thần động tâm với thanh quan Phù Vân, không còn cách nào khác, xin mẫu hậu thành toàn cho nhi thần.”

“Thanh quan. . . . . Phù Vân?” Hoàng hậu khiếp sợ, không thể nào tin nổi từ trước đến nay Ngũ hoàng tử không coi cô gái nào ra gì lại có thể vì một cô gái làm như vậy.

“Mẫu hậu ——”

Hoàng hậu phục hồi tinh thần lại, trấn an nói: “Chuyện này mẫu hậu sẽ vì nguoi làm chủ, nguoi về phủ nghỉ ngơi trước đi.” Nàng không thể để cho ái tử quỳ nữa.

Lý Duy Hiếu lắc đầu một cái, “Nhi thần chờ ở chỗ này.”

Hoàng hậu biết khuyên hẳn cũng không được, chỉ đành phải xoay người tiến vào ngự thư phòng, thay hẳn cầu xin Hoàng thượng tha thứ.

“Nô tì ra mắt hoàng thượng.”

“Hoàng hậu miễn lễ.” Hoàng thượng ở bên trong ngự thư phòng sớm nhận được tin tức, bắt đầu dĩ đành phải chờ hành động kế tiếp của hoàng hậu.

Hoàng hậu trầm mặc một hồi, đột nhiên không báo động trước quỳ xuống. “Nô tì cả gan cầu xin hoàng thượng đáp ứng yêu cầu của Hiếu nhi.”

Hoàng thượng nhìn nàng, không khỏi thờ dãi một cái. “Hoàng hậu, nguoi đang làm khó trẫm!”

“Hoàng thượng nên biết tính tình Hiếu nhi, hần nhìn như phong lưu, nhưng một khi động lòng thật sự, cũng cố chấp, nếu là hoàng thượng không đồng ý, nô tì chỉ sợ. . . . .”

“Hoàng hậu sợ cái gì?”

“Nô tì sợ Hiếu nhi sẽ có ý nghĩ quẫn, hần. . . . . Nó đã tiều tụy lắm rồi. . . . .” Hoàng hậu nghen ngào, không nói thêm được gì nữa.

“Trẫm hiểu. Chẳng qua là nếu đáp ứng việc từ hôn, trẫm không biết nên đối mặt như thế nào với Tô gia! Năm năm chờ lại đổi lấy kết quả như vậy, trẫm lo lắng sẽ có chuyện không may.”

“Nếu hoàng thượng không đồng ý, không cần chờ lúc Tô gia phát sinh chuyện, chúng ta nhất định sẽ có chuyện trước mắt! Nếu Hoàng thượng cảm thấy hồ thẹn với Tô gia, không bằng phong cho Tô Ngữ Nhu làm công chúa, vì nàng chọn ra phò mã khác.”

“Cũng được, theo ý của hoàng hậu đi!”

*****

Lý Duy Hiếu hào hứng chạy như bay trở về phủ, định đem tin tức tốt này nói cho giai nhân nhiều ngày không thấy. Hần vọt vào Trúc Hiên, liền nhìn thấy Tô Ngữ Nhu tỷ ở cửa sổ, nhìn về phương xa như có điều suy nghĩ, giống như đang đợi người khác trở về.

“Phù Vân.” Hần khẽ gọi một tiếng, trong giọng nói nồng nặc vị tương tư.

Tô Ngữ Nhu chậm rãi quay đầu nhìn về hần.

Hần nhanh chóng lấy ra thánh chỉ đặt ở trên bàn, “Nàng xem! Ta đã hoàn thành điều kiện thứ nhất của nàng, phụ hoàng đã đồng ý bỏ hôn ước của ta với Tô gia.”

Lòng Tô Ngữ Nhu thoáng chốc giống như bị ngàn vạn lần cây kim đâm phải, nước mắt rớt xuống. Nàng xem thánh chỉ trên bàn, cười khổ. Thật là chọc ghẹo người! Nàng bị một đạo thánh chỉ trói buộc năm năm, mang trên người danh hiệu Ngũ hoàng tử phi tương lai để bị người nhạo báng, hôm nay lại có thêm một đạo thánh chỉ, nàng trở thành công chúa, đồng thời cũng bị chồng ruồng bỏ.

Điều này. . . . . Rốt cuộc được xem như là gì!

Lý Duy Hiếu bị nước mắt của nàng làm cho tay chân luống cuống, hần không hiểu vì sao nàng rơi lệ, đây không phải là kết quả nàng muốn hay sao? Hần nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt nàng, hỏi: “Khóc cái gì? Đây không phải là điều nàng muốn sao?”

Đúng nha! Đây không phải là điều nàng muốn sao? Nhưng không biết tại sao, nàng cảm thấy lòng chưa xót không dứt, không ngăn được nước mắt của mình.

“Đừng khóc, đừng khóc.” Lau đi nước mắt không ngừng rơi của nàng, Lý Duy Hiếu dứt khoát ôm nàng vào lòng, để cho nàng tận tình khóc cái đủ.

Rốt cuộc là tại sao nàng lại thương tâm như vậy? Đây không phải là điều nàng mong muốn sao? Chẳng lẽ có người thừa dịp hần không có ở đây khi dễ nàng?” Phù vân, có phải là có chuyện gì xảy ra hay không?”

“Không có gì.” Nàng lau đi nước mắt trên mặt, ngẩng đầu nhìn khuôn mặt gầy gò của hần. “Tại sao lại gầy nhiều như vậy?” Nàng có chút đau lòng khẽ vuốt mặt của hần.

Lý Duy Hiếu cảm thấy vui mừng khi lần đầu tiên nàng chủ động quan tâm, hần nói: “Không có gì, nàng đừng quan tâm.”

“Ngươi chịu khổ.” Vì cầu xin đạo thánh chỉ, nhất định là hần tổn hao không ít lời, cũng phải chịu không ít khổ.

“Tất cả đều đáng giá, không phải sao?” Chỉ cần có thể hoàn thành hai điều kiện còn lại, hần có thể cùng nàng dắt tay nhau đi hết nửa đời sau. . . . . Đến lúc răng long đầu bạc.

Lời của hần khiến cho Tô Ngữ Nhu cảm thấy buồn.

Có. . . . . Đáng giá không?

*****

Sau khi nhận lấy thánh chỉ Tô Minh ngạc nhiên.

Hần không biết nên nói tin tức này như thế nào với Nhị lão trong nhà, càng không biết cùng muội muội nói thế nào về cái sự thật tàn khốc này—— nếu như hần tìm nàng. Năm năm chờ đợi, rốt cục đến khi có thể rẽ mây nhìn thấy mặt trời, lại bị đánh vào lãnh cung. Thân phận cầu Nhu nhi từ vị hôn thê Ngũ hoàng tử chuyển thành nghĩa nữ của hoàng thượng, phụng chỉ vài ngày nữa vào kinh bá kiến hoàng thượng cùng hoàng hậu.

Tô Minh cười khổ. Hần tìm đâu ra một muội muội vào kinh bá kiến hoàng thượng hoàng hậu đây? Nhu nhi đã mất tích ước chừng một tháng, hần. . . . . Hần nên làm thế nào cho phải đây?

Nếu như tìm được nàng, hẳn nên nói như thế nào cho nàng biết đây?

Muội muội yếu đuối của hẳn có thể chịu được sự dả kích này sao?

Không được! Dù thế nào thì hẳn cũng phải đi hỏi cho rõ ràng!

Tô Minh cười ngửa đi về phía phủ Tam hoàng tử, cùng Tam hoàng tử Lý Duy và Tam hoàng tử phi —— cũng chính là biểu muội của hẳn Tĩnh Văn thương lượng chuyện này.

Lý Duy tin nghe xong, nghĩ ngợi hồi lâu mới nói: ” Chuyện Ngũ đệ muốn từ hôn ta cũng không biết nên làm thế nào, chuyện của lệnh muội ta sẽ nghĩ cách cho nàng ấy một sự công bằng. Nhưng mà . . . . . Tô Minh ngơai nên rõ ràng, thánh chỉ vừa hạ, rất nhiều chuyện sợ rằng đều đã thành định cục.”

“Phải không?” Tĩnh Văn khẽ mỉm cười, ám chỉ cho phu quân thấy hôn sự của hai người ngày xưa cũng cần năm đạo thánh chỉ, ba lượt gả mới hoàn thành, cho nên thánh chỉ cũng không phải là hoàn toàn không có cách. Huống chi. . . . . Ngũ hoàng tử phong lưu đã khiến nàng có điểm bất mãn, hôm nay biết được hẳn phụ biểu muội rất giống mình, cho dù nói gì nàng cũng muốn truy cứu một phen.

Lý Duy cười khổ, sau đó nghiêm nghị nói với Tô Minh: “Bất kể như thế nào, mau sớm tìm được tung tích lệnh muội mới là quan trọng nhất.”

*****》

Trải qua hơn nhiều ngày nghỉ ngơi, rốt cục Lý Duy Hiếu không nhịn được hỏi hai điều kiện khác là gì.

Tô Ngữ Nhu dùng ánh mắt buồn bã nhìn hẳn, “Ngơai nguyện ý vì ta mà hy sinh thiên kim Tô gia sao? Ngơai thật đúng là ——”

“Ta đã nói rồi, ta nguyện ý vì nàng làm bất cứ chuyện gì. Như vậy nàng sẽ nguyện ý lưu lại” Hẳn nguyện ý vì nàng làm hết mọi việc, có phải là nàng có từng một chút cảm động?

“Hãy hoàn thành điều kiện của ta rồi nói.” Ánh mắt thâm tình của hẳn nhìn làm nàng kinh hoàng, nàng vội vàng nói sang chuyện khác, đồng thời tránh né ánh mắt của hẳn.

“Điều kiện thứ hai là cái gì?” Ngay cả việc khó khăn như từ hôn hẳn cũng có thể làm được, còn có cái gì làm khó hẳn?

“Đường như ngơai rất có tự tin.” Nhìn thấy bộ dáng kiêu ngạo tự mãn của hẳn, tâm Tô Ngữ Nhu đau. Việc từ hôn thành công đã khiến cho hẳn cao hứng như vậy sao? Năm năm chờ đợi với hẳn mà nói một chút ý nghĩa cũng không có sao?

Hẳn cười nói: “Ta chỉ là tin tưởng mình làm được.”

“Phải không?”

“Ta không dám nói rằng chuyện khó khăn khắp thiên hạ cũng không làm khó được ta, nhưng là điều kiện của nàngta tuyệt đối sẽ hoàn thành, bất luận nó khó khăn đến cỡ nào.”

” Mục đích cuối cùng khiến ngơai hoàn thành ba điều kiện chính là cùng ta ở chung một chỗ, nhưng ngơai phải hiểu được, ta là danh kỹ Giang Nam, phải mang danh này cả đời, chẳng lẽ Ngũ hoàng tử không cảm thấy sẽ bị vũ nhục thân phận sao?”

“Cũng có sao đâu? Trong thiên hạ người nào sẽ biết đến tên danh kỹ Giang Nam Phù Vân, đã tiến vào phủ Ngũ hoàng tử được?”

Sắc mặt Tô Ngữ Nhu trở nên nghiêm nghị, giọng nói cũng trở nên sắc nhọn, “Ý của ngơai là, nếu như ngơai hoàn thành ba điều kiện, ta nhất định phải ẩn cư cả đời ở bên trong phủ Ngũ hoàng tử, không thể lộ ra ngoài ánh sáng, có phải hay không?”

“Đây là phương pháp tốt nhất, ta sẽ đối xử tử tế với nàng, coi ngơai như trân bảo nha!” Lý Duy Hiếu vươn tay muốn đụng chạm gò má bởi vì tức giận mà đỏ lên của nàng.

Nàng tránh tay của hẳn, mắt sáng như đuốc trừng hẳn, ” Phù Vân ta tuyệt đối sẽ không ẩn cư cả đời ở trong phủ Ngũ hoàng tử ngơai, làm một người không thể lộ ra ngoài ánh sáng. Muốn cùng ta gần nhau cả đời, có thể, ta muốn quang minh chính đại được rước vào trong phủ, nếu không không bàn nữa!”

Lý Duy Hiếu ngây ngẩn cả người, ngơ ngác nhìn nàng. Loại yêu cầu này đối với bất kỳ cô gái nào mà nói đều là hợp lý, duy chỉ có nàng. . . . .

Sự tồn tại âm thầm của nàng đối với phụ hoàng mà nói đã là một sai lầm không thể tha thứ, huống chi là quang minh chính đại rước vào phủ hoàng tử?

Điều này. . . . . Thật quá khó khăn!

Tô Ngữ Nhu yên lặng nhìn hẳn, nội tâm trào dâng mãnh liệt.

Nếu hẳn đồng ý, đối với Tô gia mà nói là vô cùng nhục nhã, đối với Tô Ngữ Nhu nàng mà nói càng là tổn thương khó bình phục. Nếu như hẳn còn một tia tình cảm, sẽ không đồng ý, nàng nói ra cái điều kiện này, chủ yếu là vì muốn hẳn chết tâm đi!

Nàng kèm chế cảm xúc sôi trào, lãnh đạm mà bình tĩnh nói: “Từ trước đến nay ta sẽ không làm khó người khác, nếu như không làm được coi như xong.”

Trên mặt hần tràn ngập sự khó xử, “Ta cũng không có nói ta không làm được, chẳng qua là. . . . .”

“Chỉ là thân phận của ta không xứng, có phải hay không?”

“Ta không phải là ý này!” Hần không chịu nổi việc nàng tự chê bai mình, trong cảm nhận của hần, nàng đáng quý hơn bất cứ kẻ nào.

“Vậy thì làm cho ta xem đi!”

“Ta. . . . .” Vì từ hôn, hần quỳ gối ngự bên ngoài thư phòng suốt năm ngày, nếu muốn quang minh chính đại rước nàng vào cửa, hần không biết nên làm như thế nào mới có thể lay động phụ hoàng.

“Tâm ý của ngươi cũng chỉ có như vậy phải không?”

Hần quả quyết mở miệng: “Được! Ta có thể quang minh chính đại cưới nàng làm vợ, nhưng chúng ta nhất định phải mai danh ẩn tích cả đời.”

Đây là phương pháp duy nhất hần có thể nghĩ ra được, hần nguyện ý từ bỏ thân phận hoàng tử, chỉ cần cùng nàng cùng kết tóc se duyên.

Nàng chậm rãi lắc đầu, “Ngươi không hiểu sao? Ta muốn được chính hoàng thượng tự mình hạ chỉ gả, dùng đại lễ cưới vợ. Ta không thể nào cùng ngươi mai danh ẩn tích cả đời, để cho người trong thiên hạ thóa mạ ta làm người buông tha cho hết thảy, hai bàn tay trắng. Huống chi ta muốn danh chính ngôn thuận, nếu như ngay cả lễ tiết cũng không làm được, sao có thể cho ta hạnh phúc cả đời?”

Lý Duy Hiếu như gặp phải sét đánh nhìn chằm chằm nàng. Đúng vậy! Nếu như hần ngay cả việc cưới hỏi hoàng cung cũng không làm được, như vậy hần có tư cách gì để nói muốn cho nàng hạnh phúc cả đời?

Trong đầu hần chợt lóe, cười tủm tỉm nói: “Ta đồng ý!”

Tô Ngừ Nhu hơi chấn động, nàng sợ hãi.

“Ta có thể xin Tả tướng gia thu nàng làm nghĩa nữ, quang minh chính đại cưới vợ.” Hần nói.

“Phải không?” Nàng lạnh lùng trừng hần, “Ta đi không đổi tên, ngồi không đổi họ, muốn cưới ta làm vợ, sẽ phải tiếp nhận thân phận của ta, tên của ta, ta tuyệt đối sẽ không sửa tên đổi họ, càng không lay bất luận kẻ nào làm nghĩa phụ. Rốt cuộc ngươi có hiểu hay không, ta muốn lấy thân phận danh kỹ Giang Nam để vào phủ Ngũ hoàng tử, nếu như ngươi làm không được, chúng ta nhất đao lưỡng đoạn!”

Lý Duy Hiếu kinh ngạc nhìn nàng, “Lấy thân phận danh kỹ Giang Nam?”

“Phải! Lấy thân phận danh kỹ Giang Nam!”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Kiều Đùa Lang Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Lý Duy Hiếu liên tục suy nghĩ, biết rằng nếu trực tiếp khản cầu phụ hoàng nhất định sẽ bị bác bỏ. Chuyện giải trừ hôn ước với Tô gia lần trước, phụ hoàng đã không vui chỉ miễn cưỡng đáp ứng, không cần suy nghĩ hần cũng biết chuyện cưới Phù Vân lần này khó khăn đến cỡ nào.

Vì sự thành công, hần quyết định trước vào cung tìm mẫu hậu thương lượng, chỉ cần mẫu hậu đáp ứng, cửa ải phụ hoàng sẽ dễ dàng nhiều.

Lý Duy Hiếu tìm thấy hoàng hậu đang ngắm hoa trong vườn, khi hoàng hậu hỏi cuộc sống gần đây như thế nào thì hần chỉ thờ dài.

“Hiếu nhi, có chuyện gì à?”

“Mẫu hậu, nhi thần. . . . . Nhi thần không biết nên nói từ đâu.” Hần thật sự không biết nên mở miệng cầu xin mẫu hậu giúp đỡ như thế nào, nhưng hần càng không có biện pháp chấp nhận việc Phù Vân Ly đã kích hần, nhưng. . . . . Nếu ngay cả mẫu hậu cũng không chịu giúp hần thì phải làm sao bây giờ?

Hoàng hậu than nhẹ một tiếng, “Thế nào, lại có liên quan đến nàng kia sao?” Thật là một vật khác một vật! Từ trước đến nay Ngũ hoàng tử phong lưu phóng khoáng, dạo chơi nhân gian cuối cùng cũng có chuyện khó khăn, chẳng qua là nàng không thể không lo lắng, đứa nhỏ này sợ rằng nghiêm túc hơi quá.

Lý Duy Hiếu buồn rầu mở miệng: “Nàng ấy không muốn cùng nhi thần ở chung một chỗ.” Cho tới bây giờ, hắn không phải là không thừa nhận sự thật này. Nếu không phải như thế, thì sao Phù Vân phải đưa ra điều kiện khó khăn như thế!

Hoàng hậu nghe vậy lấy làm ngạc nhiên, “Cái gì? Nàng không muốn ở chung một chỗ với con?”

“Là do nhi bất nàng từ Giang Nam về, trong lòng nàng có người khác, không nguyện ở cùng nhi thần.” Nghĩ tới chuyện này, hắn lại cảm thấy hận Tô Minh thấu xương.

“Hiếu nhi, nếu nàng không muốn, cưỡng ép cũng vô ích nha!”

“Mẫu hậu, ta không còn cách nào! Nhi thần vất vả mới tìm được nàng, không thể nào để nàng đi như vậy, cho dù trong lòng nàng có người, nhi thần cũng sẽ buông tha đâu, cho dù không giữ được lòng của nàng, nhi thần cũng muốn lưu lại người của nàng!” Hắn nắm chặt tay, đau lòng nói.

Hoàng hậu thấy hắn như thế, cảm thấy đau lòng không dứt. “Con muốn như thế nào? Nói đi! Chỉ cần mẫu hậu làm được, nhất định sẽ cố gắng hết sức giúp cho con.” Hiếu con không ai bằng mẹ, nàng đã sớm biết Ngũ hoàng tử sẽ đến nhờ giúp đỡ.

“Nhi có ước định với nàng, nếu như nhi thần có thể hoàn thành ba điều kiện của nàng, nàng sẽ ở bên cạnh nhi thần cả đời, nếu như nhi thần không làm được, sẽ phải để nàng rời đi.”

Hoàng hậu hiểu rõ hỏi: “Hủy bỏ hôn ước là của nàng là như thế nào?”

Lý Duy Hiếu chần chờ một chút mà mới đáp: “Cái này. . . . . Là điều kiện thứ nhất của nàng.”

“Lớn mật!” Hoàng hậu giận không kềm được quát một tiếng. Một cô gái thanh lâu nhỏ nhoi cũng dám kích động Hiếu nhi làm ra chuyện bực mình này!

Hắn vội vàng thay người yêu giải thích: “Mẫu hậu, nàng muốn nhi thần biết khó mà lui mới có thể nói yêu cầu như thế, xin mẫu hậu đừng phiền lòng.”

Hoàng hậu vừa tức giận, vừa đau lòng, không thể tin được nhi từ tự phụ từ trước đến nay sẽ vì một nữ nhân mà chịu ủy khuất. “Hiếu nhi, mẫu hậu thật sự không biết nên nói như thế nào mới phải, nếu như thật sự như lời con nói, nàng đã không muốn ở lại bên cạnh con, hãy để nàng đi đi!”

Lý Duy Hiếu nhìn mẫu thân, yếu ớt nói: “Nhi thần không thể, nhi thần không làm được!”

Hoàng hậu bất đắc dĩ thở dài: “Điều kiện thứ hai của nàng là cái gì?”

“Nàng muốn dùng thân phận danh kỹ Giang Nam gả vào phủ Ngũ hoàng tử.”

“Hoang đường! Đây quả thực là chuyện hoang đường!”

“Mẫu hậu ——”

“Tuyệt đối không được! Nếu như đồng ý, mặt mũi hoàng gia còn để ở đâu được nữa?” Hoàng hậu quả quyết phẩy tay áo bỏ đi, để mặc Lý Duy Hiếu ngây ngốc đứng tại chỗ, mờ mịt luống cuống.

Phù Vân ơi Phù Vân, nàng muốn ta phải làm như thế nào cho phải đây?

Hắn im lặng hỏi ông trời.

*****

Hoàng hậu truyền mấy đạo ý chỉ, đem bốn vị huynh trưởng của Ngũ hoàng tử mời vào trong cung thương lượng chuyện này. Cho dù nàng giận thật, nhưng cũng không thể bỏ mặc được!

Tam hoàng tử Lý Duy Tín nhăn mặt nghĩ ngợi hồi lâu mới mở miệng: “Mẫu hậu, từ lúc khai triều tới nay, chưa bao giờ có chuyện sắc phong cô gái lầu xanh làm hoàng tử phi, chuyện này phụ hoàng tuyệt đối sẽ không đáp ứng, chớ nói chi là hạ thánh chỉ gả. Hơn nữa chuyện từ hôn đã làm Tô gia tương đối bất mãn, nếu lại lấy cô gái lầu xanh thay thế Tô tiểu thư, chẳng phải là mặt mũi của Tô gia coi như vứt sao?”

Hoàng hậu thở dài nói: “Chuyện đó, ta hiểu, chỉ là lòng của ta thật lo cho Hiếu nhi!”

Thái tử Lý Duy Hoàng tò mò nói: “Cô gái lầu xanh kia có khả năng gì, mà có thể thuần phục Ngũ đệ như ngựa hoang kia? Thật là bán lãnh!”

“Theo ta thấy, Ngũ đệ phong lưu như vậy, hôm nay thua trong tay một cô gái, chỉ có thể nói là báo ứng.” Tứ hoàng tử Lý Duy Thành có chút giễu cợt.

“Chúng ta nên đi nhìn cô gái kia một chút, các người nói như thế nào.” Thái tử quyết định đi dò phủ Ngũ hoàng tử.

Thái tử Phi chẳng biết từ lúc nào đã đứng ở sau lưng thái tử, cười như không cười hỏi: “Thái tử, chàng muốn đi đâu vậy?”

Lý Duy Hoàng lập tức vui vẻ xoay người kéo ái thiếp Doanh Doanh lại gần, “Ta chưa nói muốn đi đâu, chẳng qua là cười giỡn mà thôi.”

Nàng mỉm cười ép hỏi: “Phải không?”

Lý Duy Hoàng thấy thế chỉ đành phải thừa nhận, “Ta chỉ là muốn tham gia náo nhiệt thôi!”

“Theo ta thấy, chỉ còn ta là có thể đảm nhiệm nhiệm vụ này rồi.” Nhị hoàng tử Lý Duy Trung làm ra vẻ không thể chối từ, lên tiếng thay Thái tử giải vây.

“Một mình ngươi sao?” Nhị hoàng tử phi Tiết Lạc, người chưa tới nhưng đã nghe thấy giọng lên tiếng, sau đó một thân ảnh đã xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Lý Duy Trung mặt không đổi sắc trả lời: “Ta làm sao có thể đi một người được? Hoạt động thú vị lại kích thích như thế dĩ nhiên không thể thiếu được nương tử rồi!”

Thái tử cùng Nhị hoàng tử cùng nhau nhìn hướng Tam hoàng tử, “Ngươi đi hay không đi?”

Lý Duy Tín chỉ muốn mau sớm xử lý xong chuyện này, một chút hứng thú muốn đi thám hiểm cũng không có. “Chuyện này giao cho các ngươi là tốt rồi, ta muốn về nhà với ái thiếp.”

“Nếu như ta muốn đi thì sao?” Tam hoàng tử phi Hà Tĩnh Văn chậm rãi bước vào.

“Nếu như nàng muốn, tất nhiên là vi phu sẽ theo.” Hân vội vàng tiến lên đỡ ái thiếp, ở trước mặt mọi người thể hiện bộ dáng thương yêu thiếp tử.

“Uy! Các ngươi có chừng mực một chút được hay không? Nương tử các ngươi vừa xuất hiện, là chỉ chăm chăm lo cho nương tử của mình. Hừ, xem ra người cô đơn như ta đây chấp nhận đi một mình.” Tử hoàng tử Lý Duy Thành lắm bâm oán trách. Trước kia chuyện này tuyệt đối sẽ không rơi vào hắn, nhưng hôm nay ba chị dâu xuất hiện ở trước mặt, hắn là người cô đơn chiếc bóng đương nhiên sẽ trở thành thí sinh tốt nhất.

“Tứ ca! Ta muốn đi theo ngươi!” Công chúa Lý Mộng Cẩn đột nhiên nhô ra chen vào nói.

Lý Duy Thành quát Lý Mộng Cẩn: “Cùng cái gì mà cùng? ! Con gái nên ở trong nhà không nên chạy loạn!” Lời vừa mới dứt, ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung trên người hắn. Hắn mới phát hiện mình đã lỡ đắc tội với tất cả nữ nhân, ngượng ngùng nói lại: “Xin lỗi, ta lỡ lời, xin đừng trách ta.”

“Các ngươi nói xong chưa?” Hoàng hậu thấy bọn hắn đem chính sự biến thành trò chơi, vừa bực mình vừa buồn cười.

“Mẫu hậu, người ta mặc kệ, người ta cũng muốn đi.” Lý Mộng Cẩn kéo tay hoàng hậu, nhõng nhẽo.

“Là con thông báo cho ba hoàng tử phi?” Hoàng hậu biết rõ còn hỏi.

Lý Mộng Cẩn le lưỡi một cái, “Đúng rồi!”

” Tuổi con đã không nhỏ, còn không hiểu chuyện như vậy!”

Ba vị hoàng tử phi thấy hoàng hậu trách cứ công chúa, rối rít quỳ xuống. “Con dâu tự tiện tới trước, xin mẫu hậu chớ trách móc.”

“Tất cả đứng lên đi! Ta không có trách các ngươi. Nói vậy Cẩn nhi đã đem chuyện nói cho các con biết, không biết ý kiến các con như thế nào?”

“Theo ý con, xem mặt nữ tử này là cần thiết.” Nhị hoàng tử phi Tiết Lạc xuất thân là lâm tặc, cho nên quyết định rất nhanh mà quả quyết.

“Hơn nữa ba người chúng con đảm nhiệm nhiệm vụ này là được rồi.” Thái Tử Phi chỉ chỉ hai hoàng tử phi khác cùng mình.

“Uy, các tỷ tỷ xấu tính quá! Có tin tức tốt ta đã thông báo cho các tỷ tỷ, tại sao các tỷ tỷ có thể không để ý đến ta!” Lý Mộng Cẩn tức giận.

“Công chúa bớt giận, ba người chúng ta đi trước dò thám, nếu như chúng ta làm không ổn, sẽ xin công chúa tự thân xuất mã.” Tam hoàng tử phi Hà Tĩnh Văn nói một câu chưa mặt mũi cho công chúa, lập tức Lý Mộng Cẩn cười vui vẻ, không hề nửa so đo.

“Cũng tốt, các con thay ta thăm dò tâm ý cô gái kia một chút.” Hoàng hậu đồng ý cho ba hoàng tử phi hành động, sau đó quay đầu nói với bốn gã hoàng tử: “Các ngươi đi khuyên nhủ Hiếu nhi, nếu như khuyên không được, vậy nghĩ biện pháp giúp nó một chút đi!” Nàng xoay người, gọi Lý Mộng Cẩn đang muốn chạy trốn, “Con đứng lại đó cho ta! Từ hôm nay trở đi trong vòng ba ngày không cho phép con ra cung, để phòng con phá hư đại sự của ta.”

“Mẫu hậu chuey65n này không công bằng!” Lý Mộng Cẩn giận dữ giậm chân.

“Con hãy để tay lên ngực tự hỏi xem từ nhỏ đến lớn đã phá hư tổng cộng bao nhiêu chuyện tốt của ta rồi?”

*****

Tùng là Đại đương gia của Lạc Lĩnh trại Nhị hoàng tử phi Tiết Lạc võ công bí hiểm, nàng sử dụng võ công của mình đi trước thăm dò phủ Ngũ hoàng tử, tra rõ xem cô gái thanh lâu làm cho hoàng gia long trời lở đất ở nơi nào, sau đó thừa dịp Ngũ hoàng tử Lý Duy Hiếu vẫn còn đang ở ngoài phủ, mang hai vị hoàng tử phi khác đi đến gặp phủ Văn cô nương.

Trong Tiểu Lâu ở Trúc hiền, Tô Ngữ Nhu đang khảy đàn.

Khi ba vị hoàng tử phi đột nhiên xuất hiện thì hứng thú khảy đàn của nàng tan thành mây khói, nghi ngờ nhìn ba cô gái trước mắt.

Các nàng đều xinh đẹp, có nhu nhược, có nhanh nhạy, có anh khí bức người. Tổng quát mà nói, ba cô gái trước mắt đều là mỹ nữ hiếm có.

Các nàng là ai?

Sao lại tới đây?

Chẳng lẽ. . . . . Là vì hấn mà đến sao?

Nàng cười nhạt, không sợ hãi chút nào nhìn thẳng các nàng. Nếu như ba cô gái này thật là “Hồng phần tri kỷ” của hấn, nàng nên tránh sao ?

Mạc Xảo Quyên cười tủm tỉm nhìn nàng.”Nói vậy người chính là Phù Vân cô nương.”

“Phải, không biết chư vị là?”

“Chẳng qua là tới tán gẫu thôi. Người không ngại chúng ta tới quấy rầy chứ?”

“Mời ngồi.”

Mạc Xảo Quyên cùng Hà Tĩnh Văn chia ra ngồi ở hai bên trái phải Tô Ngữ Nhu, còn Tiết Lạc Tắc ngồi ở phía đối diện, nhìn chăm chú tình huống bốn phía.

“Người nghiêm túc với Ngũ Gia sao?” Mạc Xảo Quyên khơi mào trước. Nàng cảm thấy chuyện không đơn giản, cô gái trước mắt thoát nhìn dịu dàng yếu đuối, nhưng không giống như nữ tử phong trần giới về tâm kế .

Tô Ngữ Nhu khẽ cau mày, “Ta từ chối trả lời vấn đề này.” Trong lòng nàng càng thêm xác định quan hệ của các nàng cùng Lý Duy Hiếu tuyệt đối không đơn giản.

Hà Tĩnh Văn nhẹ kéo tay áo Mạc Xảo Quyên, ý bảo nàng không cần nói loạn .”Tỷ tỷ hơi đường đột, xin Phù Vân cô nương chớ trách móc. Xin hỏi cô nương từ phương nào tới?”

“Phù Vân xuất thân thanh lâu.” Nàng đáp dứt khoát, khiến cho ba hoàng tử phi hơi sững sờ.

Hà Tĩnh Văn tiếp lời nói: “Chắc là do bất đắc dĩ mới rơi vào phong trần, hơn nữa gần mực mà không đen. Nếu không thì với tính cách, dung mạo, tài hoa hơn người, hỏi sao Ngũ Gia lại không say không si chứ?”

“Xuất thân thanh lâu chính là xuất thân thanh lâu, không thể nào là bất đắc dĩ hoặc tự nguyện. Hoặc là loại tài nữ đó không giống ta, ta là người bình thường tham mộ hư vinh, yêu vinh hoa phú quý.”

Hà Tĩnh Văn mỉm cười đáp: “Người nói ra lời như thế, cũng không bình thường.”

“Vừa tham mộ hư vinh lại yêu vinh hoa phú quý, nên hầu hạ tốt Ngũ Gia, không phải là cố ý muốn rời khỏi nơi này.” Mạc Xảo Quyên nghi ngờ hành động của nàng.

“Cũng là bởi vì yêu vinh hoa phú quý, cho nên mới làm như vậy.”

“Là sao?”

“Ngũ hoàng tử cùng ta, một bên là trời, một bên là đất, không thể ở chung một chỗ. Ta muốn một người có thể cho ta cam kết cả đời, hạnh phúc cả đời, Ngũ hoàng tử không làm được.”

“Người thật sự không muốn ở cùng hấn?” Hà Tĩnh Văn kinh ngạc tròng nàng. Ngũ hoàng tử sáng sủa, coi như là nhân tài, là rùa vàng trong lòng thiên kim các phủ, vì sao lại không là gì trong mắt nàng ấy chứ?

“Chính là không muốn mới cố ý tìm vấn đề khó khăn giao cho hấn! Các người yên tâm, ta bị bắt buộc phải ở bên trong phủ Ngũ hoàng tử cho nên sẽ không có ý tranh đoạt bất kỳ vật gì, ta chỉ có một ước muốn vô cùng đơn giản, chính là rời khỏi phủ hoàng tử, rời khỏi Ngũ hoàng tử, cả đời cũng không muốn sống cùng hấn.” Vừa nghĩ tới việc mình bị hồng phần tri kỷ của Ngũ hoàng tử ép hỏi như thế, Tô Ngữ Nhu đã cảm thấy nhục nhã.

Hà Tĩnh Văn buồn bực hỏi: “Muốn chúng ta yên tâm?”

Mạc Xảo Quyên sợ nàng lộ ra chân tướng , vội vàng chen vào nói ép hỏi Tô Ngữ Nhu: “Nếu bắt buộc phải ở lại nơi này, vì sao phải khiến cho Ngũ Gia từ chối hôn sự? Người có biết chuyện này đối với vị hôn thê của Ngũ Gia rất không công bằng, có biết nàng ấy tổn thương như thế nào không?”

Tô Ngữ Nhu có chút cảm động nhìn cô gái trước mắt, nội tâm cảm thấy chút an ủi. Mặc dù trong lòng nàng cảm động, nhưng trên mặt vẫn lạnh nhạt như cũ.”Ngũ Gia cũng không để ý đến vị hôn thê của hấn, đã như vậy, việc từ chối hôn sự đối với vị hôn thê của hấn mà nói, ngược lại càng tốt, không phải

sao?”

Mạc Xảo Quyên nhất thời á khẩu không trả lời được. từ trước đến nay Ngũ hoàng tử trên hoa ghẹo nguyệt chung quanh, không để ý đến chuyện mình có thể làm tổn thương Tô gia tiểu thư hay không, nhìn lại lúc từ hôn hân không chút do dự, nếu như. . . . . Đối với Tô gia tiểu thư mà nói thật sự không phải là một chuyện xấu.

“Như vậy chuyện lập người làm hoàng tử phi phải nói như thế nào?”

“Hoàng thượng sẽ đồng ý sao? Hoàng gia sẽ đẹp mặt sao? Đáp án của ta là 『 không 』. Chỉ bằng thân phận gái thanh lâu của ta, làm sao có tư cách trèo cao chứ?” Nàng chậm rãi đứng lên, “Điều các người muốn biết ta đã trả lời, xin thứ cho tiểu nữ từ cáo từ.”

Ba người nhìn bóng Tô Ngưu Nhu rời đi, nhất thời cũng không hiểu nhiệm vụ của các nàng có hoàn thành hay không. Cái kết quả này. . . . . không giống với những gì các nàng dự đoán!

Các nàng nhanh chóng hồi cung bẩm rõ cho hoàng hậu tất cả mọi chuyện đã trải qua, sau khi nghe xong hoàng hậu nghĩ thật lâu mới chậm rãi mở miệng: “Thật sự là như vậy? Thật sự là vô ý giả cho Hiếu nhi?”

Ba người nói ra kết quả thảo luận: “Mẫu hậu, con nghĩ rằng nàng thật sự vô ý giả cho Ngũ hoàng tử, nàng muốn dùng chiêu này để ngăn cản Ngũ hoàng tử.”

“Mẫu hậu, ” Hà Tĩnh Văn nói ra nghi ngờ trong lòng, “Theo cảm giác của con, khí chất của nàng, nói năng, hành động cử chỉ, đều không giống như là một cô gái thanh lâu.”

“Theo các người, rốt cuộc ta có nên giúp Hiếu nhi hay không đây?”

Ba hoàng tử phi trầm miệng một lời nói : “Mọi việc do mẫu hậu làm chủ.”

“Lui ra đi!” Hoàng hậu phát tay ý bảo các nàng lui ra trước, đợi ba người rời đi, hoàng thượng mới từ phía sau bình phong đi ra.

Hoàng hậu dịu dàng nhìn hân.”Hoàng thượng, theo ý kiến của người, nên làm thế nào cho phải đây?”

“Trẫm muốn nghe ý kiến của nàng trước.”

Hoàng hậu lắc đầu một cái, lại thở dài mới nói: “Hiếu nhi là người thật lòng, đã làm cho không biết bao nhiêu loài hoa phải tàn, nay chỉ có một đóa hoa khiến nhi tử động lòng, chúng ta làm cha mẹ có thể không giúp sao? Nếu không giúp hân, mặc cho cô gái kia rời đi, chỉ sợ hân không chịu nổi sự đã kích này !”

“Tuy là thế, nhưng nàng ta vẫn là cô gái thanh lâu!”

“Vậy thì sao? Từ xưa đến nay, bao nhiêu kỳ nữ đều là xuất từ phong trần, hưởng chi nếu ta đi trước một bước, sẽ khiến cho người đời sau nghĩ ta chọn người vì tài, không coi thường người có xuất thân thấp hèn.”

“Cũng được! Truyền khẩu dụ của trẫm, chuẩn bị thánh chỉ.”

“Đa tạ hoàng thượng thành toàn.” Hoàng hậu vì mừng rỡ vì đã giúp đưa con mình hoàn thành tâm nguyện.

Hoàng thượng như có suy nghĩ, hân đã làm thương tổn cô gái nhỏ có nụ cười tủm tỉm năm đó, không biết nàng có thể oán hận hân hay không.

Nụ cười ngày đó thật ngây thơ, sợ rằng đã không còn như trước .

*****

Nhìn thánh chỉ, lòng Tô Ngưu Nhu như đao cắt. Nàng yêu cầu vô lý như vậy lại được đồng ý ? Điều này chứng minh cái gì? Thiên kim Tô gia còn kém hơn một cô gái thanh lâu sao?

Lý Duy Hiếu thấy nàng lão đảo muốn ngã, liền vội vàng tiến lên đỡ nàng, khăn trương đỡ nàng trở về phòng nằm xuống.

“Thế nào? Có phải là không thân thể không thoải mái hay không? Nơi nào không thoải mái?” Hân quan tâm hỏi.

Nàng thấp giọng nói: “Điều này sao có thể? Hoàng thượng làm sao có thể hạ đạo thánh chỉ này, làm sao Hoàng Thượng có thể tiếp nhận xuất thân thanh lâu của ta? Làm sao có thể?”

Lý Duy Hiếu khẽ vuốt gương mặt tái nhợt của nàng, hưng phấn nói: “Ta cũng không thể tin được! Mấy ngày nay, ta khăn cầu phụ hoàng, cầu khẩn mẫu hậu, lại nhờ cậy bốn hoàng huynh giúp một tay, nhưng kết quả cũng tương đối không lạc quan. Không ngờ rằng lúc ta cảm thấy tuyệt vọng, phụ hoàng đã hạ thánh chỉ. Phù Vân! Nàng là của ta, chúng ta có duyên phận làm vợ chồng, nếu không chuyện khó khăn như vậy làm sao có thể thành công? Nhất định là chúng ta có duyên định kiếp này.”

Nàng tự lẩm bẩm: “Duyên định kiếp này?”

“Xem! Thánh chỉ cũng đã hạ, nửa năm sau nàng chính là hoàng tử phi duy nhất của.” Hắn cười rực rỡ, trong mắt lóng lánh niềm vui sướng.

“Đừng quên, ngươi còn thiếu ta một điều kiện, nếu như ngươi làm không được, ta sẽ rời khỏi ngươi.” Tô Ngữ Nhu đưa mắt nhìn hắn, chậm rãi nói. Khi nàng nghe được tin tức từ hắn, nàng hi vọng hắn sẽ làm tất cả mọi việc là vì vị hôn thê Tô Ngữ Nhu của hắn, mà không phải là một thanh quan Phù Vân.

Cho dù lời của hắn nói khiến cho nàng lạc nhịp, nhưng cách hắn đối xử với Tô Ngữ Nhu tuyệt tình khiến nàng bị phẫn. Tại sao hắn không để ý một chút nào đến vị hôn thê của hắn? Tại sao?

“Nàng xem! Nếu ta cũng đã hoàn thành điều kiện thứ hai, Cái còn lại có thể là gì chứ? Nàng đã thuộc về ta, cả đời ta chỉ có mình nàng. Nói đi!”

Một tia hi vọng ở đáy lòng của nàng nảy mầm, nếu như hắn có thể để ý đến vị hôn thê của hắn một chút, hoặc là. . . . . Nàng chậm rãi nói: “Nói thế nào thì xuất thân của ta cũng chưa tốt, không thể sánh bằng vị hôn thê của ngươi.”

“Nàng ấy không phải nữa.” Lý Duy Hiếu nhướng mày, không hiểu vì sao vào lúc này giờ phút này nàng lại nhắc tới người đã không còn liên hệ đó.

“Nhưng người bên ngoài nói nhiều lắm!”

“Mặc kệ, ta không quan tâm.”

“Nhưng ta đề ý!”

“Vậy nàng muốn thế nào?” Hắn nhíu mày.

“Ta muốn ngươi chứng minh cho ta xem, ở trong lòng của ngươi nàng ta không có một chút địa vị nào.”

“Vốn là không có gì để chứng minh.”

Lòng của nàng nhộn nhạo, nhưng vẫn đè nén cảm giác đau lòng nói: “Nói miệng không bằng chứng, chỉ cần ngươi có thể xin thêm một đạo thánh chỉ, khiến nàng ta xuất gia làm ni, ta sẽ tin tưởng ngươi.”

Đột nhiên hắn nhảy dựng lên, không tin tưởng nàng, “Xuất gia làm ni?”

“Phải!” Nàng quả quyết, trong lòng lại lo lắng lo lắng bất an, “Ngươi làm được sao?”

“Ta. . . . .” Hắn không biết trả lời nàng thế nào.

“Chỉ cần nói một tiếng không làm được là tốt.” Tô Ngữ Nhu thật sự mong hắn sẽ từ chối ngay lập tức, chỉ cần hắn có thể suy nghĩ lại, chỉ cần hắn nói không làm được, nàng có thể nói lập tức cho hắn biết, nàng là vị hôn thê của hắn!

Chỉ cần hắn từ chối, giữa bọn họ vẫn có thể. . . . .

Lý Duy hiếu nghiêng răng nói, “Ta làm được.” Hắn không thể để cho Phù Vân rời khỏi hắn, cho dù biết rằng chuyện này sẽ tổn thương một cô gái, hắn cũng bất chấp. Kiếp này hắn chỉ có thể khiến cho tiểu thư Tô gia chịu thua thiệt, thiếu nàng ấy tất cả, hắn nguyện ý kiếp sau bồi thường.

Trong thoáng chốc tâm nàng như vỡ vụn.

Nàng biết rằng tất cả đều đã qua.

Khi hắn đồng ý, cho dù chuyện cuối cùng có hoàn thành hay không, nàng cũng phải rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Kiều Đùa Lang Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Mặt Tô Minh xanh mét, không dám tin rằng tin tức mình nghe là thật.

Ngũ hoàng tử từ hôn chưa được mấy ngày, vậy mà dám quyết định cưới cô gái lầu xanh về làm vợ!

Điều này ý là gì? Cô gái lầu xanh kia mạnh hơn Nhu nhi, cho nên Nhu nhi đáng phải chịu kết quả như thế này?

Tô Minh tức giận rất nhiều, giục ngựa chạy thẳng tới phủ Ngũ hoàng tử. Hắn quyết định muốn cùng Ngũ hoàng tử nói chuyện một chút, vì danh dự tiểu

muội, cho dù phé công danh, roi đầu, hấn cũng không tiếc!

Chạy nhanh tới cửa phủ Ngũ hoàng tử, hấn ghìm ngựa dừng lại, không kịp xuống ngựa đã cất giọng hô: “Tại hạ Tô Minh cầu kiến Ngũ hoàng tử, xin hãy thông báo dùm.”

“Ngũ hoàng huynh không có ở trong phủ.” Lý Mộng Cẩn mở miệng trả lời. Nàng nhìn thẳng đánh giá Tô Minh, lúc này thấy kỹ thuật cười ngực siêu phàm của hấn, nàng rất bội phục.

“Đa tạ công chúa.” Tô Minh ở trong cung làm vệ binh mấy năm, biết nàng là Tiểu công chúa. Đã biết Ngũ hoàng tử không có ở trong phủ, hấn thay đổi phương hướng, định đi tìm Tam hoàng tử trước để hỏi cho rõ ràng.

“Khoan ! Ngươi biết ta?” Công chúa vội vàng gọi hấn.

Tô Minh bắt đầu đi xuống ngựa hành lễ với nàng. “Bẩm công chúa, thuộc hạ từng là vệ binh trong cung.”

“Vệ binh ở trong cung!” Nàng cười cười, “Nếu là vệ binh , Bỏn công chúa ra lệnh cho ngươi phải bảo vệ ta.”

Tô Minh nhú mày hỏi: “Công chúa tự mình xuất cung?”

“Ừ.”

Hấn nghe vậy liền lo lắng, nghe nói Tiểu công chúa bình thường tính tình lỗ mãng, gây họa nhiều đến nỗi ngay cả sử quan cũng không ghi chép kịp.” Công chúa chỉ đi một mình?”

“Đúng, cho nên mới muốn ngươi bảo vệ an toàn của bỗn công chúa.”

“Thuộc hạ tuân lệnh.” Cho dù có chuyện qua trọng, cũng phải chờ hấn đem An công chúa dụ dỗ hỏi cung rồi hãy nói, nếu như công chúa xảy ra điều gì không may, hấn không gánh tội nổi.” Công chúa có muốn hỏi cung hay không?”

“Hỏi cung? Bỏn công chúa vất vả mới chuẩn êm thành công, muốn ta lập tức trở lại, mơ đi!”

“Vây. . . . . Xin hỏi công chúa muốn đi đâu?”

“Chưa quyết định!” Nàng ngẩng đầu, đôi mắt đen láy đảo qua đảo lại , “Lúc này ngươi giận đừng đừng tìm Ngũ hoàng huynh có chuyện gì? Nói cho ta nghe xem”

Tô Minh trầm mặc không đáp, không muốn nhiều chuyện.

“Nói đi, ngươi không nói ta rất tò mò .” Nàng rất có cảm tình với Tô Minh, nếu không thể hỏi rõ ràng, sẽ không thoái mái !

“Nếu công chúa chưa quyết định muốn đi nơi nào, thuộc hạ đề nghị công chúa nên đến phủ Tam hoàng tử.” Tô Minh tính toán trong lòng, như vậy chẳng những có thể đem Tiểu công chúa phiền toái ném trở về cho Tam hoàng tử, hấn cũng có thể thừa cơ hội thương thảo cùng Tam hoàng tử một phen.

*****

“Tham kiến Tam hoàng tử!” Tô Minh khom người hành lễ.

“Tam hoàng huynh!” Lý Mộng Cẩn hưng phấn bừng bừng từ phía sau hấn nhô đầu ra, chào hỏi huynh trưởng.

“Tiểu hoàng muội, tại sao muội lại ở chỗ này?” Tam hoàng tử không che giấu được vẻ mặt kinh ngạc. Tiểu nha đầu này không phải là bị mẫu hậu cấm cung sao? Làm sao có chuyện bỏ lệnh cấm nhanh như vậy?

“Tam hoàng huynh, trong cung buồn bức muốn chết, các ngươi lúc nào cũng náo nhiệt như vậy, lại để ta một mình ở trong cung đối mặt với những thứ sách vở chán ngắt kia, buồn bức trong người, thật là tàn nhẫn!” Nàng kéo ống tay áo Tam hoàng tử lăm bằm oán trách, đồng thời tranh thủ sự đồng tình, tránh khỏi việc vừa mới vừa chạy ra cung liền bị tóm về.

” Nha đầu ngươi chuyên gia gây phiền toái!” Tam hoàng tử gõ đầu của nàng, sau đó kéo nàng về phía mình cùng nhau đứng trước mặt Tô Minh, chuẩn bị tiếp nhận sự chất vấn của hấn. Khi thánh chỉ ban ra, hấn đã biết trước rằng người mà tới từ trước đến nay thương muội muội hơn mạng như Tô Minh không thể nào im hơi lặng tiếng.” Nói vậy ngươi đã biết tin tức.”

” Phải! Tô Minh không phục.”

“Đây là thánh chỉ.”

“Ngũ hoàng tử không nên làm tổn thương muội muội của ta như thế, năm năm chờ đợi, cuối cùng lại bị một cô gái lầu xanh đánh bật, muội muội ta làm sao chịu nổi chuyện này, về sau đối mặt mọi người như thế nào.” Tô Minh tức giận nói.

“Hoàng thượng đã phong lệnh muội làm công chúa để đền bù.”

Hắn cảm tức nhìn Tam hoàng tử, “Tam hoàng tử cho rằng Tô Minh chỉ cần như thế sao?”

“Chuyện này ta không thể làm gì được.” Từ trước đến nay Ngũ hoàng đệ chưa bao giờ kiên trì như thế, hẳn vì cô gái mến yêu mà cam tâm tình nguyện, làm huynh trưởng như ta có thể nói gì? Hắn chỉ có thể thành toàn cho Ngũ hoàng đệ, thật xin lỗi Tô gia.

“Tô Minh cáo lui!” Hắn tức giận xoay người rời đi.

Tam hoàng tử nhìn hắn rời đi, không khỏi thờ dài.

“Thì ra là hắn chính là ca ca của người suýt là Ngũ hoàng tẩu!”

“Chớ có nhiều chuyện!” Tam hoàng tử nghe Lý Mộng Cẩn cảm thán, mở miệng cảnh cáo nàng.

“Nếu không phải muội dẫn hắn đi, muội nghĩ hắn sẽ canh giữ trước cửa Ngũ hoàng huynh, chuẩn bị liều mạng cùng Ngũ hoàng huynh. Tam hoàng huynh, Phù Vân thật sự xinh đẹp như vậy sao? Xinh đẹp đến nỗi Ngũ hoàng huynh không tiếc bất cứ giá nào để giữ nàng lại?”

“Không phải là rất xinh đẹp thì có thể làm cho người khác vì nàng mà làm bất cứ chuyện gì, quan trọng là ... Yêu, hiểu chưa? Ngũ hoàng huynh của muội yêu nàng như mạng!”

“Yêu?” Nàng ngạc nhiên, từ nhỏ đến lớn bên cạnh Ngũ hoàng huynh luôn có một đám con gái vây quanh, ai cũng có dáng dấp xinh đẹp lại động lòng người, nhưng cũng không thấy huynh ấy động lòng. Rốt cuộc thì Ngũ hoàng huynh yêu cô gái như thế nào? Nàng thật sự rất, rất hiếu kỳ, nàng nhất định phải thừa cơ đi gặp nhân vật đặc biệt này, để sau khi hồi cung nàng còn có lời đề có thể nói.

*****

Nhân lúc Lý Duy Hiếu đi ra khỏi phủ, Lý Mộng Cẩn đợi hắn đi xa sau đó vội vàng chạy về phía người hầu hỏi thăm nơi đó, vừa tiến vào Trúc hiên, nàng thấy một cô gái mảnh mai đang nhíu mày ngắm hồ than thờ.

“Cô nương chính là Phù Vân?” Lý Mộng Cẩn kinh ngạc.

Tô Ngừ Nhu nghe tiếng ngẩng đầu nhìn về phía nàng, trong mắt có sự nghi hoặc. Tiểu cô nương này là ai?

“Ngươi biết không? Ngươi khiến cho ta có chút thất vọng!”

“Thất vọng?” Tô Ngừ Nhu không hiểu nàng đang nói cái gì.

“Ta còn tưởng rằng người Ngũ hoàng huynh thích phải là một người xuất chúng, nhưng ta nhìn hoài, cũng không nhìn ra ngươi có sự đặc biệt gì. Thành thật mà nói, so với đám hồng phấn tri kỷ trước kia của Ngũ hoàng huynh, ngươi không có gì nổi bật.”

“Ngươi là muội muội của hắn?”

“Ừ. Nói cho ta biết tại sao Ngũ hoàng huynh lại thích ngươi như vậy được không? Ta thật tò mò, cho tới bây giờ Ngũ hoàng huynh chưa vì bất kỳ cô gái nào mà làm chuyện như vậy, ngươi biết không? Hẳn vì ngươi mà mở miệng cầu xin! Trước đây muốn Ngũ hoàng huynh tâm ca khí ngạo cầu xin người khác, đơn giản là nằm mộng, nhưng huynh ấy vì ngươi một lần nữa đi cầu xin phụ hoàng cùng mẫu hậu, thậm chí ngay cả bốn hoàng huynh hắn cũng đi nhờ cậy.”

Tô Ngừ Nhu bị chấn động, tâm ca khí ngạo như hắn lại vì nàng đi cầu xin người khác sao? Điều này có nghĩa là gì? Chẳng lẽ hắn thật tâm đối với nàng?

“Điều ta không thể tin được chính là, vì hoàn thành điều kiện của ngươi mà huynh ấy quỳ suốt năm ngày ở bên ngoài thư phòng! Điều này thật là không tin được! Ngươi có thể dạy cho ta, nói cho ta biết làm thế nào mới có thể khiến cho nam nhân làm tất cả vì mình không?” Trong mắt của nàng nhanh chóng hiện ra sự chân thành cùng khẩn cầu.

Quỳ suốt năm ngày? Tô Ngừ Nhu cảm thấy đau lòng, cho tới bây giờ nàng cũng không biết Lý Duy Hiếu làm được như thế nào, chỉ biết là sau khi hắn biến mất mấy ngày sẽ truyền đến tin lành, thì ra là. . . . . Hắn cầu xin như vậy.

“Có được hay không? Ngươi dạy ta đi!”

“Ngươi có người trong lòng sao?” Nhìn khuôn mặt dễ thương của Tiểu công chúa, Tô Ngừ Nhu hâm mộ vì nàng vô ưu vô lo.

“Ta. . . . . Ta cũng không biết có tính hay không, hai ngày trước ta đụng phải một người tên là Tô Minh, hắn rất đẹp trai! Hẳn vì muội muội của hắn không để ý chết sống, không để ý quan vị chạy đến tìm Ngũ hoàng huynh tính sổ, đáng vẻ đó làm người ta cảm thấy tìm đập rất nhanh!”

“Ngươi thích hắn?” Tô Ngừ Nhu hết sức kinh ngạc. Người tiểu công chúa yêu lại là đại ca của mình.

“Cũng không biết có phải là thích hay không nữa, chẳng qua là rất cảm động. Đúng rồi, chúng ta thương lượng có được hay không, ngươi có thể làm cho Tô đại ca không tức giận nữa, cũng không cần nữa tổn thương Tô cô nương được không, ta cảm thấy Tô cô nương thật đáng thương, đợi Ngũ hoàng huynh năm năm, lại có kết quả như thế, thật đáng buồn. . . . . Uy, ngươi đừng khóc nữa! Ta không có mắng ngươi, chẳng qua là. . . . . Chẳng qua là. .

. . . .” Lý Mộng Căn luống cuống trán an nàng.

“Ta không có chuyện gì.” Tô Ngừ Nhu lau đi nước mắt không nhin đang được chảy xuống.

“Ngũ hoàng huynh thật sự rất thích ngươi, ngươi không nên thử nghiệm huynh ấy nữa được không? Ta thề thật sự là lần đầu tiên huynh ấy đối xử tốt với nữ nhân như vậy, ta còn tưởng rằng cả đời huynh ấy cũng sẽ không động chân tình, không nghĩ rằng huynh ấy sẽ thua trên tay ngươi. Cho tới bây giờ Ngũ hoàng huynh cũng không đối xử với bất kỳ người nào như vậy, ngươi phải tin tưởng huynh ấy!”

”Làm sao ta có thể tin tưởng hắn? ! Hắn phong lưu như vậy, hồng phần tri kỷ khắp thiên hạ, phu quân như vậy ta không cần!” Tô Ngừ Nhu tức giận nói.

“Ngũ hoàng huynh rất phong lưu, nhưng từ khi ngươi xuất hiện đến bây giờ, hắn đều an phận thủ thường ở bên cạnh ngươi, không dám nhìn cô gái khác một cái. Ngũ hoàng huynh đối với ngươi thật tâm chân ý , cả đời này có thể huynh ấy chỉ yêu mình ngươi, ngươi đừng bỏ lỡ.”

“Phải không?” Lời của Tiểu công chúa khiến cho nàng rối loạn.

“Ngũ hoàng huynh từng nói qua trong lòng ngươi có người khác, có người nào đó có thể mạnh đến nỗi vượt qua cả Ngũ hoàng huynh chứ? Luận văn thao vũ lược, cái gì Ngũ hoàng huynh cũng không kém, huống chi người trong lòng ngươi, có thể đối xử với ngươi tốt hơn Ngũ hoàng huynh sao?”

Tô Ngừ Nhu im lặng không đáp. Nàng không biết mình nên làm như thế nào mới phải. . . . .

*****

Hoàng cung

Lý Duy Hiếu quỳ gối trước mặt hoàng thượng cùng hoàng hậu, nắm rõ yêu cầu của Phù Vân . Hắn trái lo phải nghĩ, nhưng bây giờ đành chịu, không thể làm gì khác hơn là nói thật, kính xin song thân đồng ý lần nữa.

“Hò nháo! Ngươi thật đáng chết!” Hoàng thượng giận không kềm chế được trừng mắt nhìn Ngũ hoàng tử. Mấy ngày nay hắn điên cuồng còn chưa đủ sao? Lại còn dám nói lên loại yêu cầu này! Lần này cho dù như thế nào hắn cũng không đồng ý!

“Phụ hoàng ——”

“Chuyện này không cần nhắc lại, trăm tuyệt đối không đồng ý!” Hoàng thượng hầm hầm phẩy tay áo bỏ đi.

“Mẫu hậu. . . . .” Lý Duy Hiếu thấy thế chỉ có thể chuyển sang cầu xin hoàng hậu.

Hoàng hậu hiếm khi nghiêm nghị đưa mắt nhìn hắn nói: “Chuyện này không cần nhắc lại, tiểu thư Tô gia có tội gì, đến mức phải xuống tóc làm ni cô? Huống chi vì thanh lâu cô gái kia, ngươi đã làm tổn thương nàng như thế, sao có thể yêu cầu như vậy nữa?”

“Mẫu hậu, nhi thần biết được đời này thua thiệt nàng quá nhiều, nhưng là vì phù vân, ta chỉ hảo ——”

“Im miệng! Lúc trước chuyện quá khứ coi như xong, còn chuyện này, đừng nói cha ngươi không đồng ý, chính ta cũng tuyệt đối không đồng ý!” Nói xong, hoàng hậu cũng không quay đầu lại rồi đi, để hắn ở lại một mình chán nản quỳ gối tại chỗ.

*****

Lúc đêm khuya, Lý Duy Hiếu say khướt xông vào Trúc hiên.

“Phù Vân! Phù Vân ——”

Tô Ngừ Nhu cùng nha hoàn nghe tiếng bước ra trong phòng, thấy hắn lao đảo lắc lư , ngay cả cũng đứng cũng không vững.

Tô Ngừ Nhu lạnh lùng nhìn hắn, “Ngũ hoàng tử, ngươi say, ta sẽ để cho nha hoàn đưa ngươi trở về phòng nghỉ ngơi.”

Lý Duy Hiếu bị khẩu khí lạnh lùng của nàng chấn động lao đảo lui về phía sau, không dám tin hỏi: “Nàng vô tình như thế sao?”

“Nếu ngươi không hoàn thành điều kiện của ta thì nên biết sẽ có kết quả như vậy, xin thứ cho ta không tiếp được.” Nàng bước nhanh về phòng, không để ý tới việc sau lưng vang lên tiếng rống giận cùng đập bệ đồ đạc.

Nàng bảo nha hoàn đi chăm lo cho hắn, ngồi một mình ở trên giường roi lệ. Tất cả đã không còn cách nào để cứu vãn, khi hắn quyết định đối xử với Tô Ngừ Nhu như thế, nàng còn có thể nói gì đây?

Cho dù hắn đối với hóa thân Phù Vân của nàng tình thâm ý nặng như thế, nhưng cũng chỉ là hiện tại, ngày sau nếu hắn gặp gỡ một cô gái làm cho động tâm, nàng nên làm thế nào cho phải?

*****

Hoàng thượng mặt chỉ truyền Phù Vân vào cung yết kiến.

Hoàng thượng cùng hoàng hậu ngồi ở trên đại điện, cẩn thận quan sát cô gái làm Ngũ hoàng tử liễu lĩnh, làm cho hoàng gia long trời lở đất.

Nàng bình tĩnh xuống thỉnh an: “Dân nữ ra mắt hoàng thượng, vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.”

“Bình thân.”

“Dân nữ không dám.”

“Vì sao không dám?”

“Dân nữ biết hoàng thượng vì sao triệu kiến dân nữ, cho nên không dám.”

Hoàng thượng hừ lạnh một tiếng, “Bây giờ nói không dám, làm thời điểm cũng không cảm giác được ngượng có nửa phần không dám.”

“Dân nữ nguyện ý nhận tội.”

“Ngẩng đầu lên!”

“Dân nữ tuân chỉ.” Nàng chậm rãi ngẩng đầu lên, không sợ hãi ngênh cặp mắt sắc bén của hoàng thượng.

Hoàng thượng nhìn cô nương yếu đuối nhu nhược trước mắt, không hiểu vì sao nàng lại không sợ, dám khiêu chiến uy nghiêm hoàng gia lần nữa.” Ngũ hoàng nhi của Trầm bàn về nhân cách, bàn về tướng mạo, mọi thứ không thua người khác, trẫm không hiểu vì sao ngươi luôn làm khó dễ như vậy hửn?”

“Dân nữ chẳng qua là cảm thấy thân phận Ngũ hoàng tử vô cùng cao quý, không cùng cô gái thanh lâu xứng đôi .”

“Trẫm đã hạ chi gả.”

” Trước đó Ngũ hoàng tử đã đáp ứng dân nữ, nếu làm xong ba điều kiện, dân nữ mới nguyện ý cưới.” Ánh mắt nàng thản nhiên, không hề sợ mặt rồng.

Hoàng thượng hơi sùng sò. Cặp mắt này. . . . . Rất quen thuộc! Suy nghĩ của hửn thoáng chốc trở về mười bốn năm trước, cặp mắt này cực kỳ giống Tô gia nha đầu dễ thương đáng yêu năm đó, chẳng qua là khi ánh mắt lém lỉnh năm đó đã biến thành quật cường và kiên trì.

Sẽ là cô bé đó sao?

Hoàng thượng quyết định tìm hiểu, thậm chí bảo hoàng hậu tạm thời lui ra, hửn thử dò xét hỏi: “Ngươi là nha đầu Tô gia phải không?”

Thân phận bị nhìn thấu khiến Tô Ngữ Nhu sùng sốt, vội vàng phủ nhận: “Hoàng thượng, ngươi hiểu lầm, dân nữ không phải là. . . . . Không phải là thiên kim Tô gia .”

Nàng phản ứng rất nhỏ không thoát khỏi ánh mắt hoàng thượng, hửn vuốt cằm râu chậm rãi nói: “Là ngươi không sai. Nha đầu, tội khi quân ngươi không kham nổi đâu!”

“Dân nữ. . . . .”

“Hãy bình thân!” Hoàng thượng tự mình đỡ nàng đang lệ rơi đầy mặt dẫy, “Là trẫm không tốt, mới có thể khiến cho ngươi chịu khổ.”

“Hoàng thượng. . . . .” Tô Ngữ Nhu nghẹn ngào , không biết nên nói cái gì cho phải. Thân phận bị đoán được, nàng chết không có gì đáng tiếc, chỉ là sợ liên lụy người nhà.

“Trẫm hiểu tại sao ngươi lại làm như vậy, là do nhi tử phong lưu của trẫm khiến ngươi chịu ủy khuất. Chẳng qua là trẫm không hiểu, tại sao ngươi lại biến thành Phù Vân?”

Tô Ngữ Nhu chậm rãi kể ra tất cả, bao gồm cả chuyện Lý Duy Hiếu mượn rượu say vào trong phòng nàng, không giấu giếm.

Hoàng thượng suy nghĩ một lát mới nói: ” Mặc dù Hiếu nhi phong lưu, nhưng đối với ngươi vẫn nghiêm túc. Ngươi không thể cho hửn một cơ hội, tin tưởng hửn một lần nữa sao?”

Nàng nhẹ nhàng lắc đầu, “Hoàng thượng, xin người hãy ra thánh chỉ để cho dân nữ xuống tóc làm ni cô đi!

*****

“Phù Vân, nàng xem! Ta đã hoàn thành điều kiện thứ ba, rốt cục chúng ta có thể ở bên nhau đến già !” Lý Duy Hiếu cảm thấy hưng phấn không lời nào có thể nói được.

Tô Ngữ Nhu nhìn thánh chỉ, đau lòng hỏi: “Vui về sao?”

“Vui về! Dĩ nhiên là ta vui về! Phù Vân, ta đây cả đời chưa từng đối xử với bất kỳ một cô gái nào như thế, ta làm tất cả đều là vì nàng, chỉ vì nàng”

“Đáng giá không?”

“Đáng giá! Tất cả đều là đáng giá.”

“Ta hỏi ngươi, trong lòng ngươi có một chút thương tiếc Tô gia tiểu thư, có vì nàng ấy mà cảm thấy không đáng giá hay không?” Thánh chỉ này là do nàng cầu xin, khi thánh chỉ tới, cũng chính là lúc nàng rời đi. Chẳng qua là tất cả khó khăn trong lòng nàng phải bỏ không cam lòng, chẳng lẽ năm năm chờ đợi chỉ có thể đổi được kết quả như thế sao?

Hắn bạc tình như thế, ngoan tâm như thế sao?

Lý Duy Hiếu muốn nói có, nhưng không có dũng khí nói ra khỏi miệng, hắn không muốn nàng hiểu lầm, hắn muốn nàng biết, trong lòng của hắn chỉ có một mình nàng.

“Đã thành quá khứ.” Hắn nói ra lời trái lương tâm.

“Không có chút cắn rứt?”

“Không có.”

Nghe hắn nói kiên định, trái tim băng giá của nàng cũng chết. Lão đảo muốn ngã thân thể cũng nữa không chịu được sự thật tàn khốc mà lâm vào hôn mê, nàng biết, đây là lần cuối cùng nằm ở trong ngực hắn.

Không biết qua bao lâu, Tô Ngữ Nhu tỉnh lại, đối diện với khuôn mặt lo âu của hắn.

Thấy nàng mở mắt, Lý Duy Hiếu thở phào nhẹ nhõm. “Nàng đã tỉnh! Đầu còn choáng không?”

“Hoàn hảo.”

“Có đói bụng không?” Hắn ân cần khiến cho nàng thấy đau đớn, tình ý của hắn tựa như một tấm lưới vây nàng thật chặt, khiến cho nàng không có cách nào hô hấp cũng không có cách nào nhúc nhích.

“Ta muốn uống cháo gà nhân sâm ngươi tự tay vì ta mà nấu, được không?”

Nghe nàng yêu cầu dịu dàng như thế, Lý Duy Hiếu liền vội vàng gạt đầu, chạy đi nấu canh vì giai nhân. Chẳng qua là hắn không ngờ rằng khi hắn cháo gà đã nấu tốt trở về, thì chỉ thấy cánh người đi – nhà trống.

Chén cháo gà trở thành hắn tức giận ở dưới vật hy sinh. Sau khi hắn tìm khắp nơi không thấy giai nhân,

Hắn không tin, hắn không tin nàng sẽ biến mất như vậy.

Cho dù là lật cả kinh thành, hắn cũng sẽ tìm ra nàng.

Ngày đêm đó, cửa thành đóng chặt, không... cho phép bất luận kẻ nào tùy ý ra vào.

*****

“Xuất gia vì nữ?” Tô Minh nhận thánh chỉ, giận dữ.

Ngũ hoàng tử khinh người quá đáng!

Giải trừ hôn sự không sao.

Cưới cô gái thanh lâu hắn cũng chịu đựng.

Nhưng tại sao hắn muốn Nhu nhi xuất gia? !

Tô Minh chạy như điên tới phủ đệ Ngũ hoàng tử, không để ý thị vệ ngăn cản mạnh mẽ xông vào, hắn không để ý sẽ có hậu quả gì, hắn muốn thay mọi người lấy lại công đạo!

Lý Duy Hiếu đang muốn đi ra cửa tìm kiếm tung tích Tô Ngữ Nhu, lại ngoài ý muốn bắt gặp Tô Minh cầm đao cùng thị vệ đánh nhau.

“Dừng tay! Tô Minh ngươi thật to gan, dám phạm thượng, biết rõ có phạm!” Người này là tình nhân cũ của Phù Vân, hắn đã sớm nhìn hắn không thuận mắt, huống chi bây giờ Phù Vân tung tích không rõ, hắn không có thời gian cùng hắn dây dưa.

”Hôm nay Tô mỗ tới đây đã không xem sinh tử ra gì.”

Lý Duy Hiếu tức giận, “Ngươi có ý tìm đến phiền toái sao?”

“Ta muốn Ngũ hoàng tử cho muội muội ta công đạo!”

“Muội muội ngươi?”

Tô Minh hừ lạnh một tiếng, “Ngũ hoàng tử quả nhiên hay quên chuyện, muội muội ta chính là người từng là thê tử của Ngũ hoàng tử, hôm nay còn bị hạ chi cường chế xuất gia làm ni! Tô mỗ cho dù phải bỏ mạng, cũng muốn Ngũ hoàng tử cho muội muội ta công đạo, nàng có tội gì, vì sao nhất định phải chịu kết quả như thế?”

“Thì ra ngươi là. . . . .” Lý Duy Hiếu hiểu thân phận Tô Minh, cũng hiểu rõ hẳn vì sao gây ra chuyện này.

“Kính xin Ngũ hoàng tử cho thuộc hạ công đạo.”

“Nếu không có, ngươi sẽ làm thế nào?”

“Tô Minh không mặt mũi nào gặp Nhị lão trong nhà, hôm nay cho dù phải chết chết, cũng tuyệt không để cho muội muội xuất gia làm ni!” Tô Minh nâng đao trong tay, bọn thị vệ nhất thời đề cao cảnh giác, bao bọc vây quanh Ngũ hoàng tử.

“Dừng tay!” Tam hoàng tử vội vã chạy tới thấy tình huống nguy cấp, lớn tiếng kêu gọi.”Tô Minh! Không thể làm việc lỗ mǎng, nếu phạm thượng, tru di cửu tộc!”

Tô Minh cố nén phẫn nộ trong lòng, bỏ lưỡi dao sắc bén trong tay xuống, thần sắc hẩn thần thờ nhìn Tam hoàng tử, móc ra lệnh phù trong ngực ném trên mặt đất.”Tô Minh hôm nay từ quan rồi đi, chuyện trong triều cùng Tô Minh không còn liên hệ. Cáo tử!”

Nhìn Tô Minh rời đi, hai huynh đệ như có điều suy nghĩ, thật lâu không nói một câu.

*****

Tô Minh nản lòng thoái chí trở về phủ, lại ngoài ý muốn ở trước cửa nghe một tiếng êm ái .

“Đại ca.”

Hắn vui mừng nhìn muội muội mất tích gần hai tháng, không nhìn được ôm nàng thật chặt, mới song song đi vào trong phủ.

“Đại ca, Nhu nhi để cho huynh lo lắng, thật xin lỗi.” Tô Ngữ Nhu áy náy.

“Là đại ca vô dụng, để cho muội chịu khổ. Nhưng không sao, đại ca đã từ quan, chúng ta ẩn cư nơi c rừng núi, không cần đề ý tới hoàng gia. Đại ca tuyệt đối không cho cái tên phụ lòng đỏ đã thương muội nửa phần, đại ca liều mạng cũng không cho!”

Nàng chậm rãi nói: “Đại ca, tất cả đều là kế hoạch của muội, muội chính là Phù Vân.”

Tô Minh nghe vậy nhất thời á khẩu.

Cô gái thanh lâu đó là do Nhu nhi giả trang ? Trời ơi! Là nàng đem mình ép đến đường cùng sao? Hắn không thể tin được nhìn muội muội của mình, không hiểu tại sao nàng làm như vậy.

“Tại sao? Nếu như bây giờ hắn thương muội như mạng, vì sao muội lại muốn ép mình đi lên đường cùng, vì sao không thừa cơ đem mình biến thành chính thê, tại sao?”

“Bởi vì muội sợ, rất sợ. Nếu như ta thật lòng yêu hắn, mà hắn lại khôi phục bản tính, làm sao muội chịu nổi? Đại ca, muội không dám đánh cược, muội thật sự không dám đánh cược. . . . . Hôm nay hắn chịu vì cô gái thanh lâu làm ra chuyện như vậy, ai dám bảo đảm tương lai hắn sẽ không lại vì một nữ nhân khác như si như cuồng? Đại ca, muội không chịu nổi việc hắn thay lòng, không chịu nổi việc có một ngày hắn sẽ bỏ muộinếu như bỏ giày cũ!” Nàng kích động, nhất thời nước mắt rơi như mưa.

“Muội muội ngốc!” Tô Minh thật không biết nên nói như thế nào.

“Là rất ngốc, nhưng ít nhất muội thay mình cầu xin sự thanh tỉnh.” Nàng lau nước mắt, lộ ra một nụ cười thê lương .

“Muội thật sự muốn xuất gia làm ni? !”

“Đây là tâm nguyện cuối cùng của muội, muội hi vọng đem thời gian còn lại để cầu phúc cho cha mẹ cùng ca ca, xin ca ca thành toàn.”

“Nhu nhi, ngươi có biết rằng làm như vậy sẽ làm chúng ta đau lòng không?”

“Đại ca, ngày muội còn sống trên đời này không nhiều lắm, cũng không muốn cưỡng cầu nữa. Chỉ có chuyện này, xin đại ca thành toàn.”

Nhìn thấy trong mắt nàng sự kiên quyết, Tô Minh biết rằng tất cả đã được định sẵn. Hắn đau lòng vì muội muội nhưng bất lực, không thể làm gì.

Chương 9

Tô Ngừ Nhu rời khỏi phủ Ngủ hoàng tử đã được ba ngày.

Trong ba ngày này, bên trong thành quan binh phụng mệnh ngày đêm truy tìm, làm cho dân chúng bàng hoàng, quan binh cũng không khá hơn, trong lòng mọi người run sợ, sợ rằng khi nóng giận Ngủ hoàng tử sẽ chém tất cả bọn họ.

Tam hoàng tử biết được chuyện này, đã từng đi khuyên nhưng tiếc rằng Lý Duy Hiếu không tin được chuyện người yêu đã mất tích, muốn tiếp tục lục soát. Tam hoàng tử biết đệ đệ lo lắng và tương tư đến mức đánh mất lý trí, cũng đành phải mặc kệ hắn.

Không ngờ rằng hai ngày sau, Lý Duy Hiếu lại hạ lệnh cho quan binh lục soát từng hộ dân trong thành. Bởi vì hắn đã quấy rối đến dân chúng, Tam hoàng tử chỉ đành phải bẩm rõ cho thái tử, cũng triệu tập các hoàng tử còn lại khuyên can hắn lần nữa.

“Ngủ hoàng đệ, không thể làm vậy như thế.” Thái tử mở đầu.

“Hoàng huynh, ta có thể xác định rằng Phù Vân vẫn còn đang trong kinh thành. Chỉ cần lục soát, sẽ có thể tìm được tung tích của nàng.” Năm ngày nay Lý Duy Hiếu điều tra nghe ngóng cả ngày lẫn đêm, cả người mệt mỏi, cặp mắt cũng hiện đầy tia máu.

“Cho dù Phù Vân cô nương còn đang ở trong thành, người cũng không thể làm phiền người dân như thế! Ngủ hoàng đệ chẳng lẽ đệ không hiểu được rằng làm như thế pháp sẽ khiến cho người người oán trách sao? Huống chi. . . . Năm ngày qua, đệ cũng nên tỉnh lại đi.”

“Cho dù làm phiền dân đệ cũng muốn làm!” Bỗng nhiên Lý Duy Hiếu điên cuồng hét lên. Hắn không cam lòng! Tại sao Phù Vân có thể biến mất vô ảnh vô tung như thế được? Hắn đã hoàn thành ba điều kiện rồi, không phải sao?

“Cần rồi!”

“Đại hoàng huynh, xin huynh hãy đồng ý.”

“Chuyện này ta không thể nào đồng ý, Ngủ hoàng đệ, đệ nên tỉnh lại đi.”

“Đệ nhất định phải tìm được nàng! Đệ nhất định làm được!” Lý Duy Hiếu lại điên cuồng hét lên một lần nữa, làm bốn hoàng tử còn lại lắc đầu ngán ngẩm. Từ trước đến nay một người coi trọng hình tượng giữ hòa khí như hắn, cũng sẽ có lúc không khống chế được sao? Chữ tình hại người rất nặng!

“Tìm được nàng thì sẽ như thế nào?” Thái tử tương đối đồng tình hắn, yêu người không nhận được sự hồi báo, cho dù si tình hơn nữa cũng vậy thôi!” Từ trước đến nay Ngủ hoàng đệ ở trên tình trường hô phong hoán vũ, hôm nay lại vì một cô gái không thương người làm cho chật vật như vậy, đáng giá không? Nếu nàng chưa từng thật lòng, đệ cần gì phải tìm nàng? Cho dù tìm được, cũng chỉ là hành hạ tim của mình lần nữa thôi.”

“Nàng sẽ bị đệ cảm động, nhất định nàng sẽ bị đệ cảm động, một ngày nào đó nàng sẽ bị đệ cảm động!” Lời của Thái tử đâm thật sâu vào tâm Lý Duy Hiếu, chẳng qua là hắn không muốn thừa nhận mà thôi. Hắn chỉ muốn chìm đắm trong ảo tưởng của mình, mà không nguyện ý đi đối mặt với thực tế tàn nhẫn.

Tứ hoàng tử cũng mở miệng khuyên nhủ: “Đệ nàng đi thôi! Nếu nàng thật lòng muốn ở lại, sẽ không len lén rời đi; nếu nàng thật lòng muốn trở lại, năm ngày qua cũng sẽ không im ắng như vậy.”

“Đệ nàng đi?” Ánh mắt của hắn nhìn các huynh trưởng.

“Phải! Đối với đệ và nàng như vậy là tốt nhất.

Yên lặng chốc lát, hắn lại la điên cuồng lần nữa: “Đệ không làm được, đệ không làm được! Đệ cũng không chịu được việc không thấy nàng, cho dù nàng không thương đệ, cho dù nàng không muốn ở lại bên cạnh đệ, cho dù phải xuống hoàng tuyền, đệ cũng phải tìm được nàng!”

“Ngủ hoàng đệ, mọi việc không thể cưỡng cầu!” Tam Hoàng tử không nhịn được dùng sức lay động hai vai của hắn, thấy hắn như thế, làm ca ca như bọn họ cũng không vui nổi.

“Đệ nhất định phải cưỡng cầu, không cưỡng cầu là không thể. . . . Đệ chỉ còn dư ba tháng, đệ không thể để mặc cho nàng rời đi như vậy. . . . Đệ không thể, đệ không thể!” Lý Duy Hiếu giống như nói điên tự lẩm bẩm, rống lớn. Thời gian Phù Vân còn ở trên đời này không nhiều, sao hắn có thể để nàng lặng lẽ đi xa như vậy, đến nơi hắn không biết tự mình đối mặt với cái chết?

“Cái gì mà còn lại chưa tới ba tháng? Ngủ hoàng đệ có ý gì?” Nhị hoàng tử đặt ra nghi vấn.

” Thân thể Phù Vân không tốt, nhiều nhất chỉ có thể chống đỡ được thêm hơn hai tháng. Hoàng huynh, đệ không thể tự suy đoán sinh tử của nàng, rồi phải sống cuộc sống của mình, đệ muốn những ngày cuối cùng trên đời này của nàng phải hạnh phúc vui vẻ, cho dù nàng muốn cái gì, cho dù hy sinh tánh mạng đệ cũng sẽ vì nàng làm được.” Lý Duy Hiếu nói ra sự đau khổ của mình. Hắn yêu người không thương hắn, hắn thậm chí cũng không đủ thời gian để giành được trái tim giai nhân.

Bốn hoàng tử ngây ngẩn cả người, không ngờ rằng chuyện này còn có nội tình.

“Có từng đi tìm danh y chưa?” Tam hoàng tử lập tức hỏi trọng điểm.

” Tất cả ngự y trong cung đã tới, kết luận giống nhau.”

“Nếu là như thế, hoàng huynh sẽ giúp người giúp một tay, Ra lệnh cho Đường Văn Bằng dò xét cho đệ, nhưng đệ không được tự mình đi.” Thái tử bảo Nhị hoàng tử đi làm chuyện này. Đường Văn Bằng chính là con của Đường Cung Gia, thời gian qua vẫn phụ trách thu góp tình báo cho triều đình.

Lý Duy Hiếu cảm kích khôn cùng nói: “Đa tạ hoàng huynh thành toàn.”

*****

Sau khi Đường Văn Bằng nhận lệnh của thái tử, nhanh chóng dò xét tất cả, sau khi tổng hợp nhiều đầu mối, biết được thân phận của Phù Vân chính là Tô Ngừ Nhu.

Hắn vào cung báo cáo thì vừa đúng lúc Hoàng Thượng đang thương lượng chuyện quốc gia cùng bốn hoàng tử, hắn hành lễ xong lập tức bẩm tấu: “Phụng khẩu dụ thái tử tuần tra tung tích Phù Vân, hôm nay đã có tin tức ——”

Hoàng thượng nghe vậy mặt rồng giận dữ, quát lên: “Ai cho phép người tuần tra tung tích của nàng?”

“Là nhi thần.” Thái tử không hiểu khom người trả lời.

“Không phải truy xét tung tích của nàng nữa!”

Tam hoàng tử nghe vậy liền vội vàng tiến lên bẩm báo: “Phụ hoàng, Ngũ hoàng đệ vì Phù Vân ——”

“Hoang đường! Phù Vân đã làm hại Hiếu nhi như thế, những người làm huynh trưởng như các người không biết khuyên giải, chẳng lẽ còn giúp vui lấp hấn nữa hay sao? Tất cả lui ra cho trẫm!” Hoàng thượng chỉ bốn vị hoàng tử mắng.

Đội các hoàng tử lui ra, Hoàng thượng nhìn Đường Văn Bằng thở dài nói: “Đã tuần tra, nói vậy người đã biết nàng là nha đầu Tô gia .”

Đường Văn Bằng sững sốt một chút, không hiểu vì sao Hoàng thượng biết rõ nội tình cũng không báo cho Ngũ hoàng tử.

“Trẫm then với nha đầu Tô gia, mà nàng đối với Ngũ hoàng tử lại nản lòng thoái chí. . . . . Yêu cầu duy nhất của nàng là không quấy nhiễu cuộc sống thanh tịnh của nàng, người nên hiểu khổ tâm của trẫm.”

“Thuộc hạ hiểu.” Đường Văn Bằng cáo lui ngay sau đó, rồi đi Hoàng Thành cũng bằng tốc độ nhanh nhất, tránh né các hoàng tử.

Hành tung của Phù Vân trở thành một bí mật lần nữa.

*****

Lý Mộng Cẩn uất ức ra khỏi phủ Ngũ hoàng tử. Nàng nghe nói Ngũ hoàng huynh vì việc Phù Vân rồi đi mà đại loạn, không ngủ không nghỉ, nàng sợ thân thể Ngũ hoàng huynh không chịu được, cố tình chạy ra ngoài xem tình huống, kết quả lại phát hiện vì không tìm được tung tích Phù Vân, Ngũ hoàng huynh bắt đầu mượn rượu giải sầu, thấy bộ dáng này của hắn, nàng không biết nên nói gì.

Mới mười ngày ngắn ngủn , vốn là mỹ nam tử khí vũ bất phạm nhưng lại trở nên thâm trầm đến nước này, thật sự là. . . . . Ai!

Phụ hoàng hạ lệnh không cho phép bất luận kẻ nào truy xét tung tích Phù Vân, mà miệng những hoàng huynh khác lại kín như bưng, không để cho Ngũ hoàng huynh biết chuyện này, sợ hắn lại làm ra chuyện gì điên rồ. Ai! Không nghĩ rằng một người luôn luôn coi các cô gái không ra gì như Ngũ hoàng huynh, một khi động tình lại như vậy.

Nghe tới đây nàng lại nghĩ tới Tô Minh, trong lòng cũng cảm thấy áy náy. Không ngờ rằng Ngũ hoàng huynh lại bắt Tô cô nương cắt tóc làm ni, khiến cho Tô đại ca suýt chút nữa ám sát Ngũ hoàng huynh, gây ra đại họa, cuối cùng từ quan rồi đi. Có lẽ lúc này Tô đại ca hận Ngũ hoàng huynh , nói không chừng. . . . . Ngay cả thành viên hoàng thất như nàng cũng hận.

Nàng bắt tri bắt giác đi tới phủ đệ Tô gia ở kinh thành, đứng ở trước cửa tiến cũng không được, rồi đi cũng không được. Không ngờ rằng lần đầu lạc nhịp của nàng không có kết quả, Tô Minh sẽ hiểu được từng có một công chúa vì hắn lạc nhịp, vì hắn mà đau lòng sao? Cho dù hiểu được, ai có thể đối mặt được với một thành viên hoàng tộc hãm hại người nhà chứ?

Không biết là duyên phận chưa hết, hay là do ông trời thương, Tô Minh vừa bước ra đại môn, lại đứng gặp được nàng.

“Thảo dân ra mắt công chúa.”

Nhìn hần đoạn chánh hành lễ, xa lánh, Lý Mộng Cẩn cảm thấy đau lòng.”Không cần đa lễ.”

“Xin hỏi tại sao công chúa lại đến đây?”

“Tô đại ca còn đang giận ta vì chuyện Ngũ hoàng huynh sao?” Ngũ hoàng huynh tuyệt tình như thế, đường sống cũng không để lại cho Tô gia tiểu thư, cục diện như thế làm nằng hồ thẹn với người Tô gia, lại càng không dám đối mặt với Tô Minh.

“Thánh ý như thế, dân chúng bình thường nào có tư cách tức giận?” Tô Minh thờ dài một tiếng. Khi biết người khôi xướng hần là tự muội muội thì cho dù lửa giận lớn hơn nữa cũng đã tiêu mất.

Lý Mộng Cẩn bình thường nghịch ngợm, tính tình cũng là thiện lương đơn giản, nằng thấy Tô Minh than thở, không nhịn được nói: “Tô đại ca, nếu Tô cô nương không muốn, ta có thể đi cầu xin phụ hoàng thu hồi mệnh lệnh đã ban ra.”

Tô Minh kinh ngạc nhìn Tiểu công chúa từ trước đến nay được gọi là Hồn Thế Đại Ma Vương, thấy nằng vì Tô gia tôn thương mà bất bình, hần cảm động hết sức.”Công chúa, có muốn vào phủ uống chén trà hay không?”

Lý Cộg Cẩn không thể tin được trọn to hai mắt, “Ta. . . . . Có thể không?”

“Có gì không thể? Công chúa xin mời.”

*****

Đây là lúc hạnh phúc nhất vui về từ lúc chào đời tới nay của Lý Mộng Cẩn.

Nằng vui về khi Tô Minh nằng yêu mời nằng vào phủ, bởi nằng thường thức cảnh đẹp trong hoa viên, lại còn ở trong đình viện cùng nằng nói chuyện, khiến nằng vui không dứt.

Đang lúc hai người nói chuyện vui về, chợt thấy một nha hoàn thờ hồn hần chạy như bay đến.

Tô Minh vừa thấy nha hoàn kia, sắc mặt liền trầm xuống, hần bay như gió, dừng ở trước mặt nằng, “Chuyện gì xảy ra?”

“Tiểu thư. . . . . Tiểu thư nằng phát bệnh .”

Tô Minh nghe vậy sắc mặt đại biến, lập tức chân chạy như điên.

Đi theo phía sau hần, Lý Mộng Cẩn nghe được nha hoàn nói tiểu thư phát bệnh, cảm thấy tò mò. Tiểu thư kia là ai? Là Ngũ hoàng tẩu vô duyên của nằng sao? Nằng có bệnh gì? Nằng theo đuôi Tô Minh muốn tìm tòi, giải đáp nghi ngờ trong lòng mình .

“Nhu nhi!” Tô Minh thường ngày chừng chặc, hoảng sợ chạy vào khuê phòng Tô Ngữ Nhu. Thấy nằng suy yếu nằm ở trên giường, khuôn mặt xinh đẹp trắng bệch, hần lòng như đao cắt.

“Đại ca. . . . .” Tô Ngữ Nhu cười yếu ớt, “Nhu nhi. . . . . Nhu nhi có thể chống được đến lúc đi miếu cầu phúc cho cha mẹ, đại ca. Đại ca, huynh nên. . . . . hiểu thuận cha mẹ với, vì Nhu nhi bất hiếu thêm một phần tâm ý.”

Tô Minh đem thân thể bệnh yếu của nằng ôm vào trong ngực, nước nờ nói: “Nha đầu ngốc.” Vừa nghĩ tới việc muội muội thương yêu nhất có thể phải mất mạng thì hần không kiềm chế được rống giận: “Còn không nhanh lên gọi đại phu tới cho ta! Mau lên!”

Trong phòng bốn, năm nha hoàn nghe vậy rối rít quỳ xuống, trên mặt mỗi người đều bất an, lo lắng, một nha hoàn lấy dũng khí nói : “Bẩm công tử, đã sớm đi mời, chẳng qua là đại phu nói. . . . . Đại phu nói. . . . .”

Hần giận không kiềm được rống : “Nói gì?”

Nha hoàn không nhịn được nước nờ, “Đại phu nói. . . . . Lần này phát tác, hần cũng. . . . . Không có thuốc chữa.”

Lừa giận trong lòng Tô Minh thoáng chốc biến mất vô ảnh vô tung, hần tuyệt vọng nói: “Nhu nhi, muội phải ráng lên, chẳng lẽ ngay cả lần cuối cùng gặp mặt cha mẹ cũng không muốn sao? Cha mẹ đã ở trên đường về kinh thành, muội phải ráng lên!”

Tô Ngữ Nhu thều thào nói : “Nói với. . . . . cha mẹ, nữ nhi. . . . . Bất hiếu.”

Nằng suy yếu đến mức thê thảm, Tô Minh vừa đau lòng, vừa sợ hãi gào thét : “Không! Muội có thể làm được , muội có thể, cố gắng lên!”

Nằng muốn cầm tay đại ca lần nữa, an ủi hần đừng đau buồn, nhưng khi đụng đến tay hần, lại không còn sức buông thõng xuống.

Cảm giác được tay của nằng buông xuống, Tô Minh căng thẳng, run rẩy nhẹ tay dò hơi thở của nằng, xác định nằng không còn thở nữa, hần đau đớn gào lên.

Lý Mộng Cẩn không thể tin được chuyện xảy ra trước mắt.

Là Ngũ hoàng huynh hại chết Tô gia tiểu thư sao?

Từ hôn, cưới cô gái thanh lâu, cưỡng ép nàng xuất gia làm ni. . . . .

Nói vậy Ngũ hoàng huynh đã đã thương trái tim Tô tiểu thư, khiến cho nàng mất đi dũng khí sống.

Tiếng kêu thống khổ của Tô Minh làm thức tỉnh Lý Mộng Cẩn.

Trời ơi! Tại sao nàng có thể để cho Tô gia tiểu thư ôm hận mà đi, hoàng gia mắc nợ nàng quá nhiều! Nàng không chút nghĩ ngợi chạy vội tới bên cạnh Tô Minh, lấy linh dược trân quý trong ngực nàng ra.

”Đem thuốc này cho nàng ăn vào nhanh lên!”

Tô Minh lắc đầu một cái, thờ ơ:”Nàng đã đi rồi.”

”Nhanh lên một chút, đây là linh đan diệu dược, cho dù bệnh phải nặng hơn, chỉ cần chưa chết hoặc là vừa mới chết cũng có thể bảo vệ tánh mạng, mau! Mau cho nàng ăn vào!”

”Thật đúng vậy sao?” Trong lòng hấn dấy lên một tia hi vọng.

”Ngựa chết cũng thành ngựa sống đó!”

Tô Minh lập tức đem thuốc đưa vào trong miệng Tô Ngữ Nhu, cũng vận công thay nàng gia tốc hiệu lực của thuốc; Lý Mộng Cẩn lặng lẽ lui ra, không dám đối mặt với Tô Minh.

*****

Thái tử cùng Tam hoàng tử cùng nhau bá kiến Hoàng thượng, hy vọng có thể thay Ngũ hoàng tử biết được tung tích Phù Vân. Bọn họ vốn nhân lúc Hoàng thượng chưa biết chuyện tìm Đường Văn Bằng dò xét tin tức, nào biết Hoàng thượng sớm đoán được bọn họ có ý này, bảo Đường Văn Bằng ra khỏi thành, để cho bọn họ không thể tìm ra.

Bọn họ thúc thủ vô sách, chỉ có khẩn cầu phụ hoàng nói tin tức cho mà thôi.

Hoàng thượng nhìn hai hoàng tử:”Các ngươi nên biết Trẫm sẽ không đem tin tức nói cho các ngươi biết.”

”Phụ hoàng thật sự lạnh lùng như thế sao? Từ sau khi Phù Vân mất tích, Ngũ hoàng đệ điên cuồng liều chết tìm tung tích của nàng, tìm khắp nơi không thấy thì mỗi ngày sẽ mượn rượu giải sầu. Chẳng lẽ Phụ hoàng không đau lòng vì Ngũ hoàng đệ sao?” Thái tử cố gắng nói.

”Chờ hấn lại tìm thấy cô gái làm hấn động tâm thì tự nhiên sẽ đem đoạn này tình cảm quên lãng.”

”Phụ hoàng, làm sao biết được Ngũ hoàng đệ sẽ quên lãng?”

”Có thể quên lãng hay không phải dựa vào hấn, nếu vị cô nương kia không muốn ở cùng hấn, hấn cưỡng cầu cũng vô dụng.”

Tam hoàng tử thấy hoàng huynh thuyết pháp không có hiệu quả, vội vàng xen vào, ”Phụ hoàng, Ngũ hoàng đệ thường ngày phong lưu, hôm nay thật vất vả mới động tâm lại có được kết quả như thế, chẳng lẽ Phụ hoàng không lo lắng rằng Ngũ hoàng đệ sẽ trở nên điên cuồng, hoặc là từ nay không bao giờ ... dám yêu nữa? Phù Vân cô nương vô duyên vô cớ mất tích, chúng ta nên tìm nàng trở về kết thúc chuyện này, nếu trì hoãn tiếp tục, chỉ làm cho mọi chuyện rắc rối thêm, huống chi. . . . . Phụ hoàng nói vậy dường như không biết Phù Vân cô nương bệnh nặng, sắp lìa đời.”

Hoàng thượng nghe vậy hốt hoảng, ”Bệnh nặng?”

”Phụ hoàng truyền ngự y vào hỏi là biết được.”

Hoàng thượng lập tức cho truyền ngự y tới hỏi thăm, sau khi biết được, hấn cho ngự y lui, trầm tư.

”Phụ hoàng, Ngũ hoàng đệ không muốn cùng giai nhân sống chung đến già, chỉ xin được làm bạn nàng cho đến một khắc cuối cùng, cầu xin phụ hoàng thành toàn tâm nguyện của Ngũ hoàng đệ.”

Hoàng thượng thở dài nói: ”Nha đầu kia. . . . . Nha đầu kia thật là khờ nha!”

”Kính xin phụ hoàng thành toàn!” Thái tử cùng Tam hoàng tử không hẹn mà cùng quỳ xuống đất thỉnh cầu.

”Trẫm đã đáp ứng thỉnh cầu của nàng, không thể tiết lộ hành tung của nàng. Nhưng nếu thật sự là như thế, trẫm chỉ cách chỉ đường cho các ngươi, có thể biết được tung tích của nàng hay không phải xem bản lĩnh của các ngươi. Tô gia, tất cả đều liên quan đến Tô gia.”

“Tạ ơn phụ hoàng.” Hai gã hoàng tử vui mừng tạ ơn.

Hoàng thượng khoát tay áo một cái, không nói lời nào xoay người rời đi.

“Tô gia. . . . . Chuyện này cùng Tô gia có quan hệ thế nào?” Thái tử buồn bực nhìn mặt Tam hoàng tử.

“Nếu chuyện này thật sự có liên quan đến Tô gia, vậy thì phiền toái. Mấy ngày trước Tô Minh vì muội muội thiếu chút nữa phạm thượng, đã thương Ngũ hoàng đệ, hôm nay Tô gia đối với Ngũ hoàng đệ có thể nói là thống hận, làm sao có thể báo tin tung tích Phù Vân ? Huống chi Tô Ngũ Nhu lại sắp đến lúc phải cắt tóc làm ni, tất cả chuyện này. . . . . Sợ rằng không dễ dàng giải quyết !”

“Tam đệ muội cùng Tô gia có quan hệ thân thích, xin nàng ra mặt nói có thể dễ dàng hơn.” Thái tử ôm một tia hi vọng nói.

Tam hoàng tử nghe vậy thở dài một tiếng, “Kể từ khi phụ nhân biết được Ngũ hoàng đệ yêu cầu biểu muội cắt tóc làm ni, đối với Ngũ hoàng đệ không tha thứ, muốn mời nàng ra mặt giúp một tay, chỉ sợ không có khả năng.”

*****

Thái tử cùng Tam hoàng tử cười ngửa đến Tô gia, vừa đúng lúc gặp Lý Mộng Cần.

“Tiểu muội, sao muội lại ở đây?” Thái tử đi đến cạnh nàng.

“Đại hoàng huynh, Tam hoàng huynh, sao các huynh tới nơi này?” Trong lòng nàng có cảm giác bất an, Tô Minh đã phản đến mức từ quan, hai vị hoàng huynh này tới đây có lẽ không đơn giản.

“Chúng ta là tới hỏi Tô Minh về tung tích của Phù Vân .” Tam hoàng tử mở miệng trả lời.

” Tung tích của Phù Vân ? Tại sao Tô đại ca biết tung tích Phù Vân?” Lý Mộng Cần nghe được không hiểu ra sao.

“Phụ hoàng nói rằng mọi thứ xuất xứ từ Tô gia, cho nên ta cùng với đại hoàng huynh mới tới hỏi thăm Tô Minh.”

“Không được! Tam hoàng huynh, Tô gia hiện tại. . . . . Ta nghĩ các người hiện tại cũng không thích hợp đi vào.”

“Tại sao?”

“Theo tiểu muội biết, Tô cô nương bởi vì không chịu nổi việc Ngũ hoàng huynh liên tục làm nhục, tức giận vô cùng mà bệnh, hôm nay tánh mạng đe dọa, nếu không phải ta lấy thần đan bảo vệ tánh mạng cứu giúp, nàng có thể đã bỏ mạng.” Lý Mộng Cần nói.

Sắc mặt hai vị hoàng tử tái nhợt. Bọn họ toàn tâm toàn ý vì Ngũ hoàng đệ suy nghĩ, hoàn toàn quên rằng Tô gia chính là người bị hại, việc đã đến nước này, bọn họ không thể đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi (Di: nhờ vả), chẳng lẽ còn muốn tuyết thượng gia sương sao ? (Di: mặt dày)

Tam hoàng tử thở dài, “Nàng. . . . . Tô gia tiểu thư có khỏe không?”

“Trước mắt tạm thời bảo vệ tánh mạng, có thể lành bệnh hay không sẽ rất khó nói. Tam hoàng huynh, Tô gia gặp phải chuyện như thế, chẳng lẽ các người nhẫn tâm bách lãn nữa sao?” Lý Mộng Cần thật không đành lòng thấy Tô Minh quá mệt mỏi, còn phải lại đối mặt với sự chất vấn của hai huynh trưởng .

Hai vị hoàng tử lâm vào tình thế khó xử, một bên là Ngũ hoàng đệ khổ sở, không tìm được Phù Vân thì không bỏ qua; một bên là Tô gia tiểu thư vô tội bị hại, thiếu chút nữa chết. Hai bên đều nặng, bọn họ cũng không biết nên theo bên nào!

“Hai vị hoàng huynh hồi cung đi!” Lý Mộng Cần khuyên nhủ.

“Nhưng Ngũ hoàng huynh của muội hấn. . . . .” Thái tử do dự.

“Vì Phù Vân cô nương, năm hoàng huynh thiếu chút nữa hại chết Tô gia tiểu thư, nếu chúng ta còn có lòng thương người, thì không nên tuyết thượng gia sương nữa!”

“Đừng nói nữa, ta với Tam hoàng huynh tự sẽ mình làm việc, muội về trước cung đi!” Thái tử quyết tâm vào Tô phủ tìm hiểu.

Lý mộng cần không biết làm sao nhìn hai vị hoàng huynh bước vào Tô phủ.

Không! Nàng không thể nhìn Tô gia chịu ủy khuất, chỉ có thể mời Tam Hoàng tẩu ra mặt thôi..

*****

Thái tử cùng Tam hoàng tử ở đại sảnh Tô phủ chờ gần nửa buổi, Tô Minh mới khoan thai đi tới, sau khi ba người chào hỏi khách sáo, bên trong phòng khách lại trở nên yên tĩnh không tiếng động. Hai vị hoàng tử không biết phải mở lời như thế nào, Tô Minh thì đang lo lắng cho bệnh tình của muội muội, ngồi không yên.

Thấy thái tử ra hiệu, Tam hoàng tử đành mở miệng: “Tô huynh ——”

“Không dám nhận, thảo dân không dám cùng Tam hoàng tử xưng huynh gọi đệ.”

“Tô huynh nói thế quá khách khí, nói thế nào ta với người đều là người thân, tội gì bởi vì chuyện Ngũ hoàng đệ khiến cho quan hệ tan vỡ? Từ quan là một chuyện, Tô huynh tức giận nên nhất thời xung động, ta chưa báo cho phụ hoàng, cho nên quan vị vẫn là của Tô huynh, hôm nay tới là để trả lại lệnh phù.”

“Tam hoàng tử nói sai rồi. Thảo dân đã trả lại lệnh phù, đã từ quan, Tam hoàng tử chớ làm vì thảo dân thêm phiền lòng.” Tô Minh quá mức kiên cố, không muốn cùng hoàng gia có chút quan hệ nào.

“Tô huynh, người tội gì . . . . .” Tam hoàng tử chưa từng thấy Tô Minh kiên trì như vậy, trong lòng bất an hơn. Chẳng lẽ Ngũ hoàng đệ làm tổn thương cô nương Tô gia, đã đến mức không thể bù đắp?

” Trong nhà thảo dân còn có việc gấp, xin thứ cho thảo dân không thể đón tiếp.” Tô Minh chỉ nhớ tới muội muội mới thoát khỏi nguy hiểm vừa rồi, tự trách mình vì quan vị mà lãng phí thời gian.

Thái tử thấy Tô Minh xoay người muốn rời đi, dưới tình thế cấp bách không nhịn được lớn tiếng nói : “Tô Minh, người có biết tung tích Phù Vân cô nương hay không?”

Tô Minh không hiểu quay đầu lại nhìn hai vị hoàng tử. “Phù Vân cô nương?”

Thái tử có chút lúng túng nói rõ: “Phù Vân cô nương chính là cô nương đính hạ lương duyên với Ngũ hoàng tử, ngày trước vô cớ mất tích, nếu Tô huynh biết tung tích, có thể báo cho ta được hay không?”

“Hai vị hoàng tử hoài nghi tại hạ bắt cóc Phù Vân cô nương? !” Tô Minh sát khí đằng đằng trừng mắt nhìn hai vị hoàng tử, “Phải, lấy thế cục trước mắt xem ra, Tô mỗ đích xác là nghi phạm, có khả năng trói Phù Vân cô nương đi nhất. Phù Vân làm danh tiết muội muội bị tổn thương, hơn nữa làm hại muội muội phải cắt tóc làm ni, dĩ nhiên là Tô mỗ hận năng thấu xương.”

“Chúng ta không phải là ý đó!” Tam hoàng tử vội vàng giải thích: “Chỉ vì chúng ta phong tỏa cửa thành, lại khắp nơi tìm không thấy tung tích Phù Vân cô nương, sau khi được chỉ thị của phụ hoàng, mới tới Tô phủ hỏi, cũng không ý khác.”

“Có ý khác hay không cũng không quan trọng, người trong hoàng thất, muốn như thế nào liền như thế ấy, cho dù có bẻ thẳng thành cong tiểu dân cũng đâu dám nói gì?”

“Xin nói ra tung tích Phù Vân là được!”

Tô Minh ngao ngễ nói: “Không biết!”

Thái tử như có mây, “Ta sẽ ra lệnh lục soát phủ.”

Tô Minh tức giận nhìn thái tử, “Có thể lục soát phủ, nhưng chớ kinh động muội muội bên trong uyển, nếu không tại hạ sẽ lấy tánh mạng ngăn cản.”

“Lớn mật, người dám uy hiếp ta!”

“Thảo dân chẳng qua là bảo vệ muội muội.”

“Bất kỳ địa phương nào cũng có thể lục soát, chỉ có khuê phòng muội muội người không thể . . . . . Chẳng lẽ người là đem Phù Vân nhốt ở trong phòng muội muội người? Là muội muội người không cam lòng chịu nhục, mới bảo người bắt cóc sao?” Thái tử nhanh chóng giải thích hợp lý.

Tô Minh lạnh lùng cười, “Thảo dân chỉ có thể nói một chuyện, chính là thảo dân không vào phủ Ngũ hoàng tử bắt cóc Phù Vân, tin hay không là do các người, muốn lục soát muốn tra cũng tự nhiên muốn làm gì cũng được, nhưng nếu các người dám kinh động muội muội, cũng đừng trách ta trở mặt phạm thượng!”

Thái tử nhìn Tô Minh khiêu khích, hấn phần nộ quát: “Ta sẽ kinh động cho người xem!”

Tam hoàng tử thấy thế vội vàng lên tiếng khuyên bảo: “Đại ——”

“Ai dám!” Tam hoàng tử phi vội vội vàng vàng bước vào đại sảnh, dung nhan thanh tú đầy tức giận.

“Nương tử.” Tam hoàng tử vội vàng đến gần, lại bị nàng dùng sức đẩy ra.

Trong mắt nàng nhanh chóng hừng hực lửa giận, trừng mắt nhìn Tam hoàng tử nói : “Ai cho phép người làm như vậy ? Muội tử Tô Minh cũng chính là muội tử của ta, liên tục nhẫn nhịn không có nghĩa là ta mặc kệ, hôm nay người nào muốn động vào Tô gia, trước hết đem đầu của ta chặt đi, đập qua thi thể của ta, mới có thể tùy ý ra vào Tô gia!”

“Đệ muội người hiểu lầm, chẳng qua là ta tới hỏi thăm tung tích Phù Vân, tuyệt đối không có ý định gây bất lợi với Tô gia.” Thái tử thấy Tam hoàng tử phi giận không kiềm chế được, cũng biết hôm nay tuyệt đối không thể lục soát Tô phủ.

“Đúng vậy, nương tử, tất cả không phải là như nàng nghĩ đâu.” Tam hoàng tử vội vàng trấn an kiều thê.

Tam hoàng tử phi không để ý tới hấn, tự mình đi về phía Tô Minh hỏi: ” Thân thể biểu muội có khỏe không?”

Tô Minh lắc đầu một cái với Tam hoàng tử phi, không lạc quan, Tam hoàng tử phi hốt hoảng.

“Dẫn ta đi gặp nàng, từ nay về sau ta sẽ canh giữ ở gian phòng của nàng, ta xem có ai dám xông, có ai dám lục soát!” Nói vừa xong, nàng đi theo Tô Minh rời khỏi đại sảnh, đi vào bên trong uyển.

Hai vị hoàng tử liếc mắt nhìn nhau, hiểu rằng sự uy hiếp của Tam hoàng tử phi không phải là nói giỡn.

Dĩ nhiên là Thái tử không dám đạp lên thi thể Tam hoàng tử phi để lục soát Tô gia, hấn chỉ cần đứng nhẹ Tam hoàng tử phi một cái, Tam hoàng tử sẽ trở mặt với hấn, huống chi là đạp lên thi thể nàng.

Mọi chuyện lại lâm vào cục diện bế tắc, tung tích Phù Vân vẫn bất vô âm tín.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Kiều Đùa Lang Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

Lý Duy Hiếu không hiểu, tại sao Phù Vân muốn rời khỏi hấn.

Chẳng lẽ hấn đối với nàng còn chưa đủ thật lòng?

Chẳng lẽ hao hết thiên tâm trí, cũng không đủ để lưu nàng lại sao?

Tại sao? Tại sao? Tại sao?

Hấn uống rượu liên tục, muốn đè nén đau đớn trong lòng, cho đến khi thái tử cùng Tam hoàng tử đến, mới ngăn cản hấn tiếp tục.

“Người đang làm gì? !” Thái tử rống giận, cướp đi chai rượu trong tay hấn.

“Trả lại cho ta!” Đã say Lý Duy Hiếu không để ý đến người tới là người nào, chỉ muốn muốn tiếp tục uống.

“Đừng mơ!” Thái tử nổi giận ném chai rượu đi, phát ra tiếng vỡ vụn.

Lý Duy Hiếu trừng mắt nhìn chai rượu bể tan tành trên đất, đột nhiên điên cuồng rống : “Người đâu! Lấy rượu tới cho ta! Lấy rượu tới cho ta có nghe không?”

Một người làm nghe tiếng nhanh chóng tới trình diện, nhận được lệnh xoay người muốn đi lấy rượu, lại bị thái tử quát bảo ngưng lại: “Ai dám sẽ giúp Ngũ hoàng tử lấy rượu tới, ta sẽ chém đầu hấn!”

Người làm nghe vậy liền sợ hãi. Sau khi Phù Vân cô nương mất tích, Ngũ hoàng tử phong độ thoáng chốc biến thành hung thần, huyền não bên trong phủ long trời lở đất, không được an bình, ai cũng không dám đến gần Ngũ hoàng tử, Ngũ hoàng tử ra lệnh không dám lên tiếng, chỉ sợ một khi không cẩn thận sẽ roi đầu. Nhưng vào lúc này. . . . . Ngũ hoàng tử bắt hấn đưa rượu, thái tử lại nói đưa rượu sẽ chết, trời ơi! Hấn bị dọa cho sợ đến mức hai chân phát run, đứng nguyên tại chỗ không dám nhúc nhích.

Lý Duy Hiếu tiện tay cầm chén rượu đập trước mặt hấn, “Còn không đưa rượu tới cho ta!”

“Bẩm Ngũ hoàng tử, thái tử nói. . . . .” Người làm bị dọa cho sợ phát run, ngay cả nói đều nói không tốt.

“Người là thù hạ của ai hả, thái tử nói người không nghe lời sẽ roi đầu, chẳng lẽ ta thì không thể để cho người roi đầu sao?” Lý Duy Hiếu rống .

Sao những công tử dnah môn lại thích chém người thế chứ? Đây là đầu người, không phải là mút quả ven đường, có thể tùy tiện đem bán! Người làm khổ sở, “Tiểu nhân không dám, chẳng qua là. . . . .”

“Đi xuống đi!” Thái tử mở kim khâu, thay hấn giải vây, hấn như nhặt được vàng nhanh chóng rời đi, chỉ sợ ở thêm một lát nữa sẽ bị chém đầu thật.

“Ngũ hoàng đệ, đệ cần gì phải khổ như thế chứ?” Tam hoàng tử nói, “Người nhìn mình xem, lời thôi léch thếch, cả ngày uống cũng say như chết, coi sao được?”

Lý Duy Hiếu không để ý tới câu hỏi của hấn, hỏi ngược lại: “Tìm được tung tích Phù Vân sao?”

“Chưa có bất kỳ tin tức gì.” Tam hoàng tử đáp. Chuyện Tô gia không thích hợp để cho Ngũ hoàng đệ biết lúc này, nếu không không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa, huống chi nương tử bảo bối của hắn vẫn còn trấn giữ ở đó, hắn cũng không muốn liên lụy nàng.

Lý Duy Hiếu cười lạnh một tiếng, “VẬY các huynh tới làm chi? Là các huynh nói không lục soát thành, không nhiễu dân, ra lệnh cho Đường Vân Bằng giúp ta tìm ra tung tích của nàng, nhưng cho tới bây giờ cũng không có tin tức! Ngay cả một cô gái không biết võ công mà Đường Vân Bằng tìm khắp cũng không ra, giữ lại hắn có ích lợi gì? Đem hắn đi chém đi!”

Tam hoàng tử vội vàng khuyên can: “Ngũ hoàng đệ, chuyện này không được.”

“CÓ gì không được? Chẳng lẽ ngay cả tư cách chém người đầu ta cũng không có sao? Đường Vân Bằng thất trách, ta chém đầu hắn có gì không đúng?”

Tam hoàng tử không nói được gì. Làm sao hắn có thể nói được là không phải do Đường Vân Bằng thất trách, mà là Phụ hoàng ra lệnh cho Đường Vân Bằng giấu kín tin tức, muốn hắn biến mất một thời gian?

Thái tử trầm mặc chốc lát rồi đột nhiên nói: “Cũng không phải do là Đường Vân Bằng thất trách, mà là do Phụ hoàng hạ lệnh phong tỏa tin tức.”

Lý Duy Hiếu nghe vậy tỉnh táo lại, “Tại sao?”

“Không biết.” Tam hoàng tử lập tức chen vào nói, không muốn vì thương yêu Ngũ hoàng đệ mà Thái tử để lộ ra nhiều hơn, để tránh Ngũ hoàng đệ lại đưa tới sóng to gió lớn.

Lý Duy Hiếu bình tĩnh dị thường nói: “Đại hoàng huynh, người nói cho ta biết thật đi, ta muốn biết tất cả mọi chuyện. Tại sao Phụ hoàng muốn phong tỏa tung tích Phù Vân, tại sao?”

“Chúng ta không biết, Phụ hoàng kiên quyết không chịu tiết lộ, chỉ nói tất cả sự việc xuất từ Tô phủ.” Thái tử nói ra tất cả, không đành lòng nhìn đệ đệ ngu ngốc.

“Tô phủ? Tô phủ bị ta từ hôn, Tô Minh ở Tô phủ sao?” Hắn hỏi nhanh, thái tử chậm rãi gật đầu.

Lý Duy Hiếu lao đảo lui hai bước, trong đầu hiện ra hình ảnh Phù Vân nép vào trong ngực Tô Minh, nàng cùng Tô Minh thân mật đi vào Mai viện, nàng yêu cầu trở lại bên cạnh Tô Minh lần nữa.

Thì ra là cho dù hắn cố gắng nhiều hơn nữa, cũng không sánh bằng địa vị của Tô Minh trong lòng nàng.

Cho nên. . . . . Nàng rời đi, lựa chọn Tô Minh.

Thái tử thấy tim hắn đập mạnh và loạn nhịp, tiếp theo lại lộ ra vẻ mặt buồn bã, kêu lên: “Ngũ hoàng đệ?”

Lý Duy Hiếu tự giễu: “Ta vẫn thua, thua một cách hồ đồ.” Nói xong, hắn im lặng không. . . lên tiếng nữa.

Từ đầu tới đuôi, ngay cả một chút cơ hội nàng cũng không cho hắn, hắn vẫn còn si ngốc quyến luyến gì chứ?

Hắn vẫn còn đau lòng vì nàng làm gì?

*****

Sau khi Lý Duy Hiếu từ trong miệng thái tử biết được việc Phù Vân mất tích có đến liên quan Tô gia, đã qua ba ngày.

Ba ngày này, hắn không xông vào Tô phủ tìm người, cũng không hỏi tung tích Phù Vân, lại khôi phục bản tính phong lưu thường ngày, tầm hoa vấn liễu, trong vòng vài ngày ngân ngân đã phá nát trên trăm trái tim. Sự khác biệt duy nhất chính là, ngày xưa Ngũ hoàng tử đối với nữ nhân dịu dàng lịch sự, hôm nay lại hi hi nhố nhố vô thường, dễ dàng trở mặt.

Vào giữa trưa, trên đường Tam hoàng tử phi rời khỏi Tô gia trở về phủ Tam hoàng tử, ngẫu nhiên gặp gỡ một người: chính là Lý Duy Hiếu.

Hắn cười tủm tỉm nhìn mặt Tam hoàng tử phi không vui, “Tam Hoàng tẩu, thật là đúng dịp, có thể gặp tẩu ở chỗ này.”

Tam hoàng tử phi lạnh lùng nhìn hắn, “Chưa tới giữa trưa đã say như vậy, không ngờ đệ còn biết ta là ai.” Ba ngày trước trấn giữ bên cạnh Tô Ngữ Nhu, nàng mới phát hiện thì ra Tô Ngữ Nhu chính là Phù Vân. Qua mấy lần khẩn cầu của Tô Ngữ Nhu, nàng miễn cưỡng đáp ứng việc không thổ lộ chân tướng, nhưng vẫn còn tính toán âm thầm trợ giúp Ngũ hoàng tử. Nhưng không nghĩ rằng hắn lại không thêm để ý, người cũ mới rời đi, lại lập tức ôm người mới trong ngực, khó trách Tô Ngữ Nhu cố ý rời đi!

“Tam Hoàng tẩu tẩu sai rồi, không phải là say thành như vậy từ buổi trưa, mà là từ tối hôm qua đệ đã say thành như vậy.” Hắn cợt nhả tiếp lời.

“Hoang đường!”

” Tam Hoàng tẩu cần gì nghiêm túc như vậy? Sống như vậy quá cực khổ, không bằng bồi tiểu đệ uống rượu đi.”

“Chẳng lẽ đệ đã quên Phù Vân rồi sao ?”

” Cô nương xinh đẹp lại ôn nhu như Phù Vân chỗ nào cũng có, tội gì đệ phải vì nàng mà hy sinh như vậy? Không đáng giá !”

“Khó trách vì sao Phù Vân lại rời khỏi đệ! Hoa tâm như đệ, ai dám ở lại bên cạnh của đệ?” Tam hoàng tử phi tức giận rời đi, hoàn toàn không chú ý một câu nói cuối cùng của nàng làm sắc mặt hắn thay đổi.

*****

Tam hoàng tử phi trở lại trong phủ báo cho Tam hoàng tử biết tất cả mọi chuyện, Tam hoàng tử lập tức cùng thái tử vào cung tìm Hoàng thượng hỏi mọi chuyện.

Bọn họ vội vã chạy tới phủ Ngũ hoàng tử, quyết tâm phải nói cho Lý Duy Hiếu biết, bởi vì bệnh tình Tô Ngữ Nhu chỉ tạm hoãn phát tác, có thể qua đời bất cứ lúc nào.

Vừa vào đến trong phủ, 2 người suýt ngã khi nhìn thấy một Lý Duy Hiếu mà trước đây đau đớn tột cùng vì sự mất tích của Phù Vân nay lại trái ôm một người, phải ôm một người, ngồi nghe ca vũ rất vui vẻ.

“Đệ đang làm gì hả? !” Thái tử thấy thế thiếu chút nữa tức đến ngất đi.

“Uống rượu xem ca vũ! Đại hoàng huynh có muốn uống một chén hay không?”

Thái tử sai người đuổi những cô gái này đi, sau đó lạnh lùng nói: “Ta đã biết tung tích Phù Vân, theo ta đi gặp nàng.”

Lý Duy Hiếu lãnh đạm lên tiếng: “Tại sao đệ phải đi gặp Phù Vân? Là chính nàng đi mất, đệ không có hứng thú giữ lại một cô gái tâm không có ở bên người đệ.”

“Đệ nói cái gì?” Thái tử thiếu chút nữa tức điên. Hắn vì chuyện của Phù Vân hao tổn bao nhiêu công sức, hôm nay lại thấy cái người khởi xướng lại dễ dàng nói không muốn!

“Đệ đã nghĩ thông, cần gì vì một mình nàng mà buông tha cho tất cả?”

Tam hoàng tử hỏi: “Phù Vân đang ở Tô phủ, chẳng lẽ đệ không muốn gặp nàng sao?”

Lý Duy Hiếu trả lời: “Ta biết nàng ở Tô phủ.”

Hai vị hoàng tử nhất thời ngu ngốc. Thái tử nghi ngờ hỏi: “Đã biết tung tích của nàng, vì sao không đi tìm nàng? Chẳng lẽ đệ quên rằng mấy ngày trước đệ còn đòi phải tìm được nàng sao? Chẳng lẽ đệ quên rằng nàng bị bệnh nặng, không còn sống được bao lâu sao?”

Lý Duy Hiếu lãnh khốc : “Nếu nàng không còn sống lâu được nữa, đệ nghĩ không nên gặp nữa, mất công trong phủ lại có một người chết.”

Thái tử cùng Tam hoàng tử không thể tin được những gì bọn họ nghe được.”Thật sự?”

“Chính xác.”

“Hi vọng đệ không hối hận!” Hai người bọn họ giận dùm dùm rồi đi.

*****

Tô Minh lặng lẽ lên vào phủ Ngũ hoàng tử, muốn nói chuyện với Lý Duy Hiếu, nhưng khi nhìn thấy Lý Duy Hiếu cùng các cô gái thanh lâu vui vẻ thì tim của hắn như ngừng đập. Buổi trưa hôm nay, Tô Ngữ Nhu sẽ phụng chỉ xuống tóc làm ni cô, hắn tới đây muốn báo cho Lý Duy Hiếu biết, xin hắn đi khuyên muội muội thay đổi tâm ý, để cho một đôi tình nhân được ở gần nhau vượt qua những ngày cuối cùng này.

Xem ra. . . . . Hắn chỉ theo ý mình .

Lý Duy Hiếu lạnh lùng nhìn hắn, tức giận.”Ngươi tới đây làm gì?”

“Vốn là có chuyện nói cho ngươi biết, nhưng khi thấy Ngũ hoàng tử bận rộn như thế, xem ra không tiện quấy rầy, thảo dân cáo từ.” Khó trách Nhu nhi cố ý rời đi, chuyện này bây giờ hắn đã không còn gì để nói .

Lý Duy Hiếu phần nộ quát: “Lớn mật! Chẳng lẽ phủ đệ của bốn hoàng tử là nơi ngươi nói tới thì tới, nói đi là đi ? Nói! Ngươi tới đây vì chuyện gì?” Tim của hắn thất chặt, chỉ sợ Tô Minh tới để báo tin Phù Vân đã chết.

“Thảo dân tới chỉ là muốn vì muội muội hỏi một câu, rốt cuộc thì Ngũ hoàng tử thương người nào?”

“Lòng của ta không thuộc về bất cứ kẻ nào, chỉ thuộc về ta.”

“Cũng không thuộc về Phù Vân sao?”

Trong lòng hấn đau xót, chỉ muốn dùng lời tàn nhẫn che giấu mình, Một cô gái thanh lâu có thể được bốn hoàng tử xem trọng sao?”

“Thì ra là như thế, thảo dân không còn lời nào để nói. Cáo từ.” Ngay sau đó Tô Minh xoay người rời đi, Lý Duy Hiếu cũng không ngăn cản.

Hồi lâu, ngoài cửa sổ chợt truyền đến một tiếng thờ dài.

Hắn chạy như bay ra ngoài.

*****

Hai tay Tô Ngữ Nhu chấp lại, lẳng lặng quỳ gối trước tượng Phật, bình tĩnh và thanh thản.

Hôm nay, là ngày nàng cắt tóc làm ni.

Bốn ngày trước nàng trở về từ Quỷ Môn quan, may là nhờ Lý Mộng Cẩn tặng thuốc mới có thể trở lại dương gian; nhưng tiên đan bảo vệ tánh mạng chỉ có thể trị phần ngọn không thể trị gốc, mặc dù bệnh của nàng tạm thời ổn định, nhưng cũng chống đỡ không được quá lâu, nàng chỉ muốn dùng số ngày còn lại cầu cho cha mẹ trường thọ, huynh trưởng sớm kết nhân duyên, đã hài lòng.

Giờ lành đã đến, trụ trì bụng dụng cụ đi tới bên cạnh nàng, nàng nhắm mắt lại, chờ đợi cắt tóc, bỗng nhiên nghe một tiếng hét điên cuồng——

“Không cho phép ai động thủ!”

Là hấn! Tô Ngữ Nhu mở hai mắt ra, quay đầu nhìn thấy Lý Duy Hiếu đang chạy như điên tới. Sao hấn có thể đến đây? Sự bình tĩnh của nàng lại dậy sóng lần nữa.

“Là nàng, thật sự là nàng!” Hấn kích động ôm nàng, không để ý chút nào giờ phút này hai người đang ở nơi phạm môn.

Sau khi Tô Minh rời đi sau, người phát ra tiếng thờ dài chính là Lý Mộng Cẩn. Nàng trầm mặc nửa ngày, đột nhiên nói ra việc Phù Vân đã chết bốn ngày trước, những lời này khiến cho mặt nạ của hấn rơi xuống, hấn gào thét không muốn tin rằng Phù Vân đã qua đời, cả người gần như điên cuồng.

Lý Mộng Cẩn đợi hấn tỉnh táo, mới nói ra sự thật, bao gồm việc nàng lấy thần đan bảo vệ tánh mạng cứu sống Tô Ngữ Nhu, và Tam hoàng tử phi lại phát hiện Tô Ngữ Nhu chính là Phù Vân.

Lý Duy Hiếu vui mừng rất nhiều vốn định lập tức chạy tới Tô phủ, rồi lại bị Lý Mộng Cẩn nhắc nhở hôm nay chính là ngày Tô Ngữ Nhu cắt tóc, vì vậy lập tức chạy như bay tới ngăn cản. Hấn thật vất vả mới biết được tất cả, thật vất vả mới hiểu rằng trong lòng nàng không có người khác, làm sao có thể để cho nàng cắt tóc?

Cảm xúc ngán ngùi đi qua, Tô Ngữ Nhu lãnh đạm yêu cầu: “Buông ta ra.”

Rời khỏi hấn trong mấy ngày nay, hấn lúc nào cũng tiến vào tư tưởng của nàng, vốn tưởng rằng biết sau khi biết được hấn không yêu nàng, có thể đóng chặt trái tim của mình không để cho hấn tiến vào chiếm giữ, không nghĩ rằng trong lòng nàng còn tràn đầy hình bóng của hấn, đuổi cũng không đi.

Lý Duy Hiếu nói nhỏ bên tai nàng: “Tha thứ ta, tha thứ ta được không?”

Nàng không nói lời nào, nước mắt lại không nhịn được rơi xuống. Hơn mười ngày chia lìa, đau lòng vì hấn không ngủ tìm kiếm không nghỉ, cảm động nhưng không nghĩ rằng hấn lại chứng nào tật nấy. Lang quân như vậy, làm sao nàng dám ở cùng đây?

Hấn lau đi nước mắt của nàng, dịu dàng nói lại một lần: “Tha thứ cho ta.”

“Chúng ta đã xong rồi.” Mới vài ngày chia lìa như vậy, tình cảm của hấn đã thay đổi, loại hành vi này khiến cho nàng hoàn toàn thất vọng đau khổ.

“Không! Nàng hãy nghe ta nói——”

Nàng kiên quyết cắt đứt lời của hấn, “Dân nữ phụng chỉ cắt tóc làm ni, xin Ngũ hoàng tử đừng can thiệp, để tránh chọc giận hoàng thượng.”

“Nàng dùng thánh chỉ bức ta?”

“Dân nữ không dám. Chẳng qua là dân nữ không muốn sai giờ, cãi lời thánh chỉ.”

“Nàng chỉ nghĩ như thế?”

“Thánh chỉ khó phạm”

“Chẳng lẽ nàng thật sự muốn chạy trốn ta, thậm chí không tiếc xuất gia làm ni?” Hấn không thể tin được nàng lại còn kiên trì muốn xuất gia, mới vừa rồi chẳng lẽ không phải vì nhìn thấy hấn mới khóc sao?

Tô Ngữ Nhu cúi đầu nhẹ giọng nói: “Phải, dân nữ không tiếc xuất gia làm ni, chính là vì không muốn gặp lại Ngũ hoàng tử.”

“Nhìn đôi mắt của ta lớn tiếng lặp lại lần nữa!”

Nàng ngửa mặt nhìn hấn, kiên trì lập trường của mình, “Dân nữ không tiếc xuất gia làm ni, chính là vì không muốn gặp lại Ngũ hoàng tử.”

Bốn phía yên tĩnh, không tiếng động.

“Cho dù ta đối với nàng tình thâm tựa như biển, nàng cũng không nguyện quay đầu lại sao?”

“Ngũ hoàng tử thân phận tôn quý, không phải là người dân nữ có thể xứng đôi.”

“Nếu ta cố ý muốn nàng?”

“Dân nữ có thánh chỉ hộ thân.”

Hấn uy hiếp ép nàng, “Nàng cho là thánh chỉ ngăn cản được ta sao? Chẳng lẽ nàng quên đạo kia thánh chỉ kia là do ta cầu xin? Phù Vân —— không, ta cũng gọi nàng là Tô Ngừ Nhu, Tô Ngừ Nhu, nàng cho là ta sẽ dễ dàng thả nàng đi sao?”

Hấn uy hiếp làm sắc mặt nàng tái nhợt, “Tại sao ngươi còn không chịu bỏ qua cho ta?”

” Mọi chuyện giữa ta và nàng không rõ ràng, nàng đừng mơ tưởng trốn vào Phật môn.”

” Rốt cuộc ngươi muốn thế nào?”

Hấn nhẹ giọng nói bên tai nàng: “Dù sao thì nàng cũng phải đi theo ta, sự khác biệt chỉ ở chỗ là nàng muốn ép ta cải lời thánh chỉ dẫn nàng rời đi, hoặc là nàng cam tâm tình nguyện đi theo ta, tự ta sẽ nghĩ cách giải quyết chuyện thánh chỉ. Ta hi vọng rằng nàng sẽ dùng đầu óc thông minh suy nghĩ một chút, nếu nàng không cam tâm tình nguyện theo ta rời đi, sẽ có ai đó bởi vì kháng chỉ mà liên lụy đây.”

“Ý ngươi là gì?” Đôi mắt với sự thay đổi của hấn, nàng bỏ ngờ.

“Suy nghĩ một chút về cha mẹ già cùng huynh trưởng của nàng.” Nghe những lời này, mặt của nàng bàng hoàng trắng bệch, hấn lãnh khốc vô tình nói tiếp: “Muốn ta công khai kháng chỉ sao?”

Nàng vừa tức lại sợ, “Ngươi dám cả gan làm loạn như thế?”

Hấn lạnh lùng cười một tiếng, “Chỉ cần nói ra đáp án của nàng, đi theo ta hoặc là ta dẫn nàng đi?”

Hấn trước mắt đối với nàng mà nói là xa lạ, xem ra nàng thật sự chọc giận hấn. Cho dù nàng không muốn để ý tới hấn, cũng không thể bởi vì vấn đề của mình mà gây họa cho mọi người.

Nàng thân nhiên nói: “Ta đi với ngươi.”

Lý Duy Hiếu nghe vậy lập tức ôm nàng cất bước đi ra ngoài, bị công công và thị vệ mang thánh chỉ tới ngăn lại. Công công vừa thấy hấn cũng biết ngay chuyện này

không dễ dàng giải quyết, vội vàng cười ha hả nói: “Ngũ hoàng tử, hôm nay rảnh rồi đến xem thê tử trước đây của mình cắt tóc làm ni sao?”

Một câu thê tử trước kia của Công công khiến cho thân thể Tô Ngừ Nhu cứng ngắc, cũng khiến cho Lý Duy Hiếu hận không thể đá bay vị công công không thức thời này, hấn thật vất vả mới khiến cho giai nhân trong ngực quên ân ân oán oán, lại bị một câu nói của tên khốn kiếp này làm cho “kiếm củi ba năm thiêu một giờ”! (Di: nghĩa là phí công sức)

Hấn lạnh lùng nói: “Cút ngay!”

Công công nhìn thấy Ngũ hoàng tử muốn đem hấn xử ngay tại chỗ, thiếu chút nữa bị dọa cho sợ muốn chết; rất may là hấn còn là chịu đựng được, bởi vì hấn nhất định phải hoàn thành thánh chỉ, nếu không bị ánh mắt Ngũ hoàng tử giết chết, cũng sẽ bị hoàng thượng đẩy ra Ngọ môn chém đầu thị chúng

“Ngũ hoàng tử nên hiểu hôm nay tiểu nhân phụng thánh chỉ tới đây ——”

“Ta biết ngươi phụng lệnh tên khốn kia tới, nếu không cút ngay cẩn thận ta sẽ cho ngươi roi đầu xuống đất lập tức!” Lý Duy Hiếu nghĩ tới cái thánh chỉ thiếu chút nữa phá hư hạnh phúc cả đời của hấn, tức giận tới mức muốn giết người. Công công đứng trước mắt càng xem càng không vừa mắt, hấn không ngại làm thịt hấn để hạ hỏa.

“Nhưng. . . . . Vị cô nương Ngũ hoàng tử ôm phải lập tức cắt tóc làm ni. . . . .” Công công nhắc nhở hấn. Ai, nói thế nào đi nữa Ngũ hoàng tử cũng không nên ôm thân mật một cô nương sắp quy theo Phật môn như vậy, huống chi. . . . . Rõ ràng là Ngũ hoàng tử mình muốn nàng làm bạn với Phật đền, vì sao vào lúc này lại không bỏ được giai nhân? Thật là làm khó hấn!

Lý Duy Hiếu hừ lạnh một tiếng, “Hôm nay nhất định phải có người cắt tóc, có phải hay không?”

“Phải!” Công công lên tiếng.

“Người đâu! Đem công công cắt tóc cho ta!”

Công công nghe lệnh này, bị dọa cho sợ đứng cũng không vững, hấn đã chọc phải người nào chứ? Tận trung trên cương vị công tác không đúng sao?

Khẩu dụ của Lý Duy Hiếu vừa ra, ngay sau đó ôm Tô Ngữ Nhu nhảy lên bạch mã chạy đi.

Không có một người nào, không có một thị vệ nào dám lên tiếng, chứ nói là đuổi theo —— bọn họ cũng không muốn rơi vào hoàn cảnh giống công công

*****

Tô Ngữ Nhu vốn muốn thay vị công công tận trung cương vị công tác đó nói câu công đạo, nhưng nhìn thấy mặt hấn âm trầm, nàng không dám lên tiếng bênh vực lẽ phải.

Dọc theo đường đi, hai người vẫn trầm mặc, bởi vì mấy ngày trước nàng vừa mới từ Quý Môn quan trở lại, cơ thể vẫn rất yếu, thiếp đi nhanh chóng. Khi nàng tỉnh lại lần nữa, phát hiện mình đã nằm trên giường trong Trúc hiên, còn hấn ngồi ở cạnh giường nhìn nàng. Nhìn hấn, nàng cảm thấy có trăm mối cảm xúc ngổn ngang, không biết nói gì.

“Đừng tưởng rằng không nói lời nào là có thể giải quyết mọi chuyện, nàng nợ ta một lời giải thích.” Giọng nói của hấn lạnh lùng như cũ. Nếu như tình cảm của hấn không làm cảm động được nàng, vậy thì cũng không cần bày tỏ tình cảm trước mặt nàng nữa. Cho dù hấn đối với nàng luôn là tình thâm tựa như biển như cũ, thậm chí thấy nàng ở trên ngựa ngủ mê man thì cũng bị dọa cho sợ, cho là nàng đã bỏ hấn mà đi, hấn cũng sẽ không để cho nàng biết.

“Ta không nghĩ ngươi cần giải thích gì nữa, mọi chuyện cũng đã đặt ở trước mắt, không phải sao?”

“Tất cả đều là do nàng bày ra ?”

“Mặc dù có chút không đúng lắm ..., nhưng tất cả là do ta bày ra.”

“Tại sao?” Mặc dù đã đứng ở lập trường của nàng mà nghĩ, nhưng hấn vẫn không thể tin được.

“Năm năm bị bỏ rơi, ta không cam lòng.”

“Hôm nay cam tâm sao?”

Nàng chần chờ một chút mà mới gật đầu, “Cam tâm”

“Chẳng lẽ nàng không lưu luyến sao?”

“Lưu luyến cái gì? Lưu luyến một vị hôn phu chẳng quan tâm ta sao? Còn là một lang quân phong lưu?” Nàng cười đau khổ.

“Ta thừa nhận trước kia làm thương tổn nàng, nhưng từ khi ta quen biết nàng, ta đối với nàng là thật lòng, có trời đất làm chứng.” Hấn nhìn về mặt ủy khuất như vỡ òa qua nhiều năm của nàng, hận không thể đập chết mình. Ai bảo hấn không có mắt, bỏ rơi cho một vị hôn thê rất tốt, chạy ra bên ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt?

“Phải, người đối xử với Phù Vân rất tốt, nhưng người đối xử với Tô Ngữ Nhu ta cũng rất tàn nhẫn. Vì nữ nhân khác, người có thể nói từ hôn liền từ hôn, thậm chí muốn ta cắt tóc làm ni.” Nói xong, những ủy khuất trong lòng khiến cho nàng không nhịn được rơi lệ.

“Cái này. . . . . Là nàng yêu cầu. . . . .” Hấn lúng ta lúng túng nói.

“Dù sao ở trong lòng của người ta cũng không có địa vị, mới có thể khiến cho nữ nhân khác nói gì thì người làm cái đó, người có biết người khiến cho ta rất đau đớn, rất đau lòng hay không?” Nàng khóc lóc lên án hành động tàn nhẫn của hấn .

Nước mắt của nàng khiến cho hấn đau lòng không dứt, hấn ôm nàng vào trong ngực, thì thầm không ngừng ở bên tai nàng: “Tất cả đều đã qua, tha thứ cho ta, có được hay không?”

Nàng dùng sức đẩy ra hấn, “Ta không muốn tha thứ cho người.”

Hấn nghe vậy không nhịn được rống lớn nói : “Tại sao?”

“Ta không thể tha thứ người.”

“Tại sao? !”

“Nếu như ta tha thứ người, chúng ta sẽ ở cùng một chỗ.”

“Nói nhảm!” Chẳng lẽ hiểu lầm tiêu tan , hấn còn có thể để nàng đi làm ni cô sao?

Nàng mặt úy khuất nói: “Ta không muốn ở chung một chỗ với người!”

“Nàng nói cái gì?” Hấn giận đến mức thiếu chút nữa đem nàng làm thịt. Trong thiên hạ có bao nhiêu cô gái muốn cùng hấn ở chung một chỗ, mà còn nàng lại nói nàng không muốn!

“Ta. . . . .” Thấy hấn tức sùi bọt mép, nàng khiếp đảm, cũng nói không ra về sau.

“Nàng nói rõ cho ta.”

“Nếu như ta với người ở chung một chỗ, nếu như người thích người khác, vậy ta nên làm cái gì bây giờ? Cho nên ta muốn. . . . . Chỉ cần cả đời ta không tha thứ cho người, không nên cùng người ở chung một chỗ, sẽ không tan nát cõi lòng.”

Lý Duy Hiếu ngờ ngác nhìn nàng, không biết nên yêu thương nàng hay là mắng nàng đần. Hấn ôm nàng nói: “Cả đời ta đây chưa bao giờ thề, nhưng hiện tại ta thật lòng thành ý thề với trời, ta Lý Duy Hiếu nguyện ý cả đời thương yêu Tô Ngữ Nhu, kiếp này vĩnh không thay đổi lòng, nếu không trời đất không tha.”

Nhìn vẻ mặt hấn nghiêm túc, nàng rơi lệ: “Ta tin tưởng chàng, ta tin tưởng chàng là được.”

“Có nguyện ý làm nương tử của ta hay không?”

Nàng cảm động định gật đầu, nhưng tình huống thực tế lại khiến cho nàng chậm rãi lắc đầu: “Ta tin tưởng chàng thật lòng với ta, nhưng ta không thể làm nương tử của chàng.”

Hấn muốn giết người, hấn thật sự muốn giết người! Hấn tức giận rống to: “Tại sao? Nếu hiểu làm được giải thích rõ, tại sao nàng còn không chịu đồng ý?” Tại sao hấn đường đường là một Ngủ hoàng tử muốn kết hôn cũng khó khăn như vậy?

“Đạo thánh chỉ cắt tóc làm ni làm sao bây giờ?”

“Nếu Phụ hoàng không chịu hủy, ta và nàng cùng nhau cắt tóc là được chứ gì!” Hấn tức giận rống, không nghĩ tới thánh chỉ chết tiệt. . .nó đến bây giờ còn phiền toái.

“Cho dù thánh chỉ không phiền toái, chẳng lẽ chàng quên, tánh mạng của ta như chỉ treo mảnh chuông, tùy thời tùy chỗ cũng có thể tức đi, như vậy ta thế nào có tư cách trở thành nương tử của người?” Mấy ngày trước thiếu chút nữa mất mạng, nàng biết rõ điều này.

“Cho dù chỉ có thể làm vợ chồng một ngày với nàng, ta cũng cam tâm tình nguyện.” Hấn ôm người yêu, làm sao mà trong lòng không lo lắng tính mạng của nàng đang bị đe dọa.”Sau khi thành thân, ta và nàng cùng nhau đi tìm danh y, chỉ cần nàng còn sống, nhất định ta sẽ nghĩ hết biện pháp tìm được một thần y chữa bệnh cho nàng.”

Tô Ngữ Nhu cười ngọt ngào, dựa vào lồng ngực ấm áp của hấn, nàng cảm thấy cuộc đời này đã đủ. Cho dù mạng không dài lâu, nhưng nàng đã tìm được người để dựa vào, mặc dù tâm sự nặng nề, nhưng cũng đã thỏa mãn.

Nhìn nàng an bình đi vào giấc mộng, Lý Duy Hiếu bắt đầu suy nghĩ xem nên đi tới nơi nào tìm thần y cứu nàng.

Đúng rồi, thần đan bảo vệ tánh mạng của tiểu hoàng muội là từ đâu tới?

Một tia hi vọng nổi lên trong đầu của hấn.

*****

Ngày kế tiếp, Lý Duy Hiếu hào hứng vào cung cầu xin hoàng thượng hạ thánh chỉ gả lần nữa. Sau khi hấn liên tục bảo đảm tuyệt không dám phong lưu nữa, rốt cục hoàng thượng hạ chỉ ban thánh chỉ một tháng sau cho hấn và Tô Ngữ Nhu bái đường thành hôn.

Thánh chỉ được ban ra, Lý Duy Hiếu lập tức mất tích.

Đến ngày thành thân bái đường, chú rể vẫn không thấy bóng dáng, mọi người có chút lo lắng Lý Duy Hiếu lại sẽ chứng nào tật nấy, không biết chạy đến bên nữ nhân nào rồi; khi thấy mọi người gấp rút, định liệu mạng tìm kiếm chú rể Tô Ngữ Nhu không lo lắng chút nào, vì nàng tin tưởng hấn, nàng biết hấn sẽ không bỏ nàng mà đi.

Một khắc cuối cùng, rốt cục Lý Duy Hiếu cũng xuất hiện, hấn vội vã cùng tân nương bái đường, sau đó liền kéo nàng chạy vào tân phòng, bị bốn vị huynh trưởng ngăn trở cười nhạo, dưới tình thế cấp bách hấn đành nói ra chuyện đã mời thần y tới chữa trị cho Tô Ngữ Nhu, nếu có bất kỳ việc gì làm trễ nải hoặc xảy ra chuyện không may, sẽ bắt bọn họ phải đền mạng, lúc này mọi người mới nhanh chóng biến mất không thấy bóng dáng.

Đêm động phòng hoa chúc, Lý Duy Hiếu cứ si ngốc như vậy canh giữ ở bên ngoài phòng, chờ kết quả thần y chữa bệnh; đến lúc mặt trời mọc một vị thiếu niên mặc bạch y đắc ý bước ra khỏi cửa phòng, cười một tiếng với Lý Duy Hiếu sau đó rời đi.

Lý Duy Hiếu chạy vào phòng, hưng phấn ôm Tô Ngữ Nhu: “Có khỏe không?”

Nàng then thùng trả lời: “Ừ. Nhưng sao tướng công có thể để cho nam tử kia ở chung một phòng với ta chứ? Chẳng lẽ tướng công không ngại?”

“Chỉ cần nàng có thể sống, ta không để ý. Nhưng rốt cuộc thì hấn chặn bệnh cho nàng thế nào, tại sao ta không thể ở cạnh?” Mặc dù không ngại, nhưng hỏi một chút cũng có thể chứ!

“Nếu không ngại, cũng không cần hỏi nhiều.”

“Không hỏi, không hỏi, nàng mệt không?” Hấn ôm nàng, chỉ cần nàng có thể sống cùng hấn một đời, còn đòi hỏi gì nữa ?

Tô Ngừ Nhu thỏa mãn tựa vào trong ngực hấn, sự vui vẻ hiện trên mặt. Người thiếu niên kia là thần y, cá tính quái dị, từ miệng của hấn nàng biết phu quân vì cứu nàng, dùng một tháng hoàn thành các yêu cầu kỳ quái, làm nàng cảm động không dứt.

Mà đồng thời thần y cũng muốn nàng khảo nghiệm tình cảm phu quân đối với nàng, cho nên không cho nàng tiết lộ chuyện tối nay đã phát sinh. Nàng nghĩ nhiều năm sau, nàng mới có thể nói cho phu quân biết, cái người khiến cho hấn ghen không dứt là một nữ nhi.

Đối với chuyện nhiều năm sau này.

Lòng nàng tràn đầy vui mừng rơi vào mộng đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Kiều Đùa Lang Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.